

Lehoczki Károly

Létem

Lehoczki Károly

LÉTEM

Kötetben megjelent versek

Vagyok a Föld lakója,
leszek a Napnak lelke,
szeressen aki gyűlölt,
csillag járjon felette.

ISBN 978-615-00-1812-6

A kötet a szerző gondozásában jelenik meg
Minden jog fenntartva
© Lehoczki Károly, 2018

A borítót készítette: Damó István
Fotó: Paletta Richárd

LEHOCZKI KÁROLY

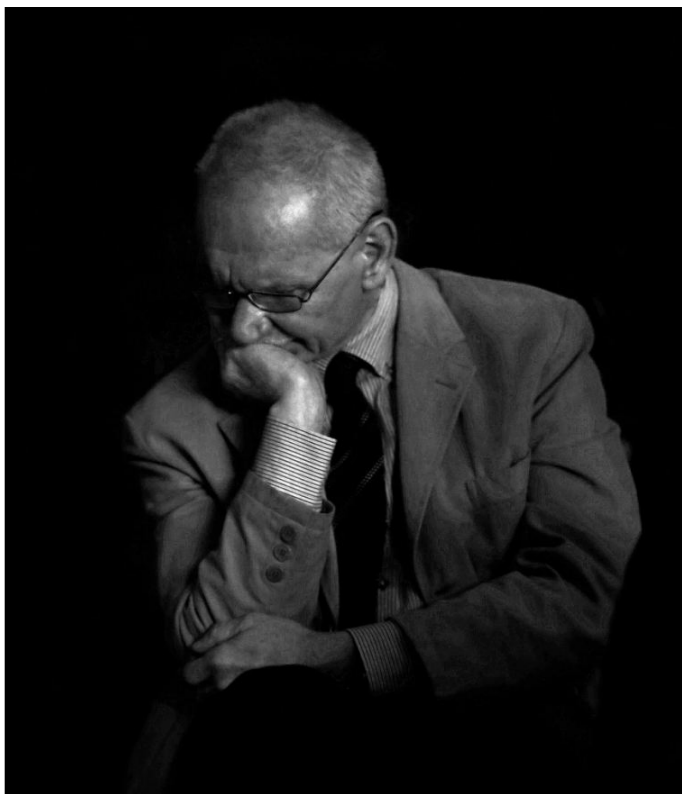
LÉTEM

Kötetben megjelent versek

littera mea

2018

Fotó: Paletta Richárd

MAGAM TÜKRÉBEN

Ének

Magányom rádió és tévé
és nincs kenyér
és nincs élelem
az isten háta mögött
és nincs kívül
beszélgetni sem.

Az élet kopott szőnyeg
az ajtótól
az ablakig
mennyi fal és
mennyi üresség
istenem!

Aki él az él
aki meghalt halott
ki tudja én melyik vagyok
és kit érdekel?

Kinn fogát szívja a szél
csapong
ahogy elmeszesedett
szívem
dadog
idebenn.

Nincs kenyér
négy kilométer a világ
és porcelán télen át
csak hó

és fagy nyit ajtót
jeges huzat.

Sűrűn jön.
Sohasem kopog
csak beszökken
körbeforog
pördül egyet a
szoknyám alatt és
eltűnik.
Nem érdeklik
visszeres lábaim.

Ó jól megvagyunk mi
a hideggel
támaszpontja van
a szívemben
hogy élek
s néha meleg van
az ő érdeke
nem pedig érdem a
gazdaságnak
amelynek dolgozom
s ahonnan
szeretőikkel a görék
szilveszter éjjel ide
lumpolni járnak.

De régen is volt
mikor belém költözött
rám akaszkodott
halottnak bélyegzett
ez a hideg!

Még mikor vert az anyám
és nem volt munka sehol se
még mikor
hólepte vékony
csillagok látszottak volna a
Dunán ha éppen nem zajlik
és én szöktem a határon
még akkor is mekkorát rúgott belém
az átkozott!
Jól megvagyunk
mi ketten
van közös témánk
mint például a férjem temetése
akit felakasztottak
a tróger bitangok
az árverés és
meghurcoltatás
nem
a hideg még sosem hagyott el
volt rám mindig gondja
jól megvagyunk mi ketten
ha kinézek az ablakon
emlékek hűvös sora fogad
névnapomon jégvirág.

Levelek lovagolnak a szélben
ficáncolja
űzi
kavarja őket
a vad-vad
északkeleti pejgó.

Fázom.

Még mindig jobb
mint az olyan éjszakákon
mikor
kipirulva hallgathatom
hogy a
visongató
bérelszámoló
hogyan kurválkodik
az igazgatóval
a szomszéd szobában.

Áldott didergés
nincs benned az
álmosra fűtött lakás
a kényyszerű otthon
a gyerekek
meg a cigány veszekedés
a monoton bútorok
a tükörben
a fancsal üresség
idegesség a szavakban
minden mozdulatban
és nincs benne semmi
ami nem kell nekem.

Hűvösség benned akár a penge
jajgat visít az elme.

Szeretem ezt a
magam alkotta csendet
ahol szilárd a rend
a nyugalom
és magamnak élek.

Szeretem a rádiót a tévét
a magányt
szeretem mint az öregek
szeretnek élni
magukról mesélni
és szeretnek hallgatni
idegent.

Változnak az emberek
a halandók mindig
másként haldokolnak
és másként látják
a világot
amelyből kihullnak.
Az egyik előbb színesnek
aztán csak kétszínűnek
a másik mozgalmasnak
majd egyszerűnek
de azt mindegyik látja
hogy nincs "happy end"
s hogy egyszer úgylis kiírják:
"The end".

Sokan maguk vágják el
a filmet
ezek az okosabbak.
Túl korán jönnek rá
szegények
mi vár itt rájuk.

Van-e még valami e tájon
ezen az áldottra vált Magyarországon
amitől

jókedvű lovak nyerítenek
őszinték lesznek emberek?
Van-e itt valami törvény
ami az egymásra tiprást
bünteti
és az ágyba zuhanást
megszünteti
estelente?

Megint csak a pénz lesz
odafönn
a többi marad
idelelni?

Akarnék egy kis meleget
ami a kohóké
és az enyém
és mindenkié
egy csille fehérén izzó
acélt
vörösen bodrozó
tüzet ide a szívekbe
meleget akarnék
utolsó napjaimba
hiszen az emberek mindig
másként haldokolnak
és mindig
új emléket perget
kidülledt szemük
akár a percek
hozzák a halált
s válik bennük merevvé
múlt

jelen
és jövőendő
ha tetőz az ábránd.

Már akkor elindulunk
az elmúlásba
mikor először merül fel
tegnapunkból
egy kedves arc
réglátott szerelmünk képe
hópelyhes éjszakákon távolodó
lakodalmak
jókedvű tánca
majd egyhangúság.

Ó hogy szerettem volna
egy meleg zugot
ami az enyém
ahol meglelem
öregségem ágát
és ravatalt ha elmúlok.
Mint vágytam vágyakozva
egy kis szobára
konyhára
óra
és valakire
akivel élhetek.

Hol az a hely
ahol intézik a sorsot
és micsoda hely
ha ilyen igazságot nyerek?

Elhagytak végső egyszerűségemben
utolsó válságomban
egyedül maradtam
nincs több kívánságomban
öregségemben megszégyenülten
sírok
sírok
zokogok
fojtogat szégyen
és alázás
tört remény álnok
betegség gyötörte testtel
mondok utolsó átkot:
Vesszen ki minden pénz
és minden kétszínűség
halállá váljon benne
minden parányi élet
kívánom neki mind
ami engem illet
cafattá marcangolt lelket
óriás ürességet
fejére százféle ármányt
és észet neki hogy
fel tudja fogni mindezt
hűvös alapossággal
hideg szobában
ahol sivít visít az elme
akár a penge.

Szobám hallgatag
falak tanúi
szavaknak mik
lehulltak s

tetteknek amik
meggyalázták
hazugsággal mocskolt kezét
falak hulljatok rám
ölelve
szeretõn
csókoljátok testem
leomlón.

A pénz a pénz a pénz
az ok
meg az önzés
a pénz a pénz a pénz
gyaláz
és irigység
házak nõnek
folynak folyók
emberek rohannak
gazdagságukért
sunnyin megbújva
hízelegve
törtetve ölte és
kiütve másokat.
Szerelmet vesznek
szerelmet adnak
öregék árulnak
nyugalmat
istenem még mi lesz itt?

Az jár jól ki többet kínál
s ki joggal vár
megjárja csak.

Harmincezer forintot kértek
kínálták:
Ennyi az élet!
Megvették mások
lecsüng
üres kezem.

Semmi félelem
csak keserűség
nincs bonyolult
minden
végtelenül
egyszerű.

Hamar rájönnek az
okosabbak hogy
halál és
élet
mennyeiségi különbség.
Az értelem
nagyszerű
az állat fölé emeli
az embert
kezébe adva
az önmagán való rendelkezést.

Nincs kenyér én
csuda jól megvagyok
a hideggel
egy pohár hideg víz
és egy doboz Tardyl
csuda jó.

Sokan maguk vágják el
a filmet
ezek az okosabbak
túl korán jönnek rá
szegények
mi vár még rájuk.

Várok.

Fogát szívja a tél.

Furcsának talál.

Fél.

Tíz perc múlva
felkeres
valami
álom nélküli idegen
aki talán
a halál.

Mulasztások

Tudom mire gondolsz,
engem is ez foglalkoztat mostanában.
Nem csak veled kapcsolatban,
ki itt ülsz fanyar pillantásokkal
közös múltunk hiányainak
eleven árulójaként
e homályos szobában,

néha az utcán,
napsütötte tereken tör rám
a keserű megbánás
elmulasztott örömeinkért,
a jelen feletti gúnyos mosoly,
hogy amire egykor
a korai lesz még-et,
tisztaságunkat hoztuk fel
mentségül
– bár ugyanazt vágytuk mindketten,
ami még most sem lenne későn,
de kicsinyes indokainkon
egyre hátrál
s már éppen a múlt az
amire hivatkozva tovább halasztgatom –
mennyre eltávolodik.
Lényed
– nem volt számomra érték,
kihasználása lett volna lényeg –
úgy hull el
ösztöneimből kiesve,
hogy igazán sosem fedezhette fel
azt, aki őt is csak
majdnem felfedezte.

M N emlékeiből

Bakancsunk dobban
bal-jobb, előre.
Befelé masírozva az őszbe
félünk a monoton daloktól.

Fegyverünk töltve.
Most talán kiírthatnák magamból...

Kezeket föl! –
Pusztulj ki ösztöneimből!

Marinelli Kaliotti

Ment, talán jobb is,
hogy nem állt a téren,
valami lengett mögötte
dúsan, sötéten,
szállt görögösen
évezredek csiszolta báján,
tündöklő homlokán,
felmerülő bokáján,
hogy lobogjon bennem
ez a kép, ez a név:
– mert nincs a világon még ilyen
szeleburdi és halotti,
mint a tiéd,
te csodaszép –
Marinelli Kaliotti.

Micsoda szemed...

Micsoda szemed van neked,
hogy zöld, mint a hegyek
s fekete, mint levél,

ha villó-dörögve,
síró-pörögve
éjfél gyötör a szél?

Búcsúzó

A mámor elhagy,
már nem velem vagy.

Tagadd meg tőlem
folyton menőben,

mit úgy sem adnál,
ha itt maradnál.

Hajnallik. Félem
tüzed az égen.

Az kell, a vak hit,
nyújtsd a semmid,

éjjeli magad,
csúnyácska nyakad,

szót, csaló jelet,
lámpátlan szemed,

szeszek mű hevét
és amit megért

még neked, velem
e rút küzdelem.

Milyen holdtalan...

Milyen holdtalan ez a tavaszi éj!
Margarétás fekete rét.

Mint a lovak, bóbiskolnak a házak.
Remegnek, szuszognak, ahogy az út mentén megállnak.

Már a te ablakod sem világos.
Jó éjt! – akárkivel is vagy ma páros.

Idegen

Rokon! – húsod vaskos hajlatát
piros tested illatát
űzi a vérem.

Rokon! – erőš karodban bátyád
mellemnek vetett ágyán
voltál nővérem.

Rokon! – ma éjjel a telihold
mint tükör eléd hajolt
csókos szemedért.

Rokon! – én is te eléd jöttem
s magam hiába törtem
egy idegenért.

Alvás előtt

Éjjel kettőre jár, fáradok,
rád is csak erőből gondolok.
Logikusan, lefosztott szavakkal.
Józanon. Vagy alvó indulattal?

Tíz percem sincs összerakjalak,
sietve, könnyen simítsalak,
szétszereljelek, mint a kirakót
fiam, ha alváshoz mamája szólt.

Megbújjak előled, mint a vad,
mint te bújsz előlem napra-nap,
mert aludnom kell, kibírjam reggel
farkasszemet nézzek a szemeddel.

Vonaton

Ragacsos nyálam sűrű sár
torkomhoz tapad az ujjaimra
fülledt a kocsi mint a nyár
köd ereszkedik ablakainkra

belénk sült széklet íze száll
s ami a világot még kinyitja
Ágnes szerető csókja jár
szomjúhozó álmaimba vissza.

Félálomban

Ma sem tettem mást

küszködtem

FÖL

FÖL

FÖL

Végre este.

Rímtelen arcok után

borulj

rímektől véres

tenyerembe.

Vétkeztem. Ellened törve

szolgáltam hatalmad.

Alszom.

Ez már a te birodalmad.

Váltott lovakon

Felhívlak:

Menekülések novemberében

csörrenek

eléd

s elpanaszlom

hogy váltott lovakon

közeleg

a tél.

Megbújva

Vadásznak, mióta kitagadtál,
menedék, fegyverek nélkül hagytál.
Most kárörvendőn nyújt kezét
a párt és a szakszervezet.

Mert mi dolgom, ha nem a közélet?
– gürizni, viszontfeledni téged.
Számon tartani a jókat
– adták – s leróni adómat.

Nehéz álmukban vagyok én övék
éjjeli egykor, ha nem alszom még,
hogy verset nyögjek fülükbe
rólad s köpjek ingyenükre.

Villám ebeivel kerít a nyár,
te, aki bujtatnál, hol maradtál?
Tányér nélküli vacsorát
eszem már egy életem át.

Kötél

Kötél
mi hátra van.
Éveim cókmókjait
szétdobálva
e pányva
vörös húsodba

mély
szálkás redőit
belevájva.
Ne félj
ez nem holmi spárga
hogyan hullani hagy majd
az éjszakában!
– Mi hátra van még
a kötél
és örökre tartalak
drága.

Ez ő...

Ez ő, az éj sodorta eléd,
markolj belőle két marékkal,
pótold ki szélbe szórt szerelmed
göcsörtös, hűvös hordalékkal.

Te vagy csak nekem...

Te vagy csak nekem,
kire alvó-éberem
még gondolhatok.

Te voltál nekem,
de versbe fogtalak
s csak a versem szerettem.

Most róla dalolok,
az éigig emelem,
de ha ezt befejezem
már egyedül vagyok.

Mámor

Magad vagy végre hát
hajrá légy boldog
ezt akartad
igyál igyál!
Egyedül
akár a vászon
csattogva fönn
mint ing a vállon
lengve lobogva
száll
igyál igyál!
Örülj most már szabad vagy
elkergetted
kik jót akartak
rajta dalolj
igyál!
Nohát nem elég?
Mi kéne még?
Szeretőd sincs
elhagyott. –Vagy
elhagyattad?
Elméd őrületbe zavartad
hörpints igyál
és talán lesz

ahova végül
ricsaj és nyuglódás nélkül
lehajthatod a
fejedet.

Magam tükrében

Túl rút vagyok már közöttetek.
Aki fárad, arról a bajok levedlenek
előbb-utóbb. Lám, kihevernek
manapság minden alázást, vészt a megedzett

és védett elmék, vagy kívánnak
valami őrült pusztulást, emésztő lázat,
hamuba hulltát a szent háznak,
mely otthonuk. Hisz felnőtt a gyermek alázat,

mint én is, hibátlan pózt keres,
komor menedéket. Jön, kurjant az ószeres,
versre alkuszik, mely hiteles
mása mi voltam és lenni volnék köteles.

Készülődés szentestére

Karácsony. Estig számolok.
A költő is üzletember
forintos örületben.

Hitem tavaly eladtam már.
Nem sokat hozott, annyival
följebb is szökött az ár.

Kivénhedt gyermek, sziporkás
ünnepünk megkopva félem.
Anyámhoz bújnék, - halott.
Apám pénzét emészttem.

Hánytorogva

Féllek-e, mert sandán kuporgok
49 lehűtött kilód előtt
s a reggelt várom?
Vagy magamat félem,
csodatollamon pötyögő időm,
a végzetet,
mely belőled kiköltözött
s én kelletlenül
a karomba zárom?
Anyám! – látod, hiányodban értettem meg,
a lényeg, hogy én is
sorban állok.
Reszketek,
de mire kifosztottan nyomodba lépek
alig hiszem,
hogy a játékból kiszállok.

Kesergő

Magam maradtam megint,
idebenn, odakinn
sincs társam.

Mint cirkuszban a medve,
pórázon vezetve,
úgy járom.

Ma féltékenyen lesnek
kik ölükbe vettek
nem is rég.

Szegény bolond, az vagyok,
versre verset írok
hiába

s mint öngyilkos, a sorsom
bús fejemre rontom
oltalmul.

Állig

Üzlet az élet,
hát nem üzlet
kiszámolt pénzzel
sorba állni,
megkerülve a pultokat
fekete képpel
bombább boltot lehet csinálni.

Egyenes szóval,
nyújtott derékkal
te sem viheted már sokáig,
szétosztottad magad marékka,
bújj most a mocsokba állig.

Angina pectoris

Hogy most is írok,
mikor moccanni se bírok,
kész csoda már.
Vajon a szívem robbanna széjjel,
vagy az eszem veszteném el,
ha a kínok
s egy álmatlan éj után
volnának percek,
tollak, papírok
kiénekelni a halált?

Bokrétázó

Tizenkilenc évesen
verset írtam kényesen

kereszteltem virágnak
téptem csokrát világnak

margaréta szarkaláb
friss mezei a virág

arrébb löktek megloptak
csokraim is elfogytak

huszonkilenc megvagyok
koraiak a fagyok

öklöm zsebembe rejtem
deresedik a kertem

mi virágom terem még
buzogányos krizantém.

Kiülnék a világ tetejére

Már nem hiszek én a versben.
Nem hiszek én már semmiben.

Bölcsen, akár a vénnek,
elmúlatom a napjaim.

Kiülnék a világ tetejére is,
harsányabban kacaghassak e cirkuszon.

De itt kell kószáljak közöttetek,
mutatva magam, komoly férfit.

Törvényes utakon,
vállveregető szerelemmel.

S még mennyi apró badarság között,
kipányvázottan, mint az állat.

Járok, mosolyom
szinte földöntúli.

Vicsorgó-csókos társak,
egymás árvái vagyunk,

kozmosz semmi-por
maszatos, csillagközi tereken.

Dúdoló

Aki ma dalra kel,
holnap táncra perdül,
állt, most előrelendül,
bokázik, ropja, lejt.

Kinek hangja rezdül
s táncát tagadja el,
dübörgés riasztja fel,
úgy toporog belül.

Szaporázó

Én táncolok
kopog a tánc
csizmámon ropog a ránc
pörög toppan a botom
roggyan a talpam
ahogy ropom
omlik hajam rikkan az ének

fényes a kedvem –
Muzsikát!
Veszekedjen a láb!
Selymesedjen a lélek!

Hajnal

Vörös az ég alja,
szemem páros napja
kiemelkedik.

Hirdeti szent harcom,
kitelelt kudarcom
örök sötétből.

Tűz-hab koronája
virágozzék, szárba
szökjön új dele!

Építész

Téglákat rakok
nem betűket
ha felraktam
össze is dőlhet
költő segédmunkási
oklevéllel
falazom össze a földet
az éggel.

Fejtegetésekhez rég nincs...

Fejtegetésekhez rég nincs kedvem,
könnyű kendővel legyezgetek
ímmel-ámmal
felelőtlenül.
Pedig ősziidőben,
eső áztatta talajon bandukolva
takarón jártatom eszem,
lábomra teríteném estelente,
agyamban meleg takarót forgatok,
puha szőrokból ölelő takarót.
Teregetem, borogatom meg-megborzongva.

Az éjszaka

Az éjszaka a fák fölébe ér
és szürke már
mint fulladó nyakán
ha megfeszül kötél
a nappal.
Az éjszaka a fák fölébe ér.

Az ember itt csak bűvó nagy bogár.
Cingár dalba
gyűrt szerelme harca
a fű hegyére száll
s lehullik.
Az ember itt csak bűvó nagy bogár.

Tájkép

Vékonyan villan a hold a vidéken,
keskeny a cél, szűk az idő,
szorong a szív a tenyérsíri részben,
a hó hűvös, lázas a fő.

Lerágott dinnyehéjat szögez fölém
a fagy zengő kalapácsa.
Csattogó vágásokat pörget a szél,
csillog az ész, tüzek kovácsa.

Kemény telek járnak most errefelé
láncukat tépett ebekkel,
 kozmikus éjszaka borul elém
szikrázó, vad képzetekkel.

Felmosólány

Két ölelkező szemét
végigemelte a termen,
megkerült minden tekintetet.

Sok volt a kosz, a vödörre hajolt,
a rongyra, csisz-csosz,
húzták a karjai.

Hallgatott.
Beszélni senki nem mert.
Lódított két nagy szemén,
feltörölte és továbbment.

Február

Reggel íves ezüst ékszer,
délre ingét is levette,
hamisan kacsintgat este
és dorbézolni csal éjjel.

Városszálen mulat, zenél,
árokparton hál merészen.
Őrült? Csüggedt? Vagy tapsokért?
Holnapra megkopik egészen.

Tenger-szemek

A tenger habzó kéjjel várva
szétfeszíti lábait,
befogad hűs hajlatába,
rám zárja zöld hullámain,
megringat, akárha úsznék
nekem teremtet mélyeken
s nem fizetővendég volnék
e prostituált, sós vízen.

—

Szőke sziklamelleket,
búzakék ölelést vártam.
Azóta megváltottam a jegyem
a strandra,
sorba is álltam.
Orcáját simítottam: Tenyeremen
lucskos, fakókék festék.

"Ez itt a tenger!" –
adták-vették.

–

Zöld, kék, ibolya,
zúg hab taraja,
szem, száj elámul,
szó, szív elárvul.

Mennek a lányok

Mennek a lányok, bimbós a mellük,
hajnali szellő simítja ruhájuk,
olcsócska fénnyel játszik a nap,
neki se sok a pénze zsebében.

Hályog a füst – mozdul a gyár is –,
még nem korom, már nem ezüst,
mennek a lányok bele a napba,
kék overall fordul utánuk.

Idill

Feljött a hold,
a vén bolond,
utcán született,
vagy utcára tolt
az égi járdaszélen,
fejébe húzta
zsíros kalapját
s kabátja alatt

egy üveg vörösborral
füstös-felhős kocsmákba vonult
a lezüllött,
hozzáverődött csillagokkal.

Csendélet

A szemét, mint cifra céda,
kilökte magát a
térre,
megpördült,
hadd lássák mit bújtatott
a kombinéba
s mennyit kér érte.
Odébb a sarkon
köpcösen
stricije hasát behúzza
bújik,
szürke kuka-szemekkel
figyel, hogy a szél
a kapualjban
merre fúj itt,
s hogy szirénázva
lohol-e már a
rend
locsoló, pörgő szerkezeteivel,
riasszon-e, vagy
sebtiben
kössön üzletet
terített, lenge
söpredékeivel?

Spekulánsok

Tekergő kolbászok között
fokhagymások a remények,
áthatón szaglik a pénzszerzés igyekezete.
Összeszámláljuk a szálakat,
beszorzunk,
majd vörös, zsíros csíkokat
szánt testünkön a vágy,
kigyózó, émelyítő pásztákat,
tomboló kedvvel gyúrjuk
egymás húsát,
megedzöttünk a vájdlingok körül.
Cuppogó, áporodott estéken
bizakodva rázzuk a farunk,
hisz példás a mi törekvésünk
és lángoló a mi szerelmünk.

Cross

Százhatvannal
a
filozófiában
mint a
bilit
ülöm meg a világot
lekicsinylőn
i t z a v
h n á t t a
a
lábam

RÖHÖGŐK
amint a teremtés
gyerekes
zsugori köreit rója
ha megpendül
tizenhatezer ko-
pej
címerzett
patkója.

Óév búcsúztató

Nem kaptam kolbászbelet,
ezer forinttal rövidebb lettem,
itt a tél,
szezonz, s kihagytam az
üzletet,
talán mert mindig akad mit
ennem
s pornóra gondolhatok
titokban, újévi
orgiára, hogy
gyúrhaszak mást, ne
kolbászt,
de talán még
sikerül beszereznem azt az
átkozott belet is,
mert hát a pénz
pénz jövőre is
s e magam duzzasztotta
gúnyban tudom,

megfeneklek,
mert kellenek a banknak az
ezrek a vérpezsdítő
ricsajok után.
Így jön az évre év
Feneketlen Homokban
istentelenül,
terméketlenül,
ostobán.

**Mikor a haláltusáját vívó Viszockij
jó étvágyat kívánt az éppen
ebédjét fogyasztó emberiségnek**

Jó étvágyat! –
és önök elé vágódom
pirosan, ressen
én, Vologya, a legkiválóbb
flekken.

Ne riadozzanak! –
felszeletelve, puhára ütve
semmiképp sem köphetek már
korábban behabzsolt
levesükbe.

Mindannyian a vendégeim. Jó étvágyat!
Ugyan már, ne szemérmeskedjenek!

Hölgyeim, uraim, nos –,
mire várnak?

Medárd

ESIK.
Mire eláll, megírok egy
kötetnyit.

Végre értelmet nyer ez az ESŐ.

Hazárd

Harmadik éve
faltól falig
szemet szegezsz pofát
szorosra KUSS!
A lapok kiosztva.
Arcok cinkelt tűzében
a bank az
ország.
Tök király után cikk
a piros hetes?
Beszállok! Dobjatok meg
egy ronggyal
kiderül
ki itt a Fedák Sári

FORINTOS alapon!

Éjféli bicskás

Kuvaszok,
vonítotok?
Nem félek.
Velem cifrázzon, aki legény!
Pörög
sikoltó pengéjét bontva
markomban
kétszáz költemény!

Hazafele

Közepes romantikájú május este.
Hónapnyi maradt a helyi lábszagokból
s a hűgyszín fehér éjszakákba meredve
csepülhetem a sorsom, rászédett jól.

Elpenderültem, míg kifinomultabb képletekben
otthon jóképű látomásokat szültek halomba
s ki két szem gabonát vetett e cseles malomba
kenyere termett mázsás készletekben.

Én meg csak apró dolgokban spekuláltam,
ott próbáltam, rosszul, hol nem volt érdemes csálni,
s mikor torok szakadva kiabáltam,
vetették szememre, tudtam-e tiszta maradni?

Magamra vállaltam, hát magam alá gyűrtém
e hosszú, lábszagtól bűzlő éjszakákat.
Aki eddig nem, ezután szokja meg pofámat,
közönyük máris túl sokáig tűrtém.

Ó!

Cinikussá tett
az a KIS
JÓ.
Melyik?
Hol?
Elvesztettem a szálát.
Hát nem BORZASZTÓ?

Legszívesebben a hasamba lépne?
Nem szabad megbotránkozni érte.

Szolzsenyicin

Mit számít itt a név, az ok,
írhattam volna más címet is,
az embert úgyis laposra verik
mikor izeg-mozog.

A "Szolzsenyicin kérdés"-ből nekem
– megpukkadok, ha eszembe jut
igazgatóm, a tanári grupp –
egy téma kell:

Hogy írhattam volna más címet is,
hogy mit számít itt a név, az ok,
hogy úgylis nyalják, vagy szétverik
aki sunyít, aki morog.

Szép kis költő

Először megölt
egy rímet,
kifosztotta a
ritmust,
majd többrendbeli kéjelgésért
ült, azóta
meg lehet nézni az
eszmei mondanivalót!
Szemérem?
Aláaknázott mindent,
amihez csak
hozzáfért.
Holnap az egész líra
a levegőbe röpül.

Aztán slussz.

3:1 Bagatell

Írhatok én kérem
ANTRACIT AKÁRMIT,
amíg az ilyen
szepesifélék

lignittel hajigálják tele
a TŰZÉP telepeket.
Nem lenne rossz anyag,
csak ki kellene forrja magát.
Idő kérdése.
Talán megpróbálkozhatna
ötvenmillió év múlva.

A leningrádi újságolvasókról

Mennyire igazuk van, mikor a PRAVDÁT
szájuk ellentétes pólusához pofozzák:
Zuhany,
s merülni hagyni az IGAZSÁGOT!
(Valahol majd csak hajt egyszer virágot.)

Napok

Napok a vízfolyóban.
Őszinte napok rohadnak
a múlt klozetján
lezúdult őszinte napok
tömítik a jelen
szennyvízelvezető csöveit.
Én meg
(magunk közt szólva)
szarok az egészre.

Ej

Ej ezek a kispolgárok
(szólt a KISPOLGÁR)
s végignyalta gondosan
nyalt frizuráját.

Ej bizony
(helyeselttem)

Ej!
(képes és megvádol)

Most pedig akár a
önvádát
az Istenemről
sem
állhatok akkor
is
fejem tetejére

Folyamodvány

Kérem!

Belém a szó szoros
értelmében belém
fojtották a szuflát.
Kérem én három
éven keresztül egy
NEMI SZERVET TAKARGATTAM
és szégyen ide - szégyen oda
arra sem maradt energiám hogy

meglazítsam nyakamon
a kötelet.

Kérem ezek után
kérem önöket
meglazítani azt a bizonyos kötelet
vagy
ha nem hát
mellém rendelni egy főfoglalkozású
takargatót.

Do you speak English?

A napokban egykor közeli
ismerősem
utánam kényeskedte teraszának
lépcsőiről (éppen elmenőben voltam)
"See you soon, Charly!"

Tudják mit jelent ez?
Hogy ő egy SENKI.

Uram!

Rekordot állítok
(ha megengedi)
és mindenfajta
hírközlő eszközök nélkül
is
kisulykolt tapasztalattal

fél perc alatt beverem a
pofáját.

Na, ugye mit mondtam?

Esőben áztál...

Esőben áztál, keményre fáztál,
sört kenyérrel ettél,
úgy melegedtél
– mit tudják ezek ki vagy te?
Most, hogy visszapofáztál:
– Kopj le!

Bunyó

Közönségesek ezek a
sorok, mint állam alatt az
ütések.

Kurva anyátokba a buzi
költészetetekkel!

Nesztek!

Altató

Pórusl jártál?
Éjfél elmúlt, takaróddz be!

Tedd, amit magadtól vártál
s a szemeteket köpd le!

5letek ezek, a 2kedés jogos...

5letek ezek, a 2kedés jogos.
No, persze inkább irodalmi, mintsem
matematikai körökben, ismerve
a mindennek utánaszámoló literátorokat.

Vedd ezt a kést...

Vedd ezt a kést
s mérd meg vele az "r"-t szívedben,
én majd kiszámítom post mortem $4/3 r^3 \pi$
lelkesedésed térfogatát.

Törtek

$3/4$ $5/6$ $6/13$ $1/2$ $3/5$ $11/7$ $8/9$ $13/8$
 $2/3$ $4/3$ $7/5$ $8/7$ $3/9$ $10/8$ $5/3$ $11/4$
Előretörtek, kitörtek,
de összetörtek
s most letörtek, mert betörtek.

Megosztom veled...

Magány

Veled

(forgácsolódó évek) $\sqrt{\text{Véres színeváltozásomtól}}$

= 0 + alázva

(Megosztom veled a magányt
forgácsolódó évekbe zárva,
gyökeres színeváltozásomtól
kisemmizve, megalázva.)

Matematika

Elosztom, beszorzom lehetőségeim,
óránként választok taktikát,
helyezem kapkodó, ideges alapokra
e belső használatra kiagyalt,
fájdalmasan középszerű matematikát.
Bílegő egyenleteket állogatok a
hétfő-kedd-szerdák
ganajturó alapműveletei között,
fogcsikorgatva
kutatok közös osztót, vagy bolondos kézzel
rajzolok hiperbolikusan tompuló
agyam fölött gigászi parabolát
s röhögök jót.

KITŐL REMÉLHETSZ

Ódalgó

És újra ritmusokba szedve
kopogva-topogva
mint akinek van kedve
belefeszülök a hámba.

Makacsul rejtett fegyverekkel
rongyokba bugyolált
tőrökkel bokszerekkel
dekára mérem a halált.

Jó idő

Eljött a jó idő, a mi időnk, autón jár a béke,
kicsi-nagy békeautók hunyorognak az úton,
jobbra fordulnak, balra fordulnak és akik
csaknem fölfordultak érte,
fáradt-here emberek lesik a fényeket.

Vonul a nép, hajtja magát a város, törtet a falu
s mégis, mintha ólmozott csizmákba bújva ropná,
döng a tánca homokon, gyalogszőlők között.
Koppan a csákány, a gyalu,
építkezik az orvos. Ledől, kezét sem mos.

Ez a mi időnk, költők ideje, arany békeidő.
Jóllakás-szexes ideg-kor, zavart képek bokrárt
nyesetlen tűrő igaz-félelem burjánzás.
Díj, pénz oda ítélhető,
metafora penésszel ki szolgálja ésszel.

Meleg, párás huszadik század vége, öngyilkos évek,
város-menekülés, tanya-bújás, tervelt pályán
tülekvő árak, szőnyeg-papucs-közöny, Erdély
hisztéria, láncon véreb
őrizni parány jussunk, szabadságunk, kussunk.

Jó idő. Nekem is mi bajom itt? Feleség, gyerek, ház,
inni, utazni pénzem, versikét locsogni éj,
barát, irigy, együtt vannak. Mellém csücsül a
béke kocsimba, magyaráz,
műve osztatlan öröm. Utazunk. Köszönöm.

Ez az ország

Ez az ország olyan piciny,
hogy bejárhatom biciklin.
Ha meggyűlik valahol bajom
magam hol is vigasztalhatom?
Minden zugában székel egy okos,
hát nincsen zuga otthonos.
Kenyérrel, sóval nem fogadnak,
idomítani szaladnak
mind és fűjják múltam, mint a verset
és tíz éve nem láttak verset.
Ez az ország lapos halom,
kevély kakasoknak alkalom
köszörülni torkuk, nyelvük,
itt egymást hibátlan felügyeljük,
hogy ne élhessünk gondtalan a mának
s teljesítsük, amit tőlünk várnak.

Ez az ország olyan piciny,
hogy bekerekezem biciklin,
hogy benne egymagam se férek,
hogy megfűlok, attól félek.

Hómunkások dala

Hullik a hó,
hullik az ára,
kétszázötven egy éjszakára.
Hahó! –
Dideregsz? Dőlj a lapátra!

Hűvös a tél,
csörög a pénze,
szeszekre futja, lötty ebédre.
Ne félj!
Havazik. Sose lesz vége.

Trágár könyörgő

Nyúlzájú istenek húzzák a
talp alá valót.
Miatyánk, ki vagy a
sárban, légy urunk
a hömpölygő szeszekben!
Koccintásunk harangkondulás,
vágyban, táncban könnyebbség
testünk ecetes íze.

Hej, pörgess!
Hej, forgass!
– ropjuk, járjuk torz ütemét
a pogány daloknak.
Ásott gödrökön
bukdácsol az ének, tétován,
mint bordás hason
motozó szerelmetes
tenyér.
Hej! – nyomorék, rút, gyönyörűséges
futam az élet,
szólít a táncra, harangmennyszág
kondul a homlokon végig
ahogy húzza a száj az arc
kötelét.
Mosolygó holdpára-testem,
kutasd, kié e pokolból
mentett ritmus,
ki az, ki szóra bírja még
a szív farkastorkát?

Kitől remélhetsz

Ütött az égi óra,
kiterítenek a hóra,
kiterítenek avarra,
út se erre, se arra.

Lettél, mi voltál, semmi.
Próbáld ezt jól számba venni.
Dolgoztál, ettél, szerettél,
követeltél s feleltél.

Ősz van. Tél van. Fagy is jár.
Ablakod szél csapdossa, száll
ajkad bontott pántlikája
örök huzatba mártva.

Odalenn talán könnyebb,
ha csak sár tolul fölötted.
Ha egy világ nyomja vállad,
újabb bántók se bántnak.

Aki megjött, az elmegy.
Kitől remélhetsz kegyelmet?
Felfeslik testednek férce.
Voltál? Pusztulj el érte!

December

Hol még a szűz, szeplőtlen
ing, a hó?
Hol még
a hasított korbáccsal csördítő
téli éj?
Hol a kín és
rá a gyöngye ír?
Földek,
csak földek.

Taposott utak
nyomok nélkül.
Esőáztatta erdők
erdők szaggatta esőben.
Vajon a tél jégbrikettel fűtött
kohóját
ki gyűjtja be?
Ki lendíti nyeletlen kalapácsát
– a holdat –
döndülő ütésre?
Ki küldi rá a tocsogásra
holnapunk csontrepesztő
kovácsolt fagyát?

Téli séta

Nyúlós levelet ereszt a hó.
Azt mondják, nem tudok verset írni.
De ki akar itt verset írni?
Olvad. Mélyen, titokban roggyan a hó.

Mint a nyugdíjas. A teste tiszta kása,
ráhajtott még néhány évet,
csak úgy rutinból, mindig az utolsó évet,
végre a fiának hadd legyen lakása.

Kit érdekelnek itt a versek?
Ahogy nézem, a papír mindent kibír.
Ki ujjal mutat se sokkal jobbat ír,
akik meg ráhajtanak, végképp nem figyelnek.

Hát csak elnézem ezt a döglődő telet.
Szakasztott ember, szinte sír a félsztől.
Hogy maradna s hogy futna már az egészből.
Megyek. Dörmögöm magamnak nem-vers versemet.

Szökésben

Megférhettem volna fák alatt.
Mosdathattam volna arcokat.
Beiramolhattam volna földeket.
És írhattam volna szebbeket.

Megbújhattam volna
fűben,
prüszkölő harmatban,
esőben,
formás, játékos
szökéssel,
nyafogást nem tűrő
kézzel.

De nekem mindig csak egyre ment.
Koszorúvágányokon menetelt
elébem a város és örült,
ha formásat köpni sikerült.

Ablakán csikorgó
vonatnak
múlik sugara a
napnak,

múlik közön, múlik
kézen
harmatos, prüszkölő
szökésem.

Ősz

Elébe nyargal a hiúz reggel
a tollbegyű télnek.
Hunyorgón leskel az október,
hazudja ízét a nyári kéjnek,
csorgó víz csobogását,
csillogó cseppek lázát
fűzi nyakára.
Soványka, szürke válla
kitetszik.
A szőlő is beérett.
Kövér, fekete légy langyoska
falon melegszik.
Az ember is, mintha
fázna, de ingben jár
s villanyt gyűjt a
korai esttel.

Mi szépet, mondd, mi szépet
hozott az ősz,
rohanó utad a halálba?
Ki itt, ki ott hull el,
nem rettegsz már magadtól,
se mástól,
szürke az ég, akár a földek,

ha barázdáit a tavasz kiszántja...
Hol, hol van az a tavasz?
Mégfér-e még szívedben, te,
vénülő kamasz?

Intett a tél s csak
most kapisgálsz a világot,
hogyan beléhullasz, mint valami
kukába.
Darazsak döngnek, körberöpülnek,
érett, cukor ízű alkonyok jönnek,
– egy vagy a sokból,
ne hidd, hogy megáll a nap
majd éppen fölötted!
Hűvösödik. Elmúltál ennyi meg
ennyi éves.
Hmmm...
Sosem hitted, az idő
mire képes!

Koncert után

Éjfél.
Összetépett húrokat bogozgatok.
Töprengő,
csomós csütörtök
éjfél.
Koncert után.
Hallgatok. Bütykös,

nyűtt szálakat kötök
a csönd nyakára.
BONG.

Gyönyörű.

Augusztus vasárnap

Fáradt a szemét, gyűrött az aszfalt,
nyugalmuk hűvös félelem.
A környék tág és néptelen.
Hártyákba burkolózik a park,
szökőkút kocsonya rezdül,
sikoltó fényeken taposok keresztül.

Másodvetés

Ásót, kapát felmarkolok,
tétova lépéssel indulok,
aratásban kóborolok
törni sziket, parlagot.
Tenyerem sűrűn köpködöm,
ingujjamba törölközöm,
tavaszi vígság, öröm
csermelye csorog bőromön.
Zsebből marokkal vetek,
göröngyöt magra görgetek,
várok. Talán csodát lesek?
Magamon bosszút így veszek.

Vöröslő kalászkok túlan.
Én só verte földre borultan
könyörgök életet, amíg van
remény e tüzes júliusban.

Városban

A földutakat ha jártam
puhán, tömören léptem,
ma beton kopog mögöttem,
alig van módom letérnem.
Sík, kisarkolt utcák
hálót kötöznek körém
s csak a szél fú, a por száll
amerről jöttem.
Hajolj fölém!

Tükör legyen az arcom
csapzott, befülledt nyárban,
mögöttem maradt tájon
magamat benne lássam.
Kezed legyen a korlát,
hogy tartson, el ne essem
s hogy visszafordulnom már
semennyi áron
se lehessen.

Temető a város szívében

Rövid ujjú júniusban
lányok jönnek, mint a szél,
sötét pala gyártetőről
galambraj csap föl, fehér,
fekete szárnyak.
Meleg és szagos a gond.
Olajvirág, bodzatányér
hajam, kalapom
elcserélem
lengő inged hajlatáért,
ha akarom.

Ha akarom
s ha bírom.
Ha úszik még az inged,
vagy szürke füst
a fák fölött a temetőben,
honnán egy lépés a gyár,
kacéran kúszik a fluor,
tüdőnkig riszál
és köpésünk felfénylik, mint
az ezüst.

Nyár van.
Meddig menetelek még feléd?
Fürtös, bozótos
temető lombsátorából hunyorog
a nap.
Ide fordultam be,
hogy megvillantsalak

emlékezetem útvesztőjén
és visszaavassalak a csendbe,
mert riadt állatként vergődsz
a panelhegyen,
hol legyűrve undorát
gyomrába nyelt rosszízű
betontól burjánzik a város,
akár a rák.

Sírhantok. Nehéz agyagtakarón
borostyán huzat.
Angyalian szunnyadnak itt
a holtak,
szárnyas sereg.
Tizenhat éves lányok blúzában
kotortak, de már
a lányok sincsenek
hús fövényben hagyni
lágymomot,
s akik kergetnék őket,
kikacagva a holnapot,
– benépesítik a temetőket.

Hivatal lesi
húsuk humusszá mikor érik.
Dülöngő keresztjüket
fölnyeres panelra cserélik
az utódok.
Hol is lakjanak, ha nem
apáik hátán?
Szükség az élet, távol
a sír,
közel a sátán.

Mennyi mély gödör!
Alánk gyűrve a múlt
s az égből rabolva tör ránk
karvalycsőrrel kapzsi
fiatalság.
Prédák vagyunk.
Mert akinek csalva játszani
nem maradt hite,
elbújhat még a semmibe,
leüti nevét a hunyó halál
megunt magánya fekete falán
s ki nem adja fel,
reszket, mint az állat,
a kopók arra is rátalálnak,
szerelmes szemét, mellyel
társát úgy kereste
iszonyat roppantja szét,
röggé lesz a teste
s emléke, ha volt,
mert állított magának
vacogó észből
szikár kopjafákat
hidegen hagyja a kétkedőket,
kik elkerülik a temetőket,
hol ő nyugszik, ki joggal élt,
de holt.

Előtted állok,
senki a társam.
Letűnt világ figyeli
lépteim dobogását.
Sejtek zajos metropolisza,
testem, őrizd e temető

szorongó mását,
zavaros emlékét dús
mellnek, tenyérnek,
kiválthassam magam, mikor
közönyöd hitelezői
visszatérnek.

Június dele öblíti ízét
a szádnak.
Nekünk kijár a szabadság!
– ha haza is várnak.
Nem vakító higanytűz,
de lombokon áttört fény
a holtak élete.
Ezt a törvényt másoljuk
újra e kődombokon
mi,
jövendő temetők
futkosó lidérc serege!

Kontrahegedűs

Csak a tánc számít
csak a tánc
a vigalom
a derű
szóljon a hegedű!
Csak a dallam
a dallam ha szállna
a hangok
cikázó egymásutánja

akármily víg
akármily keserű
szóljon
szóljon a hegedű!
A húr számít csak
a húr
feszesen és keményen
örökös rezdülésre
pattanásra készen
csak a játék számít
a száj a szem
a tekintet az óvó ügyelő
hogyan szóljon
jajgatva éljen
sírásra nevetésre készen
mint a mai éjjel
kontrázzon rá a kontrahegedű!

Kubik

Mint ki gödröt ás,
gyökeret hajigál,
kiköp,
belefeledkezik a csöndbe
mélyítem hétköznapi árkát.
Otthonom ez a tévedés,
munkámból faragott
feszis izmaim köré
mélyülő
falak.
Lapát surrog.

Elemek
csikorgó testvérharcában én,
aki győzöm
vagyok-e győztes?
Fáradtság? Csak végignyújtózom
olykor
a sárban
csip-csup csaták
sebeit nyalogatva.
Felpuhítom a széleket
s befúrom magam, mint
az állat
rögök közé.

Sarkantyúzó

Negyven disznó összkomfort
szorítja ki a kötőgépet
a hálósobákból.
Csak dolgozz!

Halottak napja a
krizantémárusok ideje.
Még nem késő,
gondolkozz!

Pénzt teremts elő és
ágyat, hogy beledőlj,
talán akad majd, aki
feloldoz.

Front előtt

Augusztus derekát járhattuk már,
jéggel ettem délben a levest,
szikrát hányt a föld s feszes
tüdővel zihált körben
város, határ.

Feleségem két napja hallgatott,
fiam esztelen bukfencet hányt,
éjszaka bődült a gyár
rekedt dudája s bevert
egy ablakot.

Táviratot adtam fel magamnak,
hogy vonattal holnap érkezem
s jönnének bízvást velem
anyám, embrió húgom,
kik halottak.

Barátomról kellett lemondanom,
kirakta szűröm, fúlt, nevette
éhem. Költők szemetje! –
így méltatott. Mondta: Ott
a mozzgalom.

Egy éjen át bámultam a holdat,
salakfalak közt, e kohóban,
ahol a nyár, mint szótlan
rosszakarat tüzei
el a jókat.

De villámokkal zendült a hajnal,
hogy az ég már haraggal teli,
dülledt sebét felfedi
s kimossa langy, bővizű
záporokkal.

Kiegyenesített frontszakasz

Itt vagyok
lassan harmincéves
még izmos
még dologra képes
még megforgathatnám
ezt a zsíros
fekete földet itt a
szívem helyén
de aligha fogok most
félidőben
versenyre kelni már
az idővel
hétköznapiak a hétköznapiak
és ragacsukat a
szesz sem oldja
nem irkállok népszerű
kis verseket
és nem rohangálok
kiadókba
este
lefejtve magamról nőmet
azt hiszem dolgozom
majd de bánkódik szegény

hát megpucolom
a cipőmet
és éjféltajt belefárolok
az ágyba
összebújunk
álmodozunk álom előtt
képzeletben elutazunk a
nyárba
(én a cseresznyefa hűsét várom
titokban
ő a tengerpartot járja
izgatottan)
és tudom
fekete hullámain elébem
nyalint majd
a tenger
és én leszek a leglelkesebb
gondtalan ugrálok
fürdőzők
lecövekelem sátrunkat homokba
s homokként pörget
engem is a szél
a pokolba.

Július

Ez az én hónapom
a vad
heves
tűzzel fölszentelt
vörös

egyenes
mikor mint őszibarack
lágymint
csurgó a szád
mikor az ingem is
teérted lobog
s így csattog hozzád:
Gyere
fuss
harmincegy napos
lázam szítani
Júli-
us!

Pünkösdi körmenet

Megérik már a gyűlölet
fehér akác ruhában,
pünkösdi rózsás szívem
patyolat-gyászos körmenet.

Dallal átkoz most aki várt,
ölelt, hogy megtagadjon.
Bimbós tavaszi szívem
tékozlásán kifakadjon.

Ezüst tincset hullajtva
vállamra könnyét ejtse,
dicsérje szagos ünnepem,
gyümölcsöm, hites énekem,

kendőjét lobogtassa,
édes fiának szólítson,
cicomás szökésemben
gyalázat ne szomorítson.

Kántálok fodrozó szájjal,
virágos, szent fohással,
fehér akác ruhában,
május szorongó havában.

Ha még a karod...

Ha még a karod bírja
ha még derekad állja
rügyezzen arcod pírja
bolyhos barack ruhája
keljen forró szelekben.

Ha még a lábad elvisz
hogyan jó öled ölelne
indulj
bár oly nehéz is
rálelni ki lihegve
önzön óvna e földön

s kivetne ha már nem félsz
mert nincs aki bántson
rügvet termést nem remélsz
törött derekú fádön
s karod omló takaród.

Téged kutatva

Borostás utcák rejtenek
nyomod hepehupákba veszett
elindulok megtaláljalak
valahol topogva várjalak
vénasszonyok nyarában kérjelek
jelöld meg ajtód ablakod
ne kocsmákban keresselek
s add meg ha megadhatod
hogy higgyek még az éjszakának
októberem indulatának
és magamtól se féltselek
beletúrhasak hajadba
ne csomózzalak szavakba
estétől estig nézzelek
karom legyen az otthonod
épüljek köréd mint falak
örömöm örömöd hozza
s ha végül kiérdemeltelek
békénk senki el ne oroza.

Epilógus

...és félretettem
számításaim.
Aztán kilestem,
fintorít-e az orrát
fújva s vajon mitől
szappan ízű, ha csókol? Megfaggattam

betegségeiről,
izmai lágyak,
ezt jó előre kitapogattam.
Majd a témát múltja felé
tereltem, hogy aztán kérdőre vonjam
terveiről.
Kétségbe vonják érzelmeim?
Csak nem bírtam kibontani a csomókból!
ESKÜSZÖM,
          sosem markoltam bátrabb,
habosabb mellet tenyeremben,
a mosolyát alig álltam,
élce pengett, mint a szárítókötél.
Elém került és
          én nem vártam.
Lemondtam még a csöndben
arról, amit
sodor a szél.

Profán

Hazaballagsz, párod díványod, beledőlsz, meredsz a falakra. Átejtettek, öcskös! Ingekben kotorásztál, túlon túl ragaszkodva a csöcsökhöz, hát kipakolta nejed a motyódat. Hadonásznál? Dönts le egy liter bort! – sietség nélkül kutathatod eztán fodrok között a bigyókat s ha combod tövéen harap az est, vezesd karámba leghitványabb szeretőd, tovacsapongva sem ragadja el gyönyörtől lucskos lepedőd.

Kuporogva

Meleget munkáltam benned,
zugot,
hol megbúhatok.
Idegen piktorok rakta
színekben pompázol most
s én fázom.
Három álló hónapja
kuporgok egy nővel
a feledés nyalka termeiben,
hogy lásd:
BÍROM ÉN MÁSSAL IS,
de kiüt rajtad,
mint salétrom a múlt,
általam húzott falaidon.

Listán

Kitagadtál, mint álmait
a fáradt férfi reggel
s zilált telepeseikkel
beköltöztetted házaim,

miket én raktam magam.
Ha volna itt otthonom még!
Bármily szűket is hazudnék
én, a gyermek, boldogan.

Azóta büntetlen büntetsz,
bélyegeddel gyalázol,
vagyok szerelmes láztól
sújtott kulázkod, megüthetsz,

markodban szíj a törvény,
de e falakban él munkám
és új lakója mindahány
megtorló különítmény.

Hazug tavasz

Lassan továbbíramolsz belőlem
melegebb tájra, ahol az utak
elkanyarodnak előlem és nem ismerek
a moccanó határra a csúszó-zötyögő
hétköznapi-kilométereken.
Múlik a varázslat. Fagyok ringatta földön
megrezdülnek a fák deres ágai s hiába önző
igyekvés az éneket megzabolázzam,
madarak torkából, jegenyék ágai közül
hadar a szél – vagy didergő lázam? – hogy
árulóm volt a tél. Selyemkönnyű ruhája
kitakart, holott patyolat világot ígért,
higanyos éjszakája ölni is akart.
Elfogysz belőlem lassan, ez a dolgok rendje
s hogy visszatérsz, törvény, az vigasztal.
Csikorgón jöttél készületlen októberre,
most tovaiszkolsz, szabályosan változol át.

Fuss! Tüzekkel csaljad valaki nyarát
s ha körbefordult hazugságod Möbius-szalagja,
én leszek, aki logikád nyirkos termeit
lakásául elfogadja.

Szilvia

Bokáig érő
vöröslő köntösében
Szilvia jó.

Ki volt ő nékem?
Szavát sem sikerül már
felidézmem

s hullámzóan, sötéten,
mint az idő,
vöröslő köntösében
Szilvia jó.

Verset olvasok éppen...

Verset olvasok éppen
olyat ahol a szavakban billeg
lépted patak-csobogása
végig a gidres-gödrös kacska
utcán i e ó á ő a sötét
göröngyös-göcsörtös kockakő
álom-úton ahol nem csak

te én is a reménytelenség
keresztelkedéseit jártam s valami
föld alatti kocsmában
virágot nyújtottam holott
nem szokásom igen
olcsóska i e ó á ő virágot
mert öröktől fülemben hordtam a
lépteidet s jó
most ez a vers ugyanúgy
sötétén éjféli ritmusban gyalogol
végig kiveret-kirakott sejtjeimen
és hinném te jöttél el
tízforintos tündöklő csokrommal
erre kóborolsz
hinném licsegő-locsogó
hullám-járásod hallik de félek
ványadnak már tulipán-szegfű-rózsáim
és magad is hervadsz mert céltalan
utam oly hosszú és
i e ó á ő szavaimmal
meg nem öntözhettelek bolyongva
a város kopár makadám sivatagján.

A túloldalon

Nedveim fölitta mind a város.
Inasan, még nem romlón, de már
túlontúl keményen
állok a járdán, lesem a
túloldalt. A szelekkel
vagyok én páros,

nem teveled. Ott mész,
játékos patakok csorognak
lábad alatt
belőled megeredve,
üdítő habtánc sodorja
hajad.
És lám, követnek!
Hosszú, fekete csónakon
fürge evező csap
utánad,
fiatal izom feszíti magát
kőtől kőig
egyenes derékkal.
Miféle törvény, hogy
nem nézel se át,
se hátra?
Nagy itt a forgalom.
Elcikáznak a fenekek s a
szoknyák alól villódzó
őrlítő lábak.
Szem elől tévesztelek lassan.
Mégis! – merre tartasz,
úgy sejtem, tudom.

Mint tebenned

Macskatekintet-tűz, boszorkány szemed
porcelánhályog-zöld ég-kupola, nyári
fénytükör. Ajkad aranypánt, ékszer az
ékszeren, vastag, nehéz. Homlokod parasztház
mész-tiszta utcafala.

Így kezdeném el a verset, ha futná a szóra és
futná terád. De mint a folyó hömpölygök eléd
szürke-kék-zöld szelíden, örvény-lustán,
halálos veszedelmet sodorva kisebzett
partok között, pára-ingben, alvó-remegőn.
Csak mint a földek duzzadok, májusi eső után,
céltalanul, nem a magért, ha látlak.
Állatként makogok hozzád, vinnyogok, kukorékolok,
csörtetem végig az éjjeli erdőt, dühödten
öklelve molyhos törzseket.

Hallod?

Verődök!

Rajtam a hangya-gúzs, ember-börtön, törvény-körpecsét.
Mint a katonák, sebekről jegyezve masírozok,
már nem is parancsra –, végzem a dolgom. Csak az
aznap a fontos, nem a holnapután.

Filléreim átszámoltam, szerelmeim, akik voltak,
zsebbegyűrt régi bankók, mives rajzú semmi kis
fecnik s te, ha szegényesen meg is csörrensz
babráló kezemben, ugyan mennyit érsz?

Elgázolt ősz hever az úton, előled menekült
– vagy hozzád talán –, vitte valami áram, ó, felkapta
a szél!

Végzem a dolgom. Röpítenek a napok előre, boltba
járok, akár a folyó, ha végigmatatva a parton
mosószeres flakont, borosüveget választ magának.
Végighasalok a díványon, ahogy a szántások
heverésznek nagy semmittevőn.

Ösztön verte állat, miattad kóborolok.

S miattad dicsérném a nyári eget, hogy tündöklőbb az
mint a tiszta víz, de szemednek zöldjéhez

mégsem fogható s hogy a szent szülőház folttalan
fala tisztátlanabb kényes homlokodnál. Dőreség.
A munkám igazat hazudni s úgy élni tebenned,
mint jeltelen halott.

Hidegben

Teérted, miattad bánat
görnyeszi a bütykös, téli fákat,
s mint aki társát szóból sem érti
topognak hóban felnőtt emberek.

Tavaszi, nyári, őszi, mind letűntek.
Újat már csak a fagy hozhat elélem.
Függök az idő csapzott kötelén,
értem a szelek egymásra hágnak.

Teérted is. Belül télben,
kiszépült, cicomás szűz-fehéren
nézd, külső tavaszok, nyarak, őszyk
vad lombja nyűtt testünk betéríti.

A hitveshez

Hiába bújnék félig árva
köténybe, kútba, rejtelembe,
arcom arcába ki fektesse?

Hulltomban ugyan ki szánná,
topogna velem magas hóban,
tenyérrel simítna, nem szóval?

Úgy dolgozna, vasalna, főzne
rám – ki többbe ettől nem kerül –,
hogyan magának ellent sem szegül?

Anyám, hová siettél? Rögbe?
Karodról értem kopott a hús.
Múlásodban én lennék gyanús

bűnös, rissz-rossz törvénytől hajtva
hívó öledből mert kiváltam?
Sínylődök élet-adósságban.

Örökségül száll majd fiamra.
Retteg szegény, bolyhos kis állat,
sejti az árulást, magánynak

férfit kikezdő ősi baját,
ha tönkreűzve talmi láztól,
pénzből, nőkből, politikából

kijózanul s gyöngé önmagát
siratón, vagy csúful kacagva
lehever mellénk az agyagba.

Hiába bújok, a félelem
jaj, hiába és nem menekít
vakmerőség, sem oktondi hit.

Kinek nyújtsam bélyeges kezem?
Csapódj hozzám, te legyél önzőn
reszkető hitvesem a földön!

Boldogasszony napja

Templomba vonult épp a nép,
mi megálltunk, kóbor szentek,
fenséges pillanat volt, de hazudnék,
ha azt mondanám, bennünket ünnepeltek.

Mert ünnepelhettek volna!
De bárgyú céllal jöttek el:
Imádni. Tarkóm tarkóddal dobolta,
hogyan végre Isten helyett is szeretni kell!

Lehányták már ezt a hámat
magukról egyszer, nézd, megint
nyakukra dobva s hangyaként a pállott
falak közé másznak. Nekünk jó idekint!

Oly hűs a föld, úgy szúr a fény!
Tobzódva élhet az ember
s kidőlhethet az utca aszfaltos övében
e kereszt nélküli világegyetemben.

Feloldozva magát, társát
átvérzett, lucskos kötésből,
ütve jajgó húsának csillag mását
a kőbe, percnyi éltető ölelésről.

Törődött tolvaj ének

Ahogy szájban gyűlik a nyál
meztelen képek előtt, csap át
kattanó nyelésbe idegek
és hormonok játéka,
úgy ráncosodnak sejteim
levezethetetlen ingereidről.
Bonyolult számításokat végeznek
ördögi szerkezetekben
szikrázó göggel hogy üssem át
tervezett szerepem határait?
Tökéletes vagy,
mint maga a rendszer,
de kódjaid álkulcsát forgatva
pillanat műve és
beléd lopom a bűn
sajátos törvényét.
Örület,
hétköznapi madzagon rángatott
taktikáján át meddig úzod
agyonkovácsolt rabszolgád?
Kíméletlen orzások után
cinikus beismerésem, mondd,
nyer-e majd feloldozást?

Ünnepváró

Nem kértem tőled semmi mást
mint add fel hétköznapijaid
s magadnak ezt az árulást
csak pillanatra megbocsásd.

Mert amit féltve rejtegetsz
kilopják gyöngé titkaid.
Zárak közt erős sem lehetsz
csak szolga. Sikoltva szeress!

Oldozzad ünneppé magad!
Hogy nem gyönyörködöm ne hidd
mikor az inged földagad
a szélben lobogsz és kacagsz.

Már nem maradt

Már nem maradt, ki fázva összegyűjtse
szeles tavasznak pőre gallyait,
ölében fölcsiholt zsarátba vesse,
nekem élessze, rakja hajnalig

s rőten lobogjon múltam barna ága,
mint ifjú barackfa, fogjon tüzet
piros fodorban gyújtva föl magát, ha
vad május-tánc jön, láz és örület.

Már nem maradt, ki helyetted fakassza
új életre az új élet-időt,
hozzád méltón érdemes e szavakra,

mert idegen tőle a cifra gőg,
a testemet bírt női test hatalma
és pont úgy kíván, mint aszály esőt.

Névnap

Most hétfő van, Sára napja. Indulj!
Indulj el az ágak, gyökerek, gödrök, nyiladékok,
hanyatt dőlt törzsek, vadcsapás-bordájú szikár
vadonba, a köd-hó-eső-estébe, a jégstilánk-pörgető,
gally-reccsentő, fekete-fehér túlvilági éjszakába, bújj elő
szűk rejtekedből, átfútt-didergő arcod emeld fel, tolulj
elő a föld alól, vagy a fák odvából, ha ott tanyázol,
gombolkozz pucér karod mellényébe és kuksolva,
kuporogva
indulj el át a sáros avaron, évek avarrétegein
átaraszolj-gázolj, indulj, ne törődj az árnyakkal,
holdvilág homlokod, fáradt asszonyszemed lidércfényében
ugráló árnyak csak azok, kísérnek-megelőznek,
körbetáncolnak,
kiálts nekik: Huh! – és szökkenj nagyot,.....
...KECSKEBAKBÉKASZARVASLÁB...hihihihihihihi...
vonyítson a hangod, vagy vinnyogjon inkább, aztán
lapulj meg, ők hőkölve fülelnek majd a bokrok alá, te mint
a fácán, csapódj fel, mint éhes denevér, suhanjál,
változz át őzzé, rohanva csörtess, iramolj, gyere, gyere,
mióta várlak itt a túlsó szélén, fogamat csikorgatom,

elvarázsolt az idő, kitaszított farkasa vagyok e rengetegnek,
csont és bőr, disznóként turkáló farkasa vagyok, terád
éhes, szememben a te melled villan vadul, fehérén,
nyálamban vaskos lábadnak íze, ó, micsoda hús, vörös
kötegek a szakadó-rongyolódó világos bőr alatt, a kis
szőrpihék alatt a melegben, ahol a vér áramlik, nyomát se
látni, de csak egy éhes rántás és buggyan elő, gyere,
megbabonázva hívlak, már mindegy, milyen alakban
érsz el hozzám, enyhülést hozol, pokoli kínomnak
prédája leszel, gyere, két egész napod maradt, kettő
árvácska, szálfák közt bucskázó zokogó napod, két
felhők közt tévelygő te, meg én, hát érz ide, oldd fel
az átkot, ez a tizenharmadik év, lökd és gurítsd magad és
ostorozd, ez a tizenharmadik bűbáj kísértés, hajítsd
előre fejed, úgy kiáltsd: Látlak már! Reszkető szájszervű
rovarokkal küldd előre szemed, villantsd rám: Látlak már!
Kínáld a tested! Menekvő tested fujtó-vicsorgó testemnek
ajánld fel! Hogy már ne veszíthesselek el! Hogy már
ne indulhass külön utakra!

Uuuuuuuuu.....uuuuuuuu.....

Toporgok, keringek a vidéken, előttem folyvást az erdő.
Január lidércei sereglenek. Alkonyul. Valahol döng,
verődik a hang, közeleg, megáll...

Hétfő van, Sára napja. Holnap Fábián, holnapután...

RESZKET AZ ÉGEN A CSILLAG

Este

Az este a hathuszással érkezett. A faluszél gödreiben elkomorodott az árnyék s mint fűtetlen szobában, hűvös nyirkot eresztettek az agyagos falak.

Fölköttünk még alig csitult az augusztusi hőség, sunyin tűzött a nap és kocsik zörögtek a kátyús kőúton, de játékaink védtelen bunkerét már bevette az esti vacsora, mosdás, lefekvés vereség-szaga.

Jött a hathuszas, pöfögőn, sisteregve, hozta a várost, csihegő álmokat és fáradt embereket, ereszkedtek lefelé sorjában a lejtőn, beledöcögtek az utcákba, mintha vágányokon –, várta őket a lavór víz, a krumplipaprikás, a dunnaszag.

Közöttünk tétován megállt a beszéd, pedig még
nem szóltak értünk,
nem kiáltotta senki: Péter! Jancsi! Marcika!

– még nem csapott a rét fölé az éles torokhang,
sőt, lecsendesült a környék, elültek a koppanó zajok és áthallatszott a csorda lassú vonulása a túlsó félről,
kurjantás, ostopattogás s a felemelt por mintha egyenest miránk szállt volna, viszketett a bőrünk és fáztunk is talán, sőt, féltünk titokban,

– vagy ezt csak képzelem? –
elindultunk hát az ösvényeken, rejtett hadi útjaink haza vezettek. Körben rázendítettek a békák és mi tudtuk, ezek a békák, nem a délután szétvert tócsa-nép.

A házak előtt szürke kis öregek kuporogtak kényelmetlen, támlátlan padon, váltottak néhány szót, figyeltek, miránk, hazakujtorgó kölykökre, egymásra, vagy önmagukra,
nem tudom.

Várták a vonatot, az estét
s most megbizonyosodtak róla mind, megérkezett.
És az este valóban ott téblábolt közöttünk.
Nagyot húzott a harangok kötelén, bing-bong,
mondták a harangok, az öregek pedig krákogtak
csöppet a padon,
– ni, már harangoznak, és bólintottak rá,
hogy bizony későre jár.
Innen-onnan feltűnt egy-egy asszony, vagy valami
nagyobbacska
gyerek, indult tejért, a bal markában forint, a jobban
meg-megcsörrenve himbált kandlija.
–Jó estét! – biccentett az öregeknek és
szólt néhány szót, ha úgy hozta a kedve.
–Jó estét! – visszahangozták azok, pusmogtak egy darabig,
jót, rosszat, aztán ültek tovább csöndesen, elégedetten,
mert megtette mindenki a dolgát.
Lassacskán kifényesültek az ablakok és az este
beljebb került a házak ajtaján. Asztalhoz ült a családdal,
ette a hajába krumplit, a frissen sült tojást, vagy ami
délről megmaradt, böffentett és a fogát piszkálta mélán,
velük mosdott, bontott ágyat, vetkezett.
Végül lámpát gyújtott odafönn az ég is,
felragyogott szelíden, ahogy csak a legfeketébb
bogárszem ragyog, sziporkázott okos tekintete, elbűvölte
a lenti parányi lét. Hallgatta az elülő állatok mocorgását,
szagolta a sparheltokból kibucskázó utolsó füst
fanyar szagát, megleste a gazdát, ahogy a ház végébe
kiáll vizelni lefekvés előtt, a távoli kocsmá
senkire se hederítő zshiváját,
a párnák között fickándoó gyerekeket,
a másnapi pénzt számológatók ráncait,

az anyák simogatását és a szomszédból átszűrődő
gyomrot remegtető vad veszekedést.
Figyelte a világot, benne az estével, mely egyszerűen csak
este volt, se több, se kevesebb.

Diófák

A ház, ahol laktunk, egy faluban állt, fehérre
meszelték mind a falakat s mikor elhaladt a
tehéncsorda az úton, elbődült az ember szerelmében
a fujtós pára-por-trágyaszag iránt, megborzongott
a háta a hajnali-alkonyi enyheltől s nekivágott a
most oly céltalannak tűnő napnak, vagy a lavóros-sparheltos
kurta kis estének, akár a diófa az újabb
esztendőnek, keményen és kortalanul.

Diófa –, a szomszéd ház előtt diófa, és az azt követő
szomszéd előtt is és így tovább, végestelen végig,
a Dunáig, vagy a töltésig, le, egész az utca
alján is fehér falak, diófaárny, így volt, így bizony,
létezett az a falu, számban a görcs, a zöld dió
íze, fülemben a verés-kopogás, csörgés, kalapács-recsegés.
Ha jött a csorda, ha ment, vagy tolókapásan-biciklisen
zörögtek elő a parasztok, zörgött rajtuk-körülöttük
a szerszám és ők maguk is megoldott eresztékekkel
jöttek-indultak a temető melletti csapáson, melljük
simultak a diófák, rájuk hajolt a sötétzöld öröklét.
Kamaszon-vénen, egykedvű-megértőn, láncos-gubancos
ebekként tébláboltak a porta előtt vasárnap is, ha
kondult a harang s feketén vonult kétoldalt a nép

a patyolat utcán, mint lecsöndesült napok kirakott
hordaléka a templom felé.

Ó, diófák, mintha megállna bennetek az idő, meg se
moccan, figyelmesen nézegeti magát az ág-tükörben,
simítgatja ráncait, kifürkészné, mikor lett újra
több eggyel. Csönd van, nappalok falu-csöndje,
éjszakák falu-csöndje-sötétje, semmi se mozdul.

Az a ránc is talán a tiétek, kapkodás nélkül vastagodó
törzseteké, magabiztos ágakoké, összefonódó-fűződő
gyökereteké. Igen, az a ránc, az talán mégis a tiétek.
Mert felnő, megkeményszik bennetek a múlt, akár a
lassú sejtek és kiterébélyesedik, megsokasodik
lombotokban a jövő. Aki vízért szaladt a kútra
kalimpáló vödörrel kezében s aztán cibálva, lötyögtetve,
féloldalvást cserélve-lerakogatva csoszogott hazáig
azóta asszonnyal hál, a karján gyerek és koppan a
lépte, mert bízik; és aki szekéren zötyögött, vagy
talicskán hordta a szenet ötvenkilós adagokban a télre,
sorba állt kenyérért, nem volt disznaja, most autón
jár sörért és legfőbb gondja az ünnepi menü. S ki
másnak kapált, épített, mégis dalolt, gyönyörrel dőlt le a
szagos földre, ki tudja, talán már belé is költözött.

Diófák! – nem nyúltatok utána! Hagytátok elmenni, pedig
mi dolga volt arrafelé? Miért nem intettetek, szóltatok,
szaladtatok, vertetek lármát, miért nem kiáltottatok:
Hozzánk tartozik, velünk nőtt, velünk változott!
Ez az! Hát ti is! Az a ránc ott a tiétek! Az a termés,
ami ott kopogott, csörgött, recsegett, a tiétek volt!
Az ázott-barna avar a tiétek volt! A letört ág,
az asztal lába, a hasábfá a tiétek volt! Örök életű
pillanat-lények, ti esendő nagyok sikoltsatok velünk,

csapkodjátok meg törzsötöket, rángassátok ki gyökereketek,
ne hozzatok levelet, termést, gyűjletek kusza kísértet
erdővé, úgy követeljétek: Hol az a falu?!
Diófák! – miért álltok úgy? – bölcsebben, mint az ember.

A folyó

Úszik az árban a rönk,
nyalja, görgeti elemek szürke nyelve,
dadogó ajkon a hab,
kiül peremére a tajték.
Fordul a súly, húzza az örvény,
dobja ki újra, rántja a lég,
de kifulladás elejti, döccen a
mélybe, ring a törzs
bársonyos ágán az erőknék.
Surrog a folyó térben, időben.
Mongolszemű lány. Saruját levéve
lépdel a tájon, duzzadt szemöldöke
az erdők. Hajlik a föld, szoknyája
a szélben, bokája se látszik,
hangja se hallik, csak a
dúdolósa, csak macskatekintete
ragyog föl, mikor a falvak
kigömbölyödnek lába nyomán.
Koppan a kő a kőhöz,
törlődik a kemény kavics is,
homokos tenyere a partnak szorítja
a medret össze középre.
Hajtja, pofozza hullám a hullámot,
kergeti, átbukik, öklözi előre.

Jön, jön a folyó s továbbmegy.
Állok a gáton, hidat ver a nap,
ballag rajta túlról az este.
Pilledt húsukat a fák enyhítő párával
beterítik. Nyújtózik a rét, lepihenne, de szúnyogok
kelnek és a víz morájával összevegyül
újra az élet. Azután csönd.
Csak az ember lámpája virraszt.
Gyanús tűzzel lobban az éjben.
Csillagmagányú férfi! – lesd el
a titkot, elemek sötét fegyelmét s térj
nyugovóra. Holnapod hozza már a folyó.

Megváltó-ünnep

A világ itt, akár a mai nap, beestelült.
Árnyék sincs, csak könyörtelen hiánya a fénynek,
városból kivezető út, hol
higanygőz gyertyák lobbannak,
azután kiégnek, vagy hátramaradnak, mint a hazug múlt,
hogy belefordulhassunk a tátongó jövőbe.
Csalások mindennapjai! – fény és sötét játéka.
Mögöttem ezerszáz köbcenti zúg,
előttem hatvan méter reflektor-világos.
Hová törekszem ily vadul? Ott hátul
ki űz és ott elől ugyan ki vár most?
Ünnep közeleg. Emlékszem, az utcán
lábak loholtak, tízmillióan vadásztak
ötven forintért megváltóra.
A motor minden taktust pontosan kiver,
a gép még dolgozik, csak mi fenekedünk

egymásra, acsargó kopók. Na nézz rám!
Miért titkolnád magányod?
Hahó! Hahó! – kiált, verődjön bennünk a jaj!
Beletiporjuk lucsokba, sárba, tülekszünk,
bár felkutathatnánk valami szépet! –
bigyót, talán verset is, ahol a nép
egzotikus, esőszagú reggelre ébred...
Hatvan méter a fény,
mögötte sötét, sötét, sötét.
Itt az ünnep, olcsócska prédánk ma
egymás között megosztjuk,
csókoljuk társunk gyulladt szemét és elhallgatjuk, hogy
ezt a semmit is kitől csaltuk el, kitől loptuk.
Szeretet ünnepe karácsony! – dolgoztam, most
hazafelé vágat
fáradt elmém, éjjeli utakon
városok villannak el.
Ha hó esne már, hogy lázálomban hűvössel takarna!
Ugye volt már úgy, hogy te engem szerettél? – s most
nézz reám és nézzél jól magadba!
A gyermek, ki Isten nélkül még letérdepel.
Számolom a kilométereket, ünnep jön, ünnep megy,
adok-kapok, mögöttem dörömböl, zúg a motor.
Rohanás! Röpíts dermesztőbb telekbe!
Hó, essél! Senki se tudhassa
merről jöttem, merre távozom.

Gyolcsba burkolj

Gyolcsba burkolj engemet,
két tenyérrel ápolj,
távozz el tőlem, úgy szeress,
űzz el magamtól, hazámból!

Szemedben elmúlt évek,
szilaj ifjúság virágzik,
ajkodon ég másik
valóm, bíbor, letűnt énem.

Nézem megejtő nászunk,
nagy, fehér könnyeket ejtek,
összetolul sötét felleg
amerre mi járunk.

Vágtat már mint vad csikó
letépett láncon a bánat,
vihar röpíti csattogó
habkönnyű ruhámat.

Adria

Vívja a tajték a partot,
belémarnak a hullám-markok
s elejtik, mint ki várna
tündöklőbb gazdagságra,

vagy oly sok kincsével mint ki játszik,
vagy számol, mert fél, hogy majd hibádzik,
vagy téblábol, miből mit kérjen
e tengernyi szélességű téren.

Bolyong, vergődik az ember,
rabolna is, aztán meg nem mer
szemezni sem abból, mi neki végül is kijár.
Majd egyre mást, újabbat kíván.

Járok. Omlik az élet a parton.
Keresek valamit? Talán egy tegnapi arcot,
melyet mosdattam, de mára nem találom.
Csak visszasodorja, mint a víz, az álom.

Újév, 1990

Újév.
A vizek megfagynak.
Messze a horizont tizenöt wattal ég,
az utcán rád köszön a tegnap,
köpések, hányadék.

Siess! –
új bajok törnek rád.
A jövő felrántott kocsmajtó, kies
vidék, bagó és szesz szaga száll.
Mily szép! Mily légies!

Még élsz?
Hányan hullottak itt
élő-halálba, halál-halálba! Miért
remegsz? Rohanj vakon, tedd amit
muszáj, kutasd a pénzt,

s felejts!
Ne emlékezzél ránk,
tanúk vagyunk csak. Vagy ellenfél? Nekünk sincs
magunk elől búvóhely hazánk?
Csak a pénz, csak a csencs?

Kedves! –
oly közel hajoltál
az éjjel, ma majd megint miattam szenvedsz.
Vagy értem, ellenem? Te csalnál,
ha nem csalnék? Kedves!

Hó hull.
Koccintás, csók, kacaj
verték fel tegnap agyonfagyott világunk.
Új év. Új remény, új gond, új jaj.
Valóság? Torz álom?

Az ember utolsó megkísértése

Hidegben, télben, ha lőnek,
ha kivetett házad és földed,
ha öltél és tudtad, hogy megölted,
kiben bízatsz?

Ha ablakhoz húzódva vártál,
láttad, kinn besúgó járkál
s bármely élet jobb bármely halálnál,
bízatsz-e még?

Ha rejtőztél, holott nem űzött
senki, csak nem hitted el, hogy győzöd,
mit elméd eléd kitűzött,
mit érdemelsz?

Ha nődet váltottad nőre
s maradtál végül vágyadban póre
kivert, kóbor férfi, te dőre! –
ki ölel át?

Ha gyermektől próbáltál lopni
és szeszed már esténként fogyott ki
és bűzlesz, akár a zokni,
mi a jussod?

Most papok csordákba gyűlnek,
szeretet! – visítja mind s gyűlölve
átkot szór rád, ki űzöd őket
reménytelen.

Hidegre, téltre, halálra,
szeszekre, hogy rogyjon a lába,
elnyűtt hitvesre, hitre hiába
úgyis telik.

Én nem Krisztustól, messiástól
remélek szebb kort, rólad, magamról
álmodom, és így van ez jól,
te csúf Ember.

Kötés

Rövidek ezek az esték.
Mire átkötözöm sebeim,
hogymeg ne vértől lucskosan omoljon elé a versem
– bár, mondják, rám férne némi vígság,
frissen buzogó vérpiros betűk halottfehér papíron,
lobogó meleg szín fájdalmas rímeimre –,
mire elszorítom a tegnapot
s az üzletek, adók, tartozások között lüktető
lázás máról az átgenyvedt kötést sziszegve lebontom,
mire a visszaköszönés nélküli találkozások sorra kifakadnak
s elfolynak a rontó, semmibe dülledő tekintetek,
mire kitörlöm a kicsinyes bosszúk fekélyeit és ajkamba
harapva
sorra veszem valamennyi sajgó kelevényem, végül
tisztába pólyálom magam, ahogy anya gyermekét,
addigra bizony igen-igen későre jár.
Addigra már olyan késő van, hogy szinte túl korán.
A holnap még csak sejtés, zsibbadt tagokban rémlő
ezernyi volt kezdet, már majdnem tudás,
de még nem az. S épp ezért remény?
Hány holnap hullott el! Mögöttem ígéret hegyek,
kopár,
sziklás,
felsebzett táj.
Rövidek ezek az esték –, a most
tegnap és holnap határán. A vers átvérzett,
lefejtett gyolcs –, s mondd, miből kerül tiszta,
gyógyító kötés?!

Ma pénzt osztottunk...

Ma pénzt osztottunk egész délután,
tusakodtunk háromszáz forinton,
ezer autót okádott a gyár
Honshun. Ó de kár, ó de kár!

Most üres kézzel csepüljük magunk,
hunyorunk a messzi csillogásba,
szánalmasak és szegények vagyunk,
kit jobb sors megunt, rég megunt.

Mert így osztott itt öröktől e nép,
önnön társát is véresre marva,
ma elosztotta végre mindenét
a balga. Derék, mily derék!

Japán akác

Fölém magasodik sok komor japán akác,
míg végigűz nap mint nap egyazon úton
a pénz s valami flegma munkaláz.

Sűrű lombokon villámol át a fény.
Szemed? Vagy napsugár? Óv-e, vagy ellenem tör
a rám hajló barna-zöld tenyér?

Kedves! – nap mint nap szemedről álmodom.
A fény se csak ha napba nézel ér!
Van aki óvjon, van ki ellenem tör,
mégis egyre álmodom szemedről.

Most, hogy megfejtettem már

Tenyérvényi résből tűz a nap,
nehéz, cuppanó cseppek hullanak
s én beledőlhetek puhán a fénybe.

Most, hogy megfejtettem már az Egészet,
nem leselkednek rám új miértek,
téged is megláthattalak.

Oly sok voltál, s oly éltető, mint e cseppek,
oly meleg s vakító, mint a sugár fönn.
Énbennem voltál, s kívül e földi körön.
Ki vagy te? Szeretlek!

Szavak

Látom a strandon újra nyár van,
hullámot vet a nép a part előtt,
közéjük kuporgom, ringatom magam
éveim javában, mint az üldözött
vad figyelőn két iszonyú rohanás között.

Fölvert habon bukdácsol arcod oválja.
Talán a hőség, talán a hit játszik velem,
hogy vizekben, vizeken túl várna
még az asszony, ha nem gyötörné páni félelem.
Zsibong, sikong az élő, les rá a fölszított elem.

Hol bújsz? Merre menekülsz? Vadász a Nap
ránk, ölni, éltetni kénye, nem joga.
Látlak, mintha itt állnál, hisz oly rég láttalak!
S ha most havazna, csak egy pillanatra,
tudom, elérnének hozzád e szavak.

Bárhová mész

Délnek elindulva torony int utánad,
Nyugatnak indulva szilaj víz megárad,
Északnak indulva fagy veri a fákat,
Keletnek indulva zokognak a házak.

Aki elment innen, remegett a válla,
Még útnak sem indult, alig vitte lába,
Mindegy hogy hová ért, életbe, halálba,
Torony, vad víz, házak, erdő lett az álma.

Bolyongott kutatva fényesebb világot,
Rettegett fegyvertől, képzelt szabadságot,
Futott mikor űzték, mégis visszavágyott,
Nevét, ha említéd, neve legyen áldott.

Mind, aki földből nőtt, visszahull a földbe,
Ezer baját váltja egykedvű rögökre,
Egymást mi megcsaljuk csúful mindörökre,
Konok hitünk hagyjuk kincsünként örökbe.

Tudd, ha Délnek elmész, torony int utánad,
Ha Nyugatnak elmész, víz éretted árad,
Ha Északnak elmész, fagy lesújtja fádat,
Ha Keletnek elmész, könnyet ejt a házad.

Asszony, gyermek, erdő, folyó, torony, házak
Innen bárhová mész, ide visszavárnak.

Johanna

Most nyár van, éj, és bús füzek felett,
Johanna!
egy hold világol két szemed helyett,
Johanna!

Csalni kél az itt a távolság,
felismerlek szél szagáról,
lég a tested, üde és meleg.

Most nyár van, éj, az idő lám megállt,
Johanna!
hogy kiárulja céda önmagát,
Johanna!

Felmutatva gyöngé másod,
kikacagva vert magányom,
titkolva a télt, fagyot, halált.

Most nyár van, éj, és tűnt világon át,
Johanna!
ma rajtad félem Dávid csillagát,
Johanna!

Hamis hitek, hamis vádak
szálltak rád, reám is szálltak,
adja fel ki más önnön magát.

Most nyár van, éj, magány, meleg, sötét,
Johanna!
a volt a lesszel éppen összeér,
Johanna!

Sárga fényben zöldes árnyak
múlnak, jönnek, ingnak, várnak
s meghalunk e furcsa semmiért.

Most nyár van, éj, hát így szólítalak,
Johanna!
ki Hold vagy fönn, vagy ezer más alak,
Johanna!

Ifjú kebled, öled, vállad,
bolyhos bársony szempilládat
terítsd szét az alvó fák alatt!

Létem

(Szimfonikus költemény)

Ős parton állok, tengerparton, homoktenger partján,
süvít az anyag millió szálla, hullámokat vet,
legördül, összeáll, kirobban, erő hajítja,
lerántja, a vidék, mint hányódó, gyöngé gálya,
csöpp földhajó, verődik fénybe,
mártózik dühödt árba.

Tóparton állok, szemem tópartján.
Nagy, fényes felszínre látok, zölddel, barnával benőtt
hínáros vízmezőkre, lila csöndben imbolygó nádasokra.
Miféle bolygó ez itt, miféle planéta tó-tengerszeme?
Halak csillannak el, nyüzsg a mély, forgalmas város,
feszül az ezüsthorizont, játszik a tűző nap vele.

Tágas mezőkön járok. Rengeti a füvet az áram,
csillagok rengnek, vörös, kék, sárga csillag-virág
himbál a kozmoszmezőn, letépem, illatoz, hajítom
idegen világba. Tejút zsombékon szökell a lábam.
Mily messze jutottam, mily távoli még a házam!

Vihar dúl. Földvihar, Testvihar, Világvihar.
Üvölt az elemek szája. Egyik a másik ellenére fordul,
porszem a porszemet kívázza s lehullva újra csak
acsarogva tombol, hogy volt magába visszatérjen.
Mit lel fel őrült körein?
Születik, pusztít és kipusztul.

Homok telepszik tenyeremre, nyugodt, kimért kristály.
Szemernyi béke hét lakaton. Mely vidékről jött

s miért törekszik új s újabb vidékre? Ott belül
hány világ pörög, kik születnek, pusztulnak el épp?
Kristály, szólalj! – mit tudhatnék, ha záraid kinyitnám?

Bőrömon árkot hasítottak az évek.
Bolyhos barackok bőre, bársony női bőrök,
toll és szőrpihének selyme, csillámló élő pázsit!
Vágtázó szélvész szaggatta bőrömon szakadék.
Ledőlök.
Kémlelem a tátongó mélyet.

Nyár van. Bújnak a tanyák a fák ölébe.
Fényostorral csördít a dél. Kapál a paraszt,
izzadva állja, kiköp, továbblép, nyomában
ájultan hever a haraszt, surrog a szerszám, befordul
amint a sor végére ér s lecsap, lecsap. Lobog a lég,
áttetsző máglya, perzseli a mulandót,
lekushad mind aki fél, kinek tehet panaszt?
Traktor ágaskodik, berreg, bukik előre,
szomjasan szaglász, köhög a portól
s egyre csak fölveri azt, száll a por az égbe, a Napba,
csapkod a fény ostora, tikkadó csorda,
élet menekül, gyülekezik mögötte.

Fagyos éjszaka röpít tenyéryi térben szikragomolyagot.
Hőfödte rét fölött lebegnek játékszer szikralabdacsok.
Parázslík a hó csuda tündökléssel, csikorog
lábom alatt. Óvatos kézzel babrálok a sereglő
lidérces csillag-világokat. Járok, járok, összegyűrok
négy-öt világot, gurigatom, terelgetem, óriás
gömböket formázok, összerakom, mint hóembert,
szórhassa fényét örök sötétbe. – Száz, ezer, millió
szikra-csillag embert építeni kéne!

Álljanak, járjanak itt a téren, egymásba bevilágítsanak
s mind mint önmagára tekintsen a hófehér,
befagyott, téli éjszakába.

Ifjú planéta bolyong az úton, hunyorogva figyelem
mint úszik zöld sörénye kozmikus napsütésben.
Halványkék vállán páraing. Holdak, meteorok,
üstökösök nyüzsgésében méltósággal igyekvő bolygó.
Mily utat jár be míg eltűnik s feltűnik megint?
Felszínén csiszoltan villan a kő. A mély mozgatja,
legbelül duzzadó erő. Mit érthetek belőle én,
az őhöz hasonló?

Bőröm szakadékaiban törésvonalak, rétegek,
lemorzsolódó hám-kődarabok, zezugos lejárók,
barlang szájadék. Odabenn, mint hegybe vájt titkos
hadiüzemben dübörög éjt-nap a munka.
Oszlopok, kötések, csövek, kábelek, nagydarab gépeken
otromba nyersanyag, buggyanó oldatok, fűjtató légterek,
sziszegve áramol mind, ami megterem.

Szél jár a tó fölött, habot bodorít, borzol,
kacsák himbálóznak, csónakok,
inog a nádas, su-su-sú, suttogja, én vagyok én,
a szemed vagyok, zöldben-kékben játszó tavad,
könnyek áradása,
te vagyok én s te ki vagy?

Kövek, homok a vízparton, a távolban csontos
hegyek, méla vitorlák, ébredő városok,
ez vagyok én. A Föld vagyok. Nézz belém, belsőmben
billió sejt-csillag ragyog, tekints a májba,
az agyba, a szívbe, plazma lények özöne lüktet, dohog

mint gőzgép, sistereg, sűrög-forog, lesi az anyagot,
lecsap rá, világának parányi mása s új világ
saját határain belül. Mindegyik sejt csak a
szomszéd kétszázat látja s hogy jóllakjon
neki mily fondorlatokba kerül. El! – és élőnek maradna
akármilyen áron, anélkül, hogy tudná, részem nekem,
vagy sejtené, plazmája hevült bugyraiban
mily molekulák, atomok keringenek, őket fönn
mily erő tartja, milyen cél, milyen üzenet,
miféle napok ott az atommagok s hogy ő, a sejt-galaktika
önmagában számomra pusztá semmi s a test egészét
hiába próbálná Kolumbuszként felfedezni.

Felcikkannok a Földről, én, a fecske, suhanok
a szférákon át. Szárnyalok tízezer évet, elég-e
kérészetének néhány perce felkutatnom legtitkosabb
törvényei nyomát? Hűlt anyag, hozzám lenne hasonló,
ki felhőfodrokban vágatott? Vagy idegen rendben
robotol mélyén a máj, a szív, az agy?

Miért csak ily semmit láthatok?

Ki vagyok én, miért nem tudhatom?

Te miért nem tudhatod, ki vagy?

S ő kicsoda, ki kéken, páraingben alattam ékszerként

ragyog,

elindult a kozmikus téren, de szerelmesévé lett a
Nap, körötte mint udvarló forog, hogy tüzeiben nászukkor
tündöklőn elégjen s így szüljenek együtt ifjú csillagok?

Könnyekbe mártózom, tavakba, tengerekbe.

Higanyos, hús hegyi karsztvizekbe, zokogó, forró
vulkáni áramokba, gleccsertő csöndbe, gejzír fájdalomba.
Testemre simul a Föld könnye, a Föld vére, a földi verejték.
Bucskázom benne, lebukom, feltörök újra,

pancsolok, cikázok, repesek, rettegek,
része az elemnek, messzi a parttól,
testem a testével egybesimulva játszik,
megragad, ellök.

Barátom, testvérem, szerelmes kedvesem,
szülőm vagy önmagam, szerveid hű sejtje,
májadban lüktető, szívedben dobbanó,
elmédben érező önmagad önrésze feliszom könnyedet,
letörölöm lucskodat, sebedet ápolom.

Nevető-szomorú cirógass, elringass, villámmal ütlegelj,
tájfunnal elveszíts, hasítom lágy öled, legbelsőbb

nedveid, örömtől

könnyesen, gyönyörtől lucskosan tempózem,
úszom, úszom, úszom, orromba szívom a loccsanó
cseppeket,

marja az orrom, szemem kémleli a mélyet, elvásik,
így fürdőzünk egymásban időtlen időközön át,
a Föld az egyik és Én, a másik.

Sebes ajkamon homokhegyek, véres-zöld szememben
homokdűnék.

Csikorog bennem a kozmosz, karmol, akácok lobognak
zöld-fekete lánggal, zihál a föld-szél, veri a tanyán a kaput,
reccs, csatt, leng a vasalt fa, riadozik a jószág,
rohangál, visong a malac, laposat pillant az eb, morog,
szárnyasok rikoltoznak, jaj,

álmodom csak vagy valóság, amint a táj hét sarka
összezárul,

parányi porszemként pörög, vágódik gyulladt szemembe,
lüktet s én viszontlátok akácost, kutyát, kaput, világunk
óceánnyi rabját bilincsbe verve és sehol a szabadság,
a Napnak rácson túli selyme.

Élnek, halnak, várnak.

Feltörhette-e egy is börtönét?
Szűkebbek, tágabbak a cellák,
kong, virraszt a kérdés: Miért?

Varázsos leányszemek tüzelnek az égen,
parázs bibéjű csillag-virág.
Babrálom kelyhüket, illatuk oly ismerős.
Virít a rét, fényárban úszik, asszony-puha bársony az éj.
Felsziporkáznak tűnt szerelmeim,
simítom őket – mit ér a szó? –
s hagyom, elizzanak.
Düledő erő igazgat múltat, jövőt, vagy oktalan szeszély?
A fondorlat tán föl sem fogható.
Tenyeremen virágvér, harmatos könnyek, csókos
asszonyi pára. Meleg, fájó, igaz.
Törvény! Acélod kikezdi testünk, bíboran omlik a fény!
Miféle világ ez itt, miféle roppant temető?
Ennyi múlás kinek vigasz?
Ki az a bomlott Ítélező?

Az éjszaka sorjás, sziklakemény. Határai, mint kristályé,
pontosak. A Falon túl homoktenger-világ kóborol,
de a miénknek mintájára csak.
Itt rokon a jég a nyárral, éjszaka játszik napot,
amit itt látsz minden élő, minden egyszerre halott.

Búcsú

Vagyok a Föld lakója,
leszek a Napnak lelke,
szeressen aki gyűlött,
csillag járjon felette.

K.M.M.

Ma kandi rímek
eső az ablakon
koccantja álmában a szívet.

Ma csacska fénnyel
október kinn oson,
majd besötétít, mint az ében.

Ma én, a híved,
szobádba csillanok az éjjel,
simítlak, új utakra kélek
s hogy aludjál, hagyom.

Mozgófilm

Leheverednék ott kinn a föld-díványon
búzák plédjére, halmok vánkosára,
leheverednék és tüdőre szívnam a záport hozó
szeleket, fülembé tömném
a nyárfák zizegését,
úgy hemperegnek a világgal, mint
szerelmes állatok, feledve a távoli utakat,
kerekek sistergő pörgését,
gázok kénes szagát,
leheverednék és hunyorogva lesném az időt, amint
elvándorol az égen
halvány ködökbe burkolódzva.
Az orvul suhanó vas vonatokat, amilyen most is röpít,

érzékeim fáradt káprázatának tartanám.
Hevernék mit sem sejtve
izzadságszagú könyvtárszobákról, ahol a
lírát adják-veszik, hoci-neszét latolgatnak meg
kiadókat, kémlelném a látóhatárt, hátha
a felhők alja vörösre vált.
Kedvelem, mikor mint paraszt a
tanya udvarát szombat este,
zápor s szél söpri tisztára a
koszt, a bűnöket.
Leheverednék, bele abba a mozgófilmbe
a vonatablak nézőkéjén túl,
mert a szemem előtt kattogó világ
legalább oly valósnak tűnik, mint e zsibbadt várakozás
s legalább annyira érdemesnek,
mintha igazán létezne.

Litvánia

Göröngyösen, összeköpdösve,
amúgy szedett-vedetten, de
állítólag szabadon
előttünk térdel Vilnius.
Megáll a vonat s mert elnyomorít
a bezártság nagyot szippantok a peronon
az itteni levegőből,
mely állítólag üde és szabad, mint
maga Litvánia. Szikrázón fényes a nap,
minden okom megvan a derűre
és az óriás falragasz hirdetheti, hogy
"Igyeji Lenyina zšivut i pobežsdájut"

különösebben nem keserít.
Figyelem a pályaudvart.
Összevegyül a csönd és a nyüzsgés,
mint kenyérbe mártott bicska.
Rajzik a nép, átkötözött batyuját
cipeli, vonszolja maga mögött sok asszony,
kiabál, sipít az idegen nyelven,
töri magát előre.

A gyorsbűfénél állók, vagy negyvenen,
türelmesebbek.

VILNIUS

Szálkás, vörös betűk merednek
a pályaudvar két végiben,
megkopott latin és cirill felírás szürke pala fölött,
mintegy idézőjelbe rakva magát a várost.
Mellettem orosz veteránok handabandáznak, hogy
"elszakadás", meg "nyersanyag",
"az orosz föderáció határai", újságból
jól ismert fogalmakat köpködnek
s hogy "hálátlanok", "hányan
haraptak fűbe itt", "jártassák csak a szájuk, azt lehet".
Még nem indulunk, de visszaszállok.
Bámulom inkább a kerekeken
gördülő unott világot, a győzteset.

(Már korábban feltűnt, milyen pontosan
ülnek a csavarok, kattan a zár, mennyire
glancosak a műanyag falak.

Végtére mégiscsak vizasztaló!)

Aztán meglódulunk. Litvánia
sodródik az ablak előtt
szürkén leborulva,
görnyedő daruk imádkoznak
fölötte.

Erdők, tágas mezők rohannak
elszabadulva, szántatlanul s a pillantás
kutat valami biztos pont után,
ahol megpihenhet.
Az ajtó felett apró fémtáblára írva:
"Vereiniger
Schienenfahrzeugbau
der DDR
VEB Waggonbau Görlitz".

Nem felejtteni

Kebleit a fürge déli nyár
kék-fehér tájékban fürdeti.
Csitri lány nótája száll.
Próbáld nem felejtteni!

Permeten a játszi napsugár
kötegebe font hímes tincsei
villódzó szálakra vál.
Próbáld nem felejtteni!

Víz és ég, két ellen s jó barát
önmaguk hullámát kergetik.
Táncuk méla dobbanás.
Próbáld nem felejtteni!

Mészfehér, nagy, lusta sziklagát
tűfogát habokon megfeni,
azzal ijeszti magát.
Próbáld nem felejtteni!

Mily vidék! Ki itt megfordult, bár
bitang volt, vagy lángoló zseni
jött, és elment mindahány.
Próbáld nem felejteni!

Évszakok, mint rossz a jóra jár,
nincs, mi sorsát elkerülheti.
Most dél van, ifjú a nyár.
Próbáld nem felejteni!

Fényre éj jön, nyárra hó

Nagy Úr kaszinóba jár.
Kis úr posztmodernül versel.
Vergődik a szegény, mint meglőtt madár,
beéri híg levessel.

S míg robbantja Nagy Úr a bankot,
a csóró felnyit néhány kasszát.
Kis úr meg, ki idegen rímeken fanyalgott,
egyre ordít, hogy Erdélyt visszaadják!

Határainkon népek törnek át.
Mi azt kutatjuk, kinek volt őse báró,
ők átkutatnak hajnal száz kukát,
mind éhes, újkori aranyásó.

S ki otthon marad, az is meggebed,
saját házával omol a sírba,
felkoncolják testvér-fegyverek,
a holtakat az újság már nem írja.

Baltával hasít birtokot,
akinek pénze lakni nincsen.
Rendőrok körözik, kiátkozzák papok,
elítélik és lecsukják. Ingyen

két szoba komfortot nem ad
se állam, se Isten.
Dolgozol? Tartsd hát a szád!
Különb vagy? Kuss ki innen!

Nyalka nő szív romlott zápfogat,
kapualjban strichel az ország.
A költő viseltes versikékbe kap.
Elmenekülhetek még tehozzád?

Ugye te nem vagy pártlotyó?
Egy arc nyomódik ablakomra.
Fényre éj jön, nyárra hó.
Úgy tekintek gyermekkoromba,

mint anyám belém a széles, barna ágyon
s látlak téged, ki ott voltál velem,
csak elmenekültél e felnőtt világból,
Játék, Boldogság, Szerelem.

Vasmarcsa szemránckrémet vásárol a főtéri drogériában

A mennyezet
be-

rogy
és Vasmarcsa dongalábbal odaáll
a főtéri illatszerbolt halványlila pultja elé.

Izmos rüsztyét
cementes por lengi körül, kis híján
jól is áll neki.

Öt kiló szemránckrémet kérek! –
mondja illedelmesen s géppisztolyos kezével
szemérmesen megigazítja háromtonnás
öntött alját.

Ááááá! – sikolt az elárusítónő.
A sikoly Vasmarcsa keserűségével
éppen összecseng.

Most, mikor szoknyája alá nyúltak akiktől nem várta,
furcsa érzések markolásszák a torkát
rajta a vastag darukötéllal.
S mert hiába ácsorog a pult előtt,
bedugja öklét a szemközti vitrin
varázslatos üvegcséi közé.

Csecse!

Azt mondja, csecse.
Ily finom helyen még sosem jártam!

A magáé –,
ereszti földre fegyverét s kifordul.
Csak úgy döng a tér,
amint elindul a Kitagadott Szobrok útján,
ledöntött császárok, hét törpék nyomán.

Megy, távolodik, miközben áhítattal kenegeti
szomorú, ráncos szeme alját.

Mérsékelten szomorú történet

Reggel még hivatalos volt konferenciákra.
Nyálunk folyattuk, mikor a külföldeket járta.

Ledöntötte délben valami bamba bánat,
gyógyszert ebédelt és kötelet hurkolt magának.

Rászolgált jócskán, bizonygattuk egymásnak este.
A város matriarcha nejét emlegette.

Mutatványok

Pattognak cifra karikások
táncra perdül kölletlen a medve
cirkuszunkban tülekvő páviánok
dicsérik eszüket vesztve.

Sújtanak majd újabb ostorok
riadt majmok rebbennek csapatba
a medve zavartan helyre ódalog.
A barom! Inkább kacagna.

Tél

A tél már nem is tél, csupán elnyűtt munkásnadrág,
olajfelleg-foltok posztóvörös dél-hajnalokon.
Tor- ünnepek mocskába mártott cafat-világ,
emberi kedvek, szívek szövete, a tél mintha
te lennél, én magam, jár-kel, ledől
az utcán egy padon s ott éjszakázik.

Ez a tél már nem olyan, mintha tél akarna lenni,
valami furcsa nyár virít vacogtató hévvel,
benzingőzszagú a pára, felszáll, ledermed s a
fák között locs-pocs sarakban sapka nélkül kukázó
homlokán kigyöngyöz. Résnyi ablakon rádió rikoltozza:
...Háború, háború, háború!...
Felvonyít az eb, pórázát tépné, kikötötték.

Ebben a télben nem veri kékre a körmöt
fagykalapács. Acélozott hidegét az idő lesunyja.
Árcédu lákat kotor a szél s egy papír húszast, megállóban
toporgók lába közt terelgeti; – Kinek kell?
Horganyszürke uszadék sodródik az égen,
sűrű pocsolyákon villan a vörös nap.

Erről a télről asszonyok zokognak majd száraz szemekkel.
Csönd és üresség marad e tél után, kivált férfiak
borús hallgatása, fagy-meleg.
Valaki szembe jön az utcán, oly ismerős! Mellette
andalgó kölyök. Hitvesem s fiam?
Jön, jön, nem néz rám, elsiet.

Tél jár az utcán, öt fokos szilaj tél.
Végigtipor a városon s a szíveket befeketíti.
Ó, hontalanná vált világ, mennyire várod már, hogy
havazna s a könnyű fény eloldja álmaid!
Ne vergődjél reménytelen
ez ijesztő nappal-éjszakán.

Glória

Hunyó üszök-ruhám
kotorja őszi áram,
fölizs a mell, a fő,
s mint hegycsúcson fáradt lánggal
pilló fagy verte
tűz
vöröslik múló glóriám.
A völgyben alvó barna nő,
a volt kedves vigyáz,
arcán csillámol földöntúli fény,
lánggal álmodik, s hogy újra rátaláltam.
Babrálja vékony ujjú szél,
borzong, de engem őriz
a dermedt éjszakán.
Fönn, ahol élek s majd meghalok

örök világot lobogtat az éj.
Ki távolban állsz, talán nem is érted,
ily soká mint loboghatok.
Föltekintve nyirkos homályból
nézd,
tüzemnek tűz lett szép fia
s míg szunnyadva őrzi őt a kedves
sugárba fonja ifjú glória.

Trallala

Rigmusokba búni volna kedvem,
dudorászva ágyon nyúlni el.
Mit nekem már huncutul a balvég,
önfeledten trallalázni jó.

Lám a száj mindenre kapható! –
trallala az ingemen vörös vér.
Dalban hullok itt a végeken,
szíveden a fegyverem letettem.

Fehérben

Hull a hó a mosdatlan világra,
a régi rend reményfehérbe vált.
Egy vén kukás hanyatt veti magát,
a kórházban főtt vacsora várja.

Hull a hó, csak hull, hull, hull, semmi más.
Kéményekből páráll némi élet
s hol szeszt okádott a léha részeg,
kásás fekély a barna olvadás.

Hull a hó, a város összegörnyed,
mint zárt világ, kering a szürke nép,
hogyan rejtegetve tegnapi hevét
gallérjából kémlelje a földet.

Hull a hó, nagy, fakó kincstári pléd
terül fájra, élvre, nyűtt szemfödő.
Nézd! – halottfehérben jár az idő!
Pajtás, félsz? Odatelepszem melléd.

Reszket az égen...

Reszket az égen a csillag.
Reszket a szemed, de csillog.
Mind tüzel ami fázik
holt térben, ha virágzik.

Gyöngyöz a könnye a fának.
Simítom éji ruhádat.
Öröm vegyül a vérrel,
gyilkol is, ki megérlel.

Bújik az állat a bajtól.
Fejem tenyeredbe hajtom.
Odú, ahol melegszen,
csókot hintek kezedre.

Adhatok-e fázón szebbet,
visszaragyogom szerelmed?
Higgyék, akik még hinnék,
legyűrhető a nemlét.

Reszket az égen a csillag.
Omlik a vére, ha virrad.
Áldott, ki írja versét.
Kívánok szép szerencsét.

Vörösben

Álom előtt, halál előtt
kedveseiddel bíbelődj.
Így.
Vörösben téblábolva várnak
telt asszonyok, szende lányok,
hívd,
szólítsd magad mellé a voltad,
mind, akik élnek, s veled majd kimúlnak.
Jaj! –
átdöfnek láthatatlan kardok,
simítsd a legbájosabb arcot,
haj,
fekete pilla fed el egészen
s nincs már, ki utadon utolérjen.
Nézd! –
véred a Nap vérébe oltod,
a fényeket magadban leoltod.

Szép
ez a játék így álom előtt,
mindennap ringató halál előtt.

Nekem szabad!

Én nem vagyok semmilyen szektának tagja.
Este, ha komoran rákönyökölök
a versre (holott becézne asszonyom, a kölyök
elcsöndesedve alszik),
nem holmi miatyánkot mormolok
vagy titkon dudorászom bolsevik
mozgalmi kótát.
Csinálja mindenki ahogy akarja! –
ez volt régebben is az elvem
s most, hogy leginkább senki sem dörömböl
hajnali órán más ajtaján,
pláne csillagokat babrálok szívesebben.
Persze a sikerem dettó, mint máskor.
A gyerekek ugye jobb, ha kilenckor még ficáncol,
nem pléd alatt gunnyaszt, húzza
a lóbórt, nőm is inkább párosban úszna
a süllyedő tutajágyon, nem beszélve a
szervezetekről, melyekben mindig meg volt a készség
torkunknak szegezni a kést épp
a legmegfelelőbb pillanatban.
Naná! Vezérekben lángol
a vátesz!
Hát csak házaljanak Jehova Tanúi, meg
kisgazda agitátorok,
s ha optimista szajkón túl ma megint

szerelmi bánat dukál a lapnak, pöccintsék ki onnét
"gatyában járó versem"!

Az idő lassan átforog, mi jobb volt
balra tér s feje áll a díszes társaság.

Megleszek nélkülük.

Gyerekkoromtól három égi csillagot szorongatok
tenyeremben,
egészen fényesre dörzsölődtek a harminc év alatt.

Nekem ne magyarázza senki, miről támadjon írni kedvem,
és ne tiltsa meg, amit nekem szabad!

Hármasvers

Volt idő

Volt idő, mikor forró vízzel hígított
lekvárt vacsoráztam s titokban elfogott
a vágy, hogy a Duna-parton estidőn megálljak.

Most nézem, ahogy a terhes, munkavert uszályok
köveket hurcolásznak a Napba és gátak
közt zajgón omol a víz. Teázom.

Forrón gőzölgő szilvalekvárt hörpöl a szívem.
A folyó fölött alkonyi könnyű pára.
Nem gondolok a politikára.
Mint fölkelő szél, belém-belém kapnak a hírek.

Mint fölkelő szél

Mint fölkelő szél, belém-belém kapnak a hírek.
Nem mintha fáznék, inkább csak szomorú
vagyok, a túlpartról átitott Tu Fu,

a kínai, hogy ami fáj, az az érdem,
s hogy tartsak velem, s hogy miért, ne kérdejem.
Mondják, e tájon volt már háború.

Harang kondul a folyam fölött. Besötétedett.
A régvolt ízek s az iménti színek egybevértak.
Elindulok. Tudom, még van ahol várnak
felidézni múltból, jövőből fényes képeket.

Felidézni fényes képeket

Felidézni múltból, jövőből fényes képeket,
habokon bucskázó békeidőt szeretnék.
Ki vándorolt síkon és hegyen

és égeti még száját az emlék
ne sírva – mint régen – emlegetsek,
míg távol volt, most köztetek legyen,

mert nézd, széles és mély a folyam
s hogy örvénylik az ár, amíg rohan
s a parton ki visszaint, mint Tu Fu, boldogan,
milyen kevés! Hát jöjj velem! Szívemben béke van.

M. M.

Március éj. Későre jár.
Aludhatnék is már.

Az utca sötét. Kósza fények.
Falak közt szunnyad az élet.

Mondják, meghalt egy lány.
Emlékezem is rá talán.

Máriának hívták.
Mi vitte el? Torokrák?

Eltemetik a napokban.
Bűzölögne hantolatlan.

S jön április, illatoz,
az egészről mit se tud.

Aki hitte

Volt, aki hitte a pártot,
aztán meg hitte, hogy van Isten.
Szilveszterkor pálmát ültetett Jeruzsálem
környékén –, régebben ilyentájt havat lapátolt
valahol Északon.

Amije van, az mind övé.
Amije nincs, majd elveszíti.
Ha látjátok, ne üssétek agyon!

Könnyű a költőnek efféle badarságot beszélni.

Eljönnek

Eljönnek újabb korok, újabb bajok.
Mindig a nyüzsgő élőké a dics.
Előveszi Miska a Fekete Füzetet
és buzgóságunk röhögve kipipálja.

Avarégetők

Nem írok már, nem is olvasok.
Hírlík, tavasz jön, s tényleg,
ősz levelek bő füsttel égnék.

Bennem is milyen furcsa tűz lobog!
A torkomig rakott máglya,
mint nyirkos avarnak lángja

már-már kialszik, majd újraéled.
Dobálják rá a tegnapot,
hogy szítsák, vagy lohadjon végleg.
Viszi a szél a füstöt! Nem telik neki másra.

A Tél utcán

A Tél utcán a nyár, ha múlik,
rád csaholnak földöntúli
kifent szemfogú szelek.

Fáradt nap vöröse, véred,
ami ez utcán még meleg.
Minden kötésed letéped.

Nincs már tőled iszonyúbb itt.
Bújnak előled a népek.
Feltűrt gallérban remélnek,
mint a holtak életet.

Ágnes

A rolón a fagy ujja kocogtat.
Mínusz húszat ígér a holnap.
Megreccsensz bennem –, vagy kinn az ág?
Beléd-beléd kap Fábián.
Összekucorodom, szűkülés az ének,
a réseken egy vad világ fehérlik.
Zsebembe nyúlok, törmelék.
Kiszáradt morzsák, karcolnak a szavak.
Az égen nagy, sötét madarak
keringenek. Tél van. Süvölt a havas szél.

Fél nyolc felé

Január.
Reggel van, fél nyolc felé.
Messze, túl a csillagközi téren
elbörög egy busz.
Az imént fejeztem be fázós kis nyúlfarknyi
versem,
onnan jött, ahol a bűnös Istenek laknak.
Zörög a roló.
Felébredtél? Puszt.

Kinn a fákon

Kinn a fákon zúzmara.
Águk a súlytól földig ér.
Anyámat úgy hívták: Mara.
Élet-e még, mondd, a tél?

Ajánlás B. J.-nek

Bús szemed a távolság, mondd, miért
kutatja már e túlsó, tőlem messzi parton?
Ki voltam, az vagyok. Tenyeremen tizenöt forintom
mind színarany s egy világgal felér!

Ajánlás B. Sz.-nek

Bokáig gázolunk a sárban
és besározódtunk mind bokáig,
alattunk elfogyott az út –,
vagy épp e sár vezet kimúlt
magunktól képzelt Szilviákig?

Ajánlás R. Á.-nak

Voltam, hogy percnyi fény legyek
a rád kimért világon,
voltam, hogy tékozló kezed
eztán örökre fájjon.

Évfordulóra

...és mintha összecserélték volna az időt,
kövek zuhogtak rá a földre,
a férfiaknak héja szárnya nőtt,
lecsaptak táruló női öltre,
mi épült, burjánzott akár a rák
és összedőlt, mint roppant kártyavár.

Maradt mi volt, a káosz előttünk, utánunk,
csillagok vetett ágyán fejünk alatt a Hold.

ÚJ VILÁG

Új verseket...

Új verseket írok!
Vigyétek! Szajré!
Marketing préda!
Legfőbb gondom ezután,
hogy jóllakjon minden kolorádóbogár
és éhen ne dögöljön
a hiéna.

Vedd úgy

Vedd úgy, hogy meghaltam.
Vagy mint az üstökös, mely
négyezer évig kering
egy kört s most elmenőben lövell
az északi ég alján
már távolodom és négyezer év múltán
sütök fel itt megint.

Vedd úgy, hogy nem voltam.
Ez álszent korból, mit megszállt a szabadság
s hol fegyverrel csörtetnek a barátok
magamat és versem kimenekítem.
Nem bizalom, nem a remény mozgat,
nem hiszem és nem vágyom a jobbat,
azt sem, hogy társra talállok.

Vedd úgy, hogy nyomtalanul
tűnök el négyezer év kozmikus útján.
Amíg nem látszom, nem is létezem.
Nem vagyok se pénz, se rang.
Szervusz. Amit láttál magányos
kő-jég testem volt s belőle párálló
csilló költészetem.

Zsánerkép verébbel

Megül a veréb a górélécen,
borzolja tollát, hull a hó,
méláz a gazda a gangon, fejében

ott terem már szikes öt holdon
az idei kenyér, rá adó,
s tudja, veszít a bolton.

Bambul a veréb egykedvűn.
Mit néz? A hátsó udvari rumlit?
A gazda rágyújt, kifúj a sűrű
hóba, jobb kedvre derül csipetnyit.

Tél fikuszlombon át

A lombon túl bokáig ér a hó,
térdig ér a csönd és derékig a szegénység.
Odakinn, idebenn megkapó

harmónia. Míves rajzolat a dér
az ablakon s éppen csak hallható
a suttogás, hogy "vállalkozás",

"fedezet", "kondíció", "reálbér"
s mi idebent kél, a többi nesz.
Üveges szemmel tekint be a tél.
Haragoszölden villan ki a fikusz.

A hivatalban

A hivatalban belülről van kilincs.
A hivatalban már csak az van, ami nincs
sehol másutt, csak a hivatalban.

H I V A T A L !

Menjen a francos fenébe, aki hivatlan!
Vagy aki hitetlen!
Pláne, aki hitetlen a hivatalban!

Hamvazószerda

Különös utazás, visszafelé oldalazunk
az időben. Tegnap még csütörtök volt,
vérvörös, ma szerda van, hamvazó.

Bőjt jön. Tilos a hús, tilos a szó,
s ki homlokán nem hamuval jelölt, koholt
vádak elől hallgatva meglapul.

Zsoltárok negédes muzsikája szól.
Az igazak az égben reményt veszítve sírnak.
Megint a tömeg! A fejekre szórt hamu alól
fel-felparázslík egy-egy vörös csillag.

Napraforgó

Keletnek virult, amikor öntudatra ébredt,
eszmét szikrázott és a Helyi Hatalom
Vezére gyűjtötte róla a mézet.

Mindig csak vakmerőn szembefordult a Nappal,
privatizált, amikor hazát rabolni kellett,
vagyont harácsolt hivalgó hitélet mellett.

Most dicsőségben szór talmi lángot,
hiszi, az örök fény forrása Ő.
Verebek lepik el majd a túlrejt virágot,
magját kiveri szél, hűsítő éji eső.

Keményebben

Fogalmazz keményebben!
Meggyőződésből gyilkoltak is már.
Mily iszonyú ború a legyőzött szemekben! –

ölben a kéz, reszket a váll.
Föl, föl emberi szóra, riadóra!
Oly késői már az óra!

Ezt a hitet a bankban vették,
otthagyta érte mind a lelkét.
Veszélyesebben írd a versed!
Ne késlekedj! Nem kegyelmeznek.

Nyuszika

Kukát még nem túrtam soha,
hogy éhem szegiem hajnali ötkor,
nem törtem be és nem öltem,
van mit pótolnom elég.

Ó nem, nem vagyok példakép,
én sem a hathuszassal jöttem,
mégis meglepett az Új Kor,
amint rám förmedt: Cimbora! –

egy tál lencsén lett vastag Jákob,
bratyizz kormányképes körökből!
Ne légy, mint eddig, élheterlen,
az Isten úgyis megbocsát!

Pénzt hányni akad lapát,
szólsz a rabszolgádnak Westel,
a verset meg hagyd, csak csörömpöl,
eddig még örökön ártott.

S elém hordta rablott kincset,
kárpótlást, tűzsdét, adócsalást,
olajat kínált százezer litert
fél áron, zsíros öncsődöt,

Mercedest a vámon. Így kezdődött,
hogy meredten, mint akit fejbe vert
orvul bagóért a legjobb barát,
hagytam, cinkelje meg a szerencsét.

Létezem. Esténként eltalálok haza.
A derűs, ugribugri téren
végigfűtyül a komor télidő.
Ugyan hol az a társadalmi út,

ahol a tüdő még nem szorult
a szívhez, kőhöz a kő,
s nem bök az ország rengetegében
a gyermek felém: Anyu, nézd, nyuszika!

Károm

Az Isten újra öl,
emberhússra éhes,
torkában vonaglik
a sikongó világ;
hogy nincs egy jó ököl
tarkón csapná érte,
flegmán, mint a jenkik,
hadd dobna föl magát,
s volna bamba hullá
balkáni lapályon,
arab sivatagban,
kék örmény hegyekben,

gáztól puffadozva,
nyüvektől lerágott
fenséges Úr-arccal,
mint ártatlan ember!

Farkasvágta

Farkasok közt farkasként vonyítsz,
felszakítod társad vékonyát,
kapzsi éhed űz az éjen át,

vonz a préda buja melege,
száll a horda, s te robogsz vele,
mind ki retteg meglapul, sunyít.

Húsod hajt, nyugalmad nincs sehol,
gyönyöröd halálos félelem.
Sorsunk, hogy így hozzámig loholj,
vért hörögve megmérkőzz velem.

Lakitelek

1.

Fáradjanak be a kápolnába,
de csak pár szót váltsanak Istennel,
mert tizenkettőre ebéd!

Én sosem jártam a kápolnában még,
Istennel is nyakra-főre vitázom,
éhesen pedig bármikor jóízűt eszem,

hát csücsülök fanyalogva ez árnyékos lesen
a néptől lopott Népfőiskolán,
hol épp most támad föl Árpád fejedelem
s ebédhez ballag Lezsák, meg Isten oldalán.

2.

Észrevettek. Itt heverek dőrén egy padon,
látványosságnak nem éppen ősmagyar.
Huhú! – ez most bőszi vihart kavar!

A guide úgy tesz, mintha nem látna
s makacsul történelmi időkről papol.
A csoport ingerült, mint vészjósló

felleg, mely az ég alján verőfényben
tolul, de sem dörgés, sem hűsítő
zápor nem telik a meddő egekből,
csak a feszültség, a hiábavaló várakozás.

3.

Most már csönd van.
A juhar kissé megütközve legyint fölöttem,
összesugdos az akáccal.

A Nap nem látott semmit,
önmagától bambán elvakult,
idetűz, neki egyre megy.

Hajszálon múlt, hogy jót röhögtem!
A puszta kimért, akár a horizont, kerek.
Az istálló felől legyek zúgnak vadul
a magyaros lószarból. Nekik itt tetszik.

Négy vers a hiúságról

Már csak úgy

Már csak úgy írok verset,
mint a japánok;
évente egyet.

Ó, a hit régóta nem feszít!
Talán a hiúság, a düh,
ha faggatnának megint:

Írsz még? Mondhassam: Persze!
S mímeljük, mintha volna
ki szavakkal e romlást beragyogja,
s oly tébolyult, ki hinne benne.

Technika lesz

Technika lesz a vers,
mint a kurvával hálás.
A lelki maszlag csak feloldozódni kell,

ördögűző szentkép.
Hogy kenyéradó gazdád gyomrába tiporj,
mely szponzor túri el?

Hát csak brillírozz, fiú!
Technikád kolosszális! Örökkévalósággal kecsegtet.
A bálokon majd nevedről fecsegnek.
Te is az vagy, más is hiú.

Őrzi erényét

Poszt, pénz és politika
cédán a lábát szétveti,
kivénhedt riherongy.

Őrzi erényét szemlesütve
mind aki költő,
meg aki bolond.

Tiltott gyümölcsért hajt a hiúság,
asszonyom s a választási fordulat,
de ha költő nem, hát
bolond vagyok, ahogy elnézem magam.

Mit mondhatnék

Mit mondhatnék neked, aki az újra
idegen földön fát gyűjtesz az erdőn, mint
boldogult ősed ötven éve?

Talán, hogy enyhébb lesz a tél,
s előtte még a nyár ingyen begyűjt,
s ha mégis eljön december vége

jeges havat hordva a karácsonyi malaszttal,
te hiú ábrándot ne ringass, tudd,
aki szegény, örökre szegény,
és minden úr előtt örökre dús az asztal.

Új világ

1.

Felkent papja ez új világnak
degesz bukszából mormol imát,
telí tüdőből bőg a kántor,

a nép meg fújja már magától,
csak le ne szakadjon a karzat,
amint lesik a bankjegy-bibliát!

Hiszik, vagy sem, Isten megadhat
egy még újabb kort, hol beállnak papnak
s köröttük zeng majd a kórus,
ki tudja? Titkos, halálos kór ez.

2.

Csóró! – az utcán ha bekrepálsz,
felböfög a virtuális élet,
tódít a sajtó, a rádió zihál,

meg se kóston az enyészet,
mutogat a TV este nyolckor,
elcsámcsog rajtad az utókor.

Áruvá leszel, míg most nem vagy
senki, kutyád is elhagy.
Micsoda megveszekedett kabaré!
Röhögj! Ez a hely nem a szavaké!

3.

Kórházi park. Gubbatag beteg
mereng rissz-rossz padon. A napokban műtik.
Lombon áttörő vékony fényeket

babrál, lábánál buja gizgazok.
Kertészetért nem jár pont. Bágyadtan ragyog
a kései nap, rá, aki csak nyűg, velőig

rosszindulatú kórja
halált szül, meg költségvetési hiányt.
A kezelőorvosnak még adósa.
Méláz a gyomon, amint a fényre feltalált.

4.

Készül már a kibernetikus szerelem valahol
Nevadában, vagy Tokióban, hét lakat alatt.
Nem lázban hánytorgva, reszketően, vakon –,

hideg nukleinsavakkal ölti össze, mi elszakadt
nő és férfi közt a vakmerő genetikus,
mű embert konstruál a jól képzett számár.

Kihűlt a nászi ágy. Karrier és vagyon
között az ember Istenhez, véli, eltalál
s meglopja. Orzott kincsével lelkendezve fut.
Torz dicsőség. Fattyára bűne visszaszáll.

5.

Korábban fennen magasztalta ő is
(A párttól félt, vagy magától ámult a szája?),
hogyan egy év alatt lett "doctor juris"

és a napi húsz levelet mellesleg kivágta,
míg öt méter könyvet írt gerincben,
néha tintával, száműzöttként tejjel.

Most ugyan kitől fél? Megint árulja magát?
Messziről megérezem a sakálok szagát.
A professzor úr stabilitásra int,
és labilis idegzetűnek véli Lenint.

6.

Pall Mall, Marlboro, Camel,
feszít a reklám, dög nagy lepedő,
pimaszul azt sem takargatva el,

"A dohányzás káros az egészségre".
Főszponzorunk országgyűlési képviselő,
világfi, hetet-havat összeígér, de

Isten is szűk marokkal osztja
a jót, felőle tönk szélére mehet
a csóró, flancból vállalt egyesület.
"Rohadt alak vagyok" – hirdeti gatyája korca.

7.

Hét a hetediken ifjú hullik el!
Ez nem a jámbor krétai Minotaurusz,
Hollywood gyilkol, Multiplex.

Zacskóstól zabál fel, gyöngö Popcorn,
gyanútlan, pillekönnyű fiatalság,
kinek lidérces labirintus már az otthon

és jajgatva hívó szóra többé nem felel.
Flipperez, amíg a mákonyt kihozzák,
vihog, elbambul a vásznon
s nárcisz arccal kéjeleg magán.

8.

Hány lapod van, megmondom ki vagy.
A pancsernak TB kártyája sincsen
s felfordulhat egy utcai lincsen,

amit a melegebb fekhelyért vívott.
Ha degesz a bukszád és futja nőre,
adó-, meg bankkártya nő belőle.

Mágneskártyák bűvös rendszerében
a menő nyerő klasszisa kirobban,
blöfföl, cinkel, tarol a téten,
tőle Isten se csinálja jobban.

9.

Magánkívül dühöng a Pénz,
csapkod, ordibál, beidéz,
veri az asztalt: Ejnye, ejnye!

Megmondtam paraszt, mulyának kuss!
Csördít a család-demokratikus
tőzsdekorbács, osztogat zsebből zsebbe,

dölyfös szabadság, bankszámla-önkény
diktál, munkanélküli tábor
lakója lesz, az adórendőr leápol
s jogban, békében lapítasz, szinte önként.

10.

Könnyen kiszámíthatnám,
hány zsemlét vehetnék
összegyűjtött verseim árán.

Ripsz-ropsz éhen pusztulnék,
ha abból kéne megélnem,
amit a költőnek odavetnek,

viszont elvárják, legyenek eretnek,
csak hogy nincs aki nem csalt még
s a költő is tanul más kárán.
Pénz: igazság, érdem.

11.

Tizenhat éves forma volt a lány,
barackos bőréen lángvirágos fények
villódzdtak, mint meszelt házak falán

vasárnap délelőtt. Gyűrött mezei csokor,
omolt elé szavam, s megégtek
pörgő szirmai a bíbor ajkakon.

Rikító bankókkal kápráztatta a kor,
tőlem távoli rejtelmekbe révedt,
ábrándozó halott anyám
volt ő, ki e vad körforgásban újraéledt.

Nem szólhatok másról, mint a máról,
volt költőknek is akadt szépen dolga,
s nem gondolom, hogy a harmincadik század

jobbítani hozzád visszanyúlna.
Magamról a sminket, ha volt is, lefosztom,
hogy felismerj, míg állok e háládatlan poszton

– körbelihegnek alantas vágyak,
sunyi tettek, rívás a sajgó fájtól –
és a te bűnöd is feloldozzam szómmal,
szemedbe nevessek: Boldog leszel, jól van!

Ember és pénz

(Lao Ce könyvébe)

A folyó lábam lemossa.
A szél tüdőm kiöblíti.
A nap szemem fényesíti.
A rét szívem takargatja.

Mitől sáros fürge lábam?
Mitől fullad büszke mellem?
Mitől tompul sas látásom?
Mitől reszket elszánt szívem?

Ember és pénz, mi bemocskoll
Ember és pénz, mi kifulladászt!
Ember és pénz tart homályban!
Ember és pénz fagyos, mint jég!

Csak 1999⁰⁰

Divatjamúlt lett e század,
az ezred is oly elnyűtt, meggyötört,
vigye az ócska göncöt,
kinőtt holmit, szakadt gúnyákat
akinek maskarázni még
kajla kedve támad
és ósdi rongyban járni víg öröm,
vagy lapos zsebbel száját tátni tér be
a Jövő Market tündérajtaján,
de üres kézzel nem bírna visszatérni
kopott honába annyi fényes drágaság után!
Nekünk, csóróknak való
fattyú év ez, mely kényes, úri népnek
nyűg, ledúrná s mohó étvággyal
friss cuccra lecsapni lesben áll.
E régi formák, mint anyánké,
megigéznak és ni! – kedvező az ár,
ily olcsón sohasem kaphatni egy teljes évet!
Tenyerünkre vesszük, száналmas szegény,
mint minden utolsó, elfekvő darab,
előnti szegyen, gyöngé pír,
reméli, majdan ő is méltó vevőjére akad,
s megcsillanhat egy vágyakozó szemben
a legeslegszebb árutól is szebben.

Nézzük őt, ezernyi évből a legutolsó egyet!
Nem vív majd hont, nem űz tatárt, gitáron sem
pönget szerelmi verset, míg csizmák dúlják
Inka-Amerikát s török hadak a Kárpátokat.
Nem iktat császárt, fel sem akaszt, a szputnyik is
tévénk fölött egy más évtől kering, s még oly
banálisat sem fedezhet fel, mint a vitamint.
Ha tűnő kedves búcsúcsókja volna hány ajak
hajolna lázas, szenvedélyes csókra?
Így meg dáma, úr, fitymálón legyint,
életük a végtelennel határos,
akár át is aludhatnák ez évet,
az egészségre amúgy sem volna káros.
Bornírt zakóban feszítsenek a kölletlen vigécek!
Francba az egyest, lázongó, nyugtalan,
régóta rontja már a képet,
a kettes kifinomult harmóniára vall!
Rajta hát, szerelmes társak,
akiknek nem jutott még soha,
kapkodjátok, most vigyétek, lám,
a sors nem mindig mostoha.
Melleteken ott fényesedjen
olcsócskán, utoljára,
az egyes-egyén,
– vagy várhattok újabb nyolcezer évet!

Nyár végén a fák haragos lombja

Nyár végén a fák haragos lombja megkeményszik és
félősen zizeg a reggeli hűvösödő szélben.
Nyirkos nyugati áramlatokból a pára az ágakon megül,

lecsordul, de jaj, veszi-e hasznát a szomjúhozó élet?
Reszkette csüng, mi üde és ifjú volt nemrég, kémleli alant
a nagy gyűjtögető télre-készülődést s készül maga is,
elszántan hullana már, de sorsa, hogy csúfos múlását
tehetetlen kívárja.

Tört fények közt sűrög az áttelelő, behajtja a tavasz
hasznát s csak néha gondol a halálra, mikor
távoli rádióból rekedt éllel szólnak a gyilkos hírek,
vagy disznaját etetve tavalyi kedvenc állata vére
loccsan emlékként a szemébe.

Tél van, tavasz, nyár, ősz? – magam sem tudom már.
Mint nyár végi levél, szomorúan fityegek a világba.
Megrendülten figyelem azt a másik fajtát, mely
új és új tavaszra készül s mert túl távoli tőle a múlás,
élete örökös önző áttelelés.

A tél szívemnek...

A tél szívemnek legmélyéig ér,
egy vagyok ez őszinte világgal,
dísztelen, komor.

Nem lobbizom semmilyen nyárral
és önhitemben meg nem alkuszom.
Nincs érte bér.

Csillámlón az óriás semmiben
bolyongok. Nem hív senki sem.
Hívatlanul török rátok újra!
Igen mély a világ hidegjének kútja!

Ropogó

Ropog a hó,
ropog a hó,
szétterülni volna jó,
csikorogni hófehéren,
hogyan élni jó,
hogyan élni jó!

Csillagfényben

Csillagfényben ülök a Dunával,
babrálni ujjam a habok között,
asszonyosabb lett, mióta nem láttam,
mégis a volt kedves,
ki bár messze költözött,
vagy én hagytam hűtlenül oda
meleg párával szemén
megannyi gond, üzítettetés után
magához von egy nyári éjjelen
és kéz a kézben hallgatunk,
figyeljük egymás fénylő homlokát
s csak a csönd és kettőnk
örök szerelme van jelen.

Őt szeretem

Összehajolt a két csalán
és csípős, irigykedő szavakkal

pöffeszkedett az árok oldalán
a kínzó déli napban.
Fürtjük zölden földagadt
és loccsanó epével
ömlött szét testükön a harag,
hogy az árkon túli réten
szétvetve égő szirmait
ringyó pipacs riszál nevetve.
Én őt szeretem, a cédát, akit
a sok szent csalános erkölcsökre vetne.

A tengernél

Almafák görnyednek
kopott gerincen,
zöld zuhatag
tintakék vízig.
Pára, csönd. Halászbárkák
ringnak, merről felkel a nap.
Krétafehér szirtről
kémelem a csillámló időt.
Lábam alatt csigák
hegységnyi szabályos rajzolata.
Kié ez a táj? Az enyém,
mert csücskére léptem
dicsérni harsány színeit?
Vagy övék, kik sátrát
verték e földön
s új otthonukért áldoztak
istenüknek?
Népek vonultak el itt, értek az almák,

csontos sziklafalon hullott
a zöld, a sárga – s a vörös vér.
Illír, szláv, török parcellákra
osztva felvirágoztak
a temetőik.
Ma oszlopra feszített
dróton bekiabáljuk s zúgva repüljük
körbe határait, mit
képzelet írt és az önzés.
Kitámolyogva a mélyből
az álom sós cseppjeit a nap letörli,
fényes homlokkal körbetekint.
Sugarával szítja
nehéz gyümölcsét a köveknek,
sápadt, egymást harapó fiait
pirosítja és hullani hagyja, ha
kedve betelt.
Béke van, pára, csönd, reggel.
Mint tükrön a legyek, apró pöttyök
a bárkák. – Mit látok?
Vízhátra vetett kusza rajzot
gyermeteg létünk
tarajokon vágató sodrában.

Báró Nagy Mihály

Báró Nagy Mihály beállt
a kaszásai közé.
Kaszált, akár a többi,
talán elmaradozva,
talán elhagyogatva,

de velük.
Este kézhez vette önmagától
önmagának kijáró
jogos jussát,
aláírta: Nagy Mihály.
Addig-addig kaszált,
aláírt,
kaszált,
aláírt,
mígnem a számadó könyvét
vizsgálva rá nem bukkant:
"Nagy Mihály, összesen 5 hold, fizetve."
Utána aztán sosem látták
a földeken,
csak a végelszámoláson találkoztak
a nevével
alácirkalmazva:
Báró Nagy Mihály.

El torító!

Amikor a Pokolba beléptem

Amikor a Pokolba beléptem,
El torító! – vigyorral köszöntött az
ajtónálló. Kifulladt bika, akárcsak én,
csatákban vesztes, lám,
az ajtó mellé szorult szegény ördög.
El torító! – mondtam beleszagolva a
benti forgatagba,
ismerős arcokat látok, pajtás, ragyogón

megleszünk most már így az
idők végezetéig.
Mi, aprócska bikák,
vesztesek
és Mennyekből kiszorultak!

Ismerős ez a zene

Ismerős ez a zene,
El torító! – előző életemben
szaxofon lehettem Mexikó
környékén, és ismerős
az az arc a túlsó
asztalnál, olyan jellegzetesen
európai.
Szentek! – ugyan ki lehettem én
valahol, valamikor Európában?

A véletlenek mindig is

A véletlenek mindig is keresztezték útjaim,
El torító! – volt hát mindig hová letérnem.
Koszorú kis mellékutakon bócorogtam
a Világ Közepéig, de hogy, hogy nem,
üresnek és unalmasnak találtam ezt a helyet,
hát, El torító! – elindultam kifelé
valamelyik gaz felverte kis ösvényen,
vizszontlátni benneteket, egymást öklelőket,
reménytelenül tülekvőket valahová,
talán éppen a Világ Közepébe.

Ezt a verset egy számla hátulján

Ezt a verset egy számla hátulján
írom, nem túl nagy számla,
El torító! – hát nyugalom,
kíméletesen rövid lesz majd a
vers is.

Rostélyost ettem és Colát
ittam rá, erőlevest kínáltak
még, de vacsorára ki nem állom,
s különben is, nem levesből
igyekszem erőt meríteni.

A zene tűrhető volt s ha azt
vesszük, hogy magamban
ünnepeltem, átlagosra sikerült
az este.

A szomszéd asztalnál láttam
egy európai arcot, felizzott
mikor beszélt, pont mint a
gyertya előtte, leégve csonkig derekul.
Vacsora, ital, zene – hej! – az arc s a
gyertya is!

Kétszázhuszonegy forintot fizettem.
El torító! – messze még
a szegénység!

**Jucóka, meg kell nézni, ő benn van-e
a számítógépben**

s ha nincs, hát rögzítse, hogy
gesztenyeszőke, csíkos nadrágos fess kis

legényleány, aki gördeszkán zuhan be
verő délelőtt s villan a foga, mint a porcelán.
Matat a gép, felfénylik szelleme és kiborul
a szőke mind, meg az összes gesztenye,
keresztben, hosszában csíkosak, azután
duruzsol a masina megint és köpi
a nadrágosokat, teenager nő, keszeg diák
sorjázik, végül gördeszkát lel, no meg
elefántcsontot és úgy tetszik, hogy a
keresett személy, akit alkatrészeire bontott
hipp-hopp feldereng delejes homlokán.
De mégsem. Zutyul, összevon, válogat,
hümmögve áramköreibe merül, kihajít
hibázó párokat s mintha elakadt volna
legbelül, borong, majd unott flegmával,
mert mindennel szemben vértezett,
kurtán kivágja: "Hasonló nincs és sohasem létezett."

– Nos, Jucóka, boldogul-e?

– Jaj, nem! Ez a pimasz nem adja ki, és nem is
veszi be!

Mosoly robban az ablakon vakító fehéren,
ő, aki sohasem létezett vigyorog át a téren,
barnás-feketén, kukorica-sárgán fodroz a haja,
kunkori szivárvány s nem tudni
leány-e, vagy fiú, vagy nemtelen tünemény,
amint opálos csíkosan gördeszkán lódul
a város fakó szegletén, s aki látja,
mennyre fenséges, mily pazar,
tudja, mitől e gépi zűrzavar
és ráért munkájához könnyű derűvel visszafordul:

– Hagyja a fenébe, Jucóka!

1999

Rég volt. Apám a gang végébe állt,
és az utolsó szál cigarettához
felszította az utolsó szál gyufát.

Erre a párosra évek óta várt.
"Nem szívok többet." – mondta, majd álmos
füstöt eresztett a csurgó őszi eresznek.

Megadón, mint akinek kedvese elmegy,
de visszamarad ő, örökre magányos lelenc
gyermeke az időnek, tekintett; –
s tekintek rád ezerkilencszáz-kilencvenkilenc.

Havazik

Nézem a kinti télidőt,
ahogyan egy szoba konyhánkból
gyermekkoromban a havazást.

Vert falú házunk szűk ablakába
felhúzott térddel beültem
és lelkemig púpoztam a hulló pelyheket.

Hányták a havat az öreg svábok,
játékból volt az egész világ.
Most is, mintha bábszínházat
figyelnék. Hullik a hó, lyukas paraván.

Mintha...

Mintha kocsiblakon a pára,
az eső lomha dobogása,
mintha fényen túl meredő ágak,

mintha unott szerelmes sóhajok
– míg az évek egymáson keresztülhágnek –
nyűnék az ólmos holnapot,

mintha nem is e világon járnék,
mintha a Nap volna sötét árnyék,
mintha te volnál ellenem,
ki egyedül maradtál nekem...

Vonaton

Vágtat a vaskígyó, hevült
gyomrában fáradt lelkeink,
a test üvegesen tekint

önnön elvesztett nyomába,
a megannyi tűző társra,
kinek fáj, de muszáj e vágta

és a halott múltat siratva
elrévedez a horizontra,
jó-e a világnak parányi pontja,
ahol majd békén lenyugodna?

K. Zs.

A fájdalomhoz testem túl tömör,
elmerül a hányódó jajokban.
Bölcsesség, vagy áruló közöny,

hogyan nem ordítok, nem tépem hajam,
múlásodban süllyedő magam
hűvös mélyek nyugalmába térek?

Ki holt vagy már, tudom, megértesz:
A kételkedésben végsőig hatoltam.
Az Örök Idő keblünkön tipor,
célja, kegyelme, vége semmikor.

Panasz magamnak

Kinek rihatnám el az idő csúf játékát velem?
Panasz szavam szívére ki venné, saját bajának
tetejébe? Mert mind aki élő hiába lázad,

cipeli terhét, míg űzi bánat, fondor félelem
s csalja csilló messzi remény, de útja nem fogy, nem ér
el sehová, mit tegnap legyűrt, feltornyosul elé

holnap, csak réved vakon, mint futkosunk talmi lázban,
nem értve hová tűnik ifjúi hév, rőt szerelem,
s megsejtve, hogy egyedül marad majd örök magányban,
fájdalmasan nyüszít, akár az eb holdas éjjelen.

Csalitban

Új s a régi körbejár.
Száz év, mint e vers, elillan.
Bízni, búslakodni kár,
fuss a végtelen csalitban!

Élet, halál egyre megy,
tudja már, ki bukni készül.
Lépni tanít verebet
mind, ki dolgozik vitézül.

Gyermek, ifjú, férfi, vén,
gyümölcs megérik magától.
Pásztorkodásod mit ér?
Elfoszlik a szó a szádról.

Büszke, zordon kőfalak
porrá omlanak a szélben.
Élj és add tovább magad,
semmi sem örök egészen.

Új s a régi körbejár.
Száz év, mint e vers, elillan.
Bízni, búslakodni kár,
fuss a végtelen csalitban!

Estébe tart

Estébe tart a szótlán délután,
éjt remél a szürke fény helyett.
Hol sötét honol a mindenség felett,
szabadon tűz a képzelt napsugár.

12.

Fehér világ az dőre ékszerekkel,
amit a reggel szívemben talált.
Ezüstkorallak szikrázó hidegben,

tündérirtózat, mint kinn a téli fák.
Hozzád, ha bújok, hűvös koccanás.
Rá hosszú csönd. A mélyed meg se rezzen.

Kopár magadnak lettem talmi éke.
Múló gyönyörbe vonni még remél-e
más, pőre fagyból költözködni vágyva
jégshiporkás, dér-csipke világba?

Nézem a felhőt

A felhő a nyárfa tetején
már idősebb, mint te, meg én.

Életünk csilló víz felett
egy cikkanás. Kozmikus legyek

zizzzenik át a nyári levegőt.
A móló hullámból kinőtt

imbolygó Howking-félsziget.
Világok közt a világunk játszik, megremeg.

Nézem a felhőt, téged látlak,
arcodon bíbor a lángoló nap.

Mily tökéletes mű ez itt lenn,
mintha igazából volna Isten

s nem mi volnánk mindennel együtt
a Megváltó, ki végre eljött!

Elrohannak mind az évek

Elrohannak mind az évek,
bájad fürkésző szemem
szemed bogarába réved:

Kid vagyok? Ki vagy nekem?
– míg ránk nem borul selyem pilla
s ablakunk már ki nem nyitja

senki evilági lény,
könnyű függönyén a halálnak
nem hatol át földi bánat,
sem szikrázó égi fény.

Nem jövök

Átvirrasztott bűnös éjszaka,
kék a csúffal, izzadt remegés,
szűk szemedbe vékony könny szökött,

lázás főm a homlokodhoz ér,
bélyeges vagyok, szökésben üldözött
rab, se pénzem, se otthonom.

Nem jövök hozzád már soha.
Te sem vársz több riadt csöngetést.
Rejtegesd a volt nem volt hevét
s boldogulj. Én örök bolond!

Szent Miklós köszöntő

Bűneim nem bánom.
Ott lennék ma is minden ágyon
és rajta csüngnék az összes keblen,
mit nehéz munkával védened kell.

Elhajóznék a világ szélére,
átkiáltlak Istennek, miféle
isten Ő, hogy parázna gömböt
formált, szentjének meg a gondot,

óvni, ki káromkodni nem rest,
léha garázda, ótvaros és tetves,
s hagyja, hogy csattogjon a korbács
rajtad, aki a semmiért szolgálsz.

Nézem a szende neon-plakátot,
fánkot hirdet, kalap helyett fánkot.
Merre lennél Miklós? Mi itt éhezünk!
Sosem jutott, és most se jut nekünk.

Tanítson végre valaki igazra,
ne bálványt imádjon aki gazdag
s ne imát mormoljon mind a szegény.
A szívedet add, ne teli edény

meleg ételt a szeretetszolgálattól
Más meg a szafari csim-bumba belefásul.
Legyen aki leborul elénk
s míg leborulunk ne fájjon a térd.

Bekötött szemű őz az élet,
éberén vigyázd a gyengébbet,
le ne ronthassa orvul fegyver,
mit nehéz munkáddal védened kell.

S ha elérne egyszer szent halálad
szívedért a sorba a bűnösökhöz állok,
hogy a Nőnek nyújtsam, aki nem tett többet értem,
mint a szívét adta, mikor nem is kértem.

Hívogató

Gyere a földekre vélem,
búzában heverni kéken,
röpülni, mint az égen,
ringó tengerek vizében,

gyere, gyere
pipacsok hevében
ölembe bújni,
vigyázva, szépen,
könnyűn lihegve,
zihálva, hogyha kérem,
gyere, gyere, gyere,
leszek a melleden érem!

Áldott vagy te

Áldott a fény, ha belőled árad,
lényed páratlan, szilaj bilincse,
áldott szemed, hajad, a szájad,
tested csodái, gyöngye, kincse.

Áldott a méh, a szív s az elme,
az élet áldott, a tág, a gazdag,
hogy formáidban kutatta, lelte
meg tökélyét a nyüzsgő anyagnak.

Áldott vagy te, ki vagy, de múlasz,
áldott a hely, hol megszülettél,
áldott jövőd, ha hívsz, ha elhagysz,
s áldott e vers, hol áldva lettél.

Téli rejtelem

A hó az úton lenn a régi,
a tűz az ablakban tiéd.
Az út a más, és aki kéri
tekinteted zöld melegét.

De aki más, az másként várja
lombot vető benti lángod.
Már nem megosztani kívánja,
irigyli meleg magányod.

Fagytól hunyorog az este,
hullik a hó kanyaros útra.
Titkaimat a tél kileste.

Megpörgette ledér kalapját.
A varázst mímelni tudja,
járatni szakadt bolondját.

Ha nem marad

Őt nézd ha néz
kövesd ha hív
maradj ha ad helyet
ma még beszélsz
nem bújsz ha félsz
kevés
ki ellened veled.

Őt várd
ha vár
mert kell majd mint a szó
mint téli éj
az éjre könnyű hó
ha nem marad
– mert nem marad –
már több kioldható
csomó.

Azt az utcát

Azt az utcát estelente látom...
Fujtott a nap, a por és a vágy.
A folyóhoz robogtunk rajta át
villámló fekete motorkerékpáron.

Előttem dalolt a legjobb barát.
Vállamon szőke sörényű vad szerelem
lobogott. Zokogtam. Idegen
földeken rohantunk messze, tovább.

Mily utakat kellett azóta bejárnom! –
s a hűs folyót máig nem lelem.
Lángoló utcán robogsz velem
este, ha szikrát hány rám az álom.

Szűz hóban

Hol ring a fagyban Fjodorova Ánya?
Vorkuta rejti? Hatanga? Mezeny?
Nem indultam kecses nyomába,

a vad tundra jegyezte el.
Fehér korallok ágbogán
hömpölyög az éj, bús óceán.

Szűz hóban kurtán baktatok,
hó föld el múltat, holnapot.
Merre a helyes irány?
Merre, ki meleg ölével várna?

Égi vizekbe

Már csak fekete égi vizekbe
tekintek szerelemmel,
nem sötét szemedbe.

Már csak ha szűzi csillagok
vízivirága rebben,
enged a férfi magánya,

lobog kozmikus ígézetben.
Tudom, fájó ezt hallanod,
akár gyermekünk is lehetne
s otthonunk a mindenség hazája.

Visszajár a nyár

Októberre visszajár a nyár,
incseleg a kópé ifjúság.
Emléke oly meleg, eleven,

pajzán kacaj, vad vágy, féktelen
tűz süt szavadból elhulló reám.
Rőt hevében mégsem gyúlok el,

mert más vagy te, mint mutatod magad;
szemfényvesztő hamis kis csaló.
Jaj, reszketek, ha lobbót vet hajad,
de északabbra hullik már a hó.

Árnyas nappali

Beléptem. Opálos asszonyi ború lengett
a homályban, tömött, puha párnák heverték
szerte s mint súlyos, leomló drága kelme

brokátos csönd fodrozott körém. Íme, itt honol ő
bezárva, képek, nipppek között a Nő,
érintetlen, törékeny antik váza!

Fülledt, bódító illat, buja trópusi növény
ringatta szendergő vágyainkat.
Hallgatólag szolga strázsálta e halotti rendet.
Körbevezetett, majd kikísért, s leoltotta a szerelmet.

Könnyek

Könnyek.
Így már könnyebb.
Fölpuhul a lélek, mint
esőben gőzölgő göröngyös földek.

Látlak.
Veri a zápor a reszkető fákat.
Még el sem hagytalak,
tudtam, megtalállak

s iszom
belőled, mert szomjazom.
Az út oly hosszú!
Te enyhülés vagy lázas ajkamon.

Pára
alakod lecsordul a tájra.
Kinek van ily suhogó,
hűs esőruhája?

Voltál
asszony, most záporozzál
életet adó
könny-eső-zsoltár!

Ének
hirdesse földnek, égnek,
hogy mind, aki fáj
enyhülést remélhet.

S útban
az egyre iszonyúbb, vad
tájak felé bízhat benned,
jobban, mint az Úrban.

Húsz éve

November. A világ leejtett karral áll.
Negyvenéves asszony, mereng
a kunsági határ.

Ó, a csend öröktől fogva leng
a hideg, kék-szürke felhőkben.
Arcod szomorú bája az.

Mi termett, learattatott.
Szántás hullámszik erdők
löszsárga partjáig.

Barna szemed most a közelgő este.
Jegenyék fáklyája ég. Dicsőség!
Vettettem tisztító tüzedbe

ezerkilencszáz-hetvennégy november másodikán.
Szerelmes nőm! Világom!
Miért nem vársz ma rám?

Ajánlások R. Á. -nak

1.

Megpróbáltam mindent, ami bűnös.
Könyörögj értem, hogy neked is fájjon,
miért lettem győztesből legyőzött
bajnok, karodon kívül,
át száz véres halálon.

2.

Hajadon ékszer zúzmara,
nyomod a hóban őz nyoma.
Miféle lény vagy? – Imbolygó lélek?
Nyomod, hajad szípkorka fények.

HIPERMARKET

Unt időben tévelyeg a férfi,
s hogy gyötrő magányát enyhítse
némi ékkel, volt örömök cserepein
dédelgeti délceg magát,
mit ábrándos szem idéz fel,
és egy letűnt, tündöklő világot,
melyet perelt, de feszülő izommal
felhők között úszó bérceire hágott,
ám ösvényt tévesztve
vagy az örök romlás jegyében
elvesztett, s most akárki kérdi
hová, miért botol,
legyint csak, s reszkető vállal
a földig leomol, hogy a göröngyöt
szemének tört fényébe vonva
utószor vigadjon a romokban.

Átkutatja kopott otthonát,
szertehánya, mint rabló, a holmit,
rejtett zugokban matat hiába.
Végignyálaz kazalnyi cédulát,
sárgult lapok között fellelni azt az egyet,
hová egy búvyszót jegyzett fel:
BOLDOGSÁG,
csak hogy megfakultak a betűk,
mind amije volt szakadt, törött,
visszájára fordult,
a diribdarab nem leli helyét,
egyik böki a másikat,
csikorognak idegen élek,
mi régen egybe tartozott most
törvény, hogy kicsorbult.
Az öröm kevés, a fájdalom temérdek,

s a férfi, vágyva az éteri harmóniát,
méla borúval céltalan megindul.

Bolyong, noszogatja agyát,
vajon mit tehetne,
hogy mint harangszós vasárnap délelőtt
üdén, ifjon hancúrozzon a lelke?
Kit, vagy mit kellene mohón
birtokába venni, milyen csatákban
legyűrni másokat,
miféle szenvedély nyújthatna
annyi élvezet, miféle szer
a testben szétomolva
oly ringató látomásokat?
Mi érne fel a volttal, a gőgös,
fitogtató jelen mely szilánkjá
méltó, hogy szívébe vonva
újra felizzon hűvösen közömbös
férfiúi melle?
Kinek birtoka, annak barátja! –
s egy öröktől álnok hang csúful ráveszi,
hogy a hamis szót
– percig sem híve benne –
vágtyól zaklatott léptekkel
vakmerőn kövesse.

A múlással majd ő szembeszáll,
vitézül legyűri bármi áron,
örökké tarthat a gyönyör,
közös fedél alatt tanyázhat
puszta érzék, rejtélyes álom.
Már látja magát győztesen,
amint ellenlábasa a nemlét

rettegett bárdját lábához veti,
s ha mégsem, hát mit lekaszál
ő valahol naponta megveszi,
kicsalja, vagy elorozza,
de birtokát nem engedi.
Zsebre gyömöszölve a hasztalan múltat,
melyet nemrég még úgy kívánt,
felszegi fejét és egy csordányi
tömeghez csapódva tülekszik
a nem túl távolban káprázó
reklámfények iránt.
Zsebében szorongva markolász,
nincs nála semmi érték,
hogy övé legyen ez új világ
busásan fizetni kell,
de lám, az ócska törmelék között
mintha szokatlant fedezne fel,
ököllel törli homlokát,
szinte felperzseli a láz,
markában aranyló bankkártya simul,
erő, és mindenre mérték.

Zajgó folyamként dől a nép,
egymásnak vígan átkiáltoz,
harsányan, mint víz hull a kőre,
spriccel, verődik szerteszét,
majd bösz, dördülő ár ragadja,
semmi sem tarthatja féken,
vágat, tolong, alábukik,
alattomból tör felszínre újra,
hogy vélt céljához elérjen
örvénylő vészben önmagát,
gyöngye társát továbbsodorva.

A férfi felvéve ritmusát
e szilaj, öntörvényű táncnak
megsejti, tudja, hogy ott elől
valami roppant kiterjedésű tér
magába issza e tengernyi vágyat.
Nincs oly szükség, óhaj, szeszély,
mit bűvös hatalma meg nem old,
ám tunya, mafla, élheterlen
örökös ninccsel meglakol.

Gigászi kapu tárva-nyitva,
irdatlan, bélpoklos épület
eleven húsrá éhesen,
mint öldöklő növény
pazar pompáját kibontja.
Fényárban lobogók, plakátok,
önhitt reklámok tündöklenek,
a nép őrzöng, hisztériázik,
egyszerre mind belül szeretne lenni,
mert rátört félelmetes kórja
a csömör, s utolsó gyógyszere
az újabbra új gyönyör,
mindig csak halmozni, szerezni, venni.
A homlokzat fölött
neonmáglyában izzik a szó
HIPERMARKET.
Akit a belső hév eddig
nem gyújtott olthatatlan lángra,
míg betódul, a vörösen tátongó
telhetetlen száj megbabonázza
s pokoli tűzbe hajítja, mit
korábban érzett, remélt, vagy tett.

Odabenn a kedélyek, mint
öbölbe simuló folyó
lecsendesülnek. Hűvös,
jégtiszta márvány parancsoló fegyelme
költözik a rebbenő,
megilletődött szemekbe.
Varázs, hogy ím, a kiválasztott,
aki idebenn jár
különleges lény, s bármily
porszem is ez áruszentélyhez képest
mégsem beengedésre vár,
a véletlen, az öröktől forgandó
szerencse nem ura, sem
a sors asszonyosan szeszélyes
kénye-kedve. Jogában áll
belakni amiért megküzdött
s a fizetett árat – az üzlet az üzlet –
százszorosan visszakapni.
Hát, mint gazdája erdőnek,
folyónak, égnek, döllyfös nagyúr,
kin elkuncog a kozmikus természet
lassacskán nekibátorodva,
belül még szeppenten, de kívül már kevélyen
beletúr a végestelen vagyonba.

Jár-kel, szemrevételezi ez
ámulatba ejtő birodalmat.
Megtapint, kifürkész, belekóstol,
kedvét leli, és mint fényes,
előkelő hatalmak
kegyes derűre fakad a földöntúli jótól.
Üzletek, bárók, játéktermek,
bankok, mozik, szalonok,

szolgáltatók, az összes emberi álom
egymásra tornyosodik,
amit az elme valaha kitalált,
hogy pénzt még pénzebb pénzre beváltson.
Az egyik szintről, aki betelt,
mozgólépcsőn siklik további szintre,
s a szinteknek tán vége sincs,
úgy hírlík legfölül sebeslift röpít
turistákat borsos áron a mennyekbe.
Bódító színek, zene, zshivaj,
és aki nemrég pusztá szükséglete szerint
tengődött rabként odakint
habzsolhat, míg pénze kitart.
Nem tovább.
Ha csóró, hamar kiderül
és e tökéletes gépezet
magából minden elkoptatott alkatrészt kivet.

Odabenn, végre odabenn!
Lángoló tekintetét a férfi,
mint aki vad dorbézolásra, tobzódásra készül
és mások lomha békéjét nem érti,
körbevillantja. Feszít, dülled a melle,
ifjúkori felajzott szerelem
az imádott nőt birtokolni úgy
sohasem vágyott, ahogy ő
az elvesztett s most köré hatalmasodni
látszó boldogságot.
Akinek semmije, megverekszik vitézül,
hát mint éhes, koplaltatott vadállat
ha prédáját lesi, pásztázza
a mérhetetlen vagyont,
a hivalkodó, cicomás termeket,

az árut, amit a mindenható ipar millió
rafinált szerkezete ont,
s az örökké vesztes sóvár képzelet
űz, mert hiszi, egyszer rátalálhat
az időtlen örökre, elejtheti,
megenyhül szívének gyötrő kínja,
az eltékozolt múlt többé nem sajog,
s ha mégis, majd jókedvvel kibírja.

A csarnokban parádés síktükör falon
– látszat és valóság kéz a kézben –
kettőzött hömpölygő sokadalom.
A szorítás sohasem olvad össze egészen,
hiába kecsegtet, az átokvert mezsgye
nem járható át,
közös ügyük a holt, a semmi,
ami nem létezett még soha,
vagy volt, de örökre megszűnt lenni.
A férfi végigméri magát,
tűnődik, mennyire megváltozott az arca,
a laza húsokat hártvás maszk fedi,
s bár foszlanának szívesen,
a kényszer összetartja. Mi méltóság volt,
béke, erő, most elszántság,
titokban félelem, mert nincs akarat,
mit tisztelne az idő, délceg ifjúi képe
éjben vágató buszok ablakán,
míg ő kiszállt, börrögve továbbhaladt
és azóta új éjszakák új arcai lebzselnek
sejtelmes, csalárd üvegek előtt,
hogy míg gazdájuk szorongva elfordul
a kristályok megint másoknak felpompázzanak.
Ruhája és cipője méltatlanul silány,

félő, hogy e nemes környezet felszínre veti
s ahogy a sebtében aratott gabonát szelelik,
világgá fújja a túl könnyű anyagot.
Küllemétől szenvedhet a belső,
ezért, hogy további esélyét ne rontsa,
a divatáru üzletbe fordul,
holott a göncöt örök életében unta.

Puhán lépdél a polcok közötti csöndben,
zavarba ejti a néma elegancia.
Sejtelmes illat leng, minden szövetet
mélyen átitat, urak és hölgyek
a ruhák kelméjét tapintva járnak,
arcukon kimért, műértő áhítat.
Kabátok, öltönyök, kosztümök,
nadrágok, szoknyák, ingek, pulóverek között
téblából ábrándos tekintetük,
s mindannyit felöltik hiú képzeletükben.
Odébb dézsányi kosarakban vizsla
asszonyok kotornak pólót, bugyit, harisnyát,
akciós pultok, fogasok mentén kerengnek,
egymás zsákmányát sandítva mérik,
majd színes rongyokkal jócskán fölpackolva
a pénztárat boldogan megrohamozzák.
Óvatos mozdulattal érinti a férfi,
mit puritán ízlése szépnek elfogad.
Komor arccal elnyűtt öltözékét
ismételt gonddal ítéli, itt-ott elidőz,
magára képzei az újat, s bár hízogató a kép,
egykedvűn hessenti el,
tekintete szomjúhozva kutatja a múltat,
amikor egy falusi boltban csíkos pamut ingét
vette, majd hazafelé hajtva a kocsiban

hűséges barátja dudorászott mellette.
Nadrágja mostanra agyongyötört ajándék
kedvesétől egy már hihetetlen távolinak tűnő
születésnapra, s a pulóver, ó, a pulóver
akárhogy is, de egyben, aki kötötte porlad,
bölcs, víg kedélyű nagyanyja.
Mily nehéz is elvenni sokszor,
mit más oly könnyen elragad,
de a vágy, hogy boldog légy, szabad,
nem menekülhet a gonosztól,
csak futhat, míg végzete el nem éri,
s az üzletből, mint rajtakapott tolvaj
hanyatt-homlok kimenekül a férfi.

Lába viszi, mintha nem is sajátja,
halántékán dobol a vér,
a tüdő versenyt zihál a szívvel,
s a látvány fakó ízekre foszlik,
mire a szemből az észlelt való
a zaklatott tudatba ér.
Agyát hajcsárként szorítaná a rendre,
de hitvány ösztöke a kényszer,
a muszájból végzett munka balszerencse,
hasztalan a dolgos törekvés,
marad monoton robot, ha
nem csillog rajta önnön cél, az ékszer.
Időbe telik, mire felfogja, hol is jár.
Útját bálákba rakott csomagok keresztezik,
leárazott fénymásolópapír. Mennyezetig érő
konzolon írószerek; filctoll, ceruza, radír,
irattartó, naptár, füzet, csupa kedves vicik-vacak
annak, akinek léte a betűvetés,
tollán öntudatra ébred a szó, íté,

de fordultával se bánja, hogy amit lejegyzett
másíthatatlan marad.
Ahogy az árut szemléli, ráébred, kívánja.
Nem darabonként, a kiválasztott egyet,
sóváran az összeset egyszerre
olvasztaná magába, hogy ne pusztá
birtoka legyen, de testének meghitt része,
melyet már régen nem a szükség,
a szenvedély szabályoz, mint túlsúlyost,
aki bár szívesen lefogyna, mégis falánk,
és gyöngeségét öröklött hajlamára fogja.
Eszébe ötlík a bankkártya. Próbára kellene tenni.
Talán némi apróságért, ha balul sülné el
sem kényszerül túl nagy szégyennel fizetni.
Egy csinoska tollat bevásárlókosarába ejtve
– fogalma sincs a kosarat mikor markolta fel –
a pénztárhoz lép s feszülten belehalász a zsebbe.
Felhőből kibúvó nyári napfény meleg, sárga sugarát
szórja a kártya, elhalványul a neonok
irigyen hunyorgó művi kéke,
a pénztáros derűs, suhint a lézer,
egy szemvillanás, s az előbbi fényár fátyolos
törése jelzi, a toll elkelt, egyedül övé.
Kényének mindössze halvány homály az ára?
Hanyagul zsebébe kanyarintva a tollat
keresztülcsörtet a zsúfolt csarnokon.
Hohó! No lássuk csak! Híradástechnika –
ez igazi férfinak való!
A kártyát kivont fegyverként szorítja ökle.

Nagydarab házi mozi előtt csoportosul a kíváncsi
férfinép, és őt, a velejéig férfit, mint a mágnes
vonzza az elektrotechnika.

(Megeshet, hogy idővel rokoni szálakat teremtő
fölös szilíciumot fedeznek fel e nemben
a kútász biológusok.)

A báméskodókhoz oldalaz, elbűvöli az élettelen
kristály hazudta kép, a térhatású hang, ahogy
maga kelletőn, ha kell – ha nem, zajong
és a természetestől is rafináltabban körbedong.

Felméri, ettől az ormóttan ládától otthon
megtellene a nagyobbik szoba,
mégis hiszi, hogy szeretné, ha esténként
a kerek világra nyílna színpompás,
száz centis ablaka s ő egyéb dolgát félretéve
figyelné planétánk pokoli bugyra mint rotyog,
vagy a közönytől üveges szemet
mákonyként bódító sorozatfilmeket.

A kártya megnedvesedik a szoruló ökölben.

Busás kis összeg a szerkezet ára.

A többség csak bambul, ismerkedik az újjal,
nemigen látni itt komoly vevőt.

Feledett emlékek peregnek mélyen ülő
szeme előtt. Fekete falusi éjjelen

röstellkedésükkel dacolva botorkálnak
anyjával kéz a kézben a távoli szomszédhoz,
odabenn befűjt, párás emberi melegben szorong
a környék, a híreket fojtott hangon beszélnek,
morzsolt főtt kukoricát majszoznak marokból,
az öreg gazda Kossuthot szív s a modern idők
titokzatos csodája, kékes delejjel villog a tévé.

Megszépül az elmúlt szükség, mint
letűnt korok nyomasztó önkénye, és a
csúcstechnológiával keserédes vággyá elegyül.

A készüléket, úgy dönt, megveszi, csak előbb
körbenéz, kiszemelt zsákmányát tetézheti-e?

Lám, ott az a parabola antenna, mely
a lenti rab világból az éterben szárnyaló
műholdnak egyszemű Küklopszként feszül
ráadásként is megteszi, és szóba jöhet egy
videomagnetofon, letárolni legjavát a képnek
s nyámmogva visszakérődni később a duplán virtuális
látvány-rágógumi mágnesszalagon.
Az a helyre kis rádió CD-vel kombinálva
duruzsolhatna napestig, mint valaha vezetékes őse,
mely recsegve, ropogva, a vert falú szobába a szót
mégiscsak helybe hozta, zsibbadtan
kukstolták körül, fülükhöz ért a vászon,
messzi földrészeket jártak be a magányos,
bűbájba burkolt éjszakákon. Hol hanyódik,
nem tudja ő se, de nyomot hagyott mélyen, legbelül,
s a férfi arca, mint országos esőben
fellegárnyéktól a föld, elkomorodik.
Téblából még, majd a pénztárhoz fordul,
vételi szándékát feltűnést kerülve
közli bizalmasan, megadja címét, ahová az árú
házhoz szállítható, a kártya felsugároz, de csak mint
felhőrésben hunyorgó nap, azután megint ború.
Az üzletből kurtán kilép, gondolataiban elmerül.
A mozgólépcsőhöz tart kimérten, pontosan.

Szerezni kéj, a birtoklás gyötirelem.
Előretörve áztat bizarr remény,
rettegés marad belőle győzve,
hogyan mi vérrel lett tiéd
holnap ne mások koncává legyen.
Hangtalan suhan a lépcsőn, vele tömött
hallgatag tömegek váltanak szintet,
sodródó uszadék, akárhol érjen partot

magához hasonló lim-lomra lel,
hányódik fövény és ár között,
mi úgy tűnhet kívülről gigászi küzdelem,
fájdalmas talajtalanság csak, s míg
itt is-ott is keresi helyét, jól tudja,
mindentől, mindenkitől idegen.
Ki üres kézzel, ki nyakig felpakolva
vándorol szintről szintre, boltról boltra,
tekintetén őszi hajnalok hűvös, bizonytalan
homálya leng, késői felismerése, hogy
semmi új se kívül, se benn, dúskáljon bár,
vagyona mégis illékonyan kevéske.

Odafönn andalító slágerek ringatják
a tétova léptet s a réveteg, támasz nélküli pillantást.
A dallamra görkorcsolyán, napi tizenkét óras,
profit koreografálta kűrben fiatal egyenruhások
flegma szlalommal siklanak.
A személyzet s a biztonsági őrök.
Mint dúsgazdag palota, oly előkelő a színezett
üvegfal, a krómnikkel korlát, a márványpadozat.
A férfi meg-megáll, a kihívón csillogó kirakatokba
bekukkant, mereng, majd továbbsétál,
mintha ez újvilági pompa volna az egyetlen,
amiért betért, és ennyit itt időzött.
Az edény és porcelán részleg előtt hosszabban elálldogál.
Vajon az acélos fényű serpenyő, vagy a szolid,
áttetsző jénai, mi csapongó figyelmét magára vonta?
Talán a mesefigurás poharakban gyönyörködik?
Esetleg megragadták az értékes kristálykészletek?
Nem, ez utóbbi alig valószínű,
sokszor a pezsgőt is vizespohárból issza
és pajkos mosolyt fakasztanak ajkán a polgári,

ólmozott üveggel zsúfolt vitrinek.

A leheletvékony, csipkézett porcelán tányérok is lehetnek oka, nem úgy, mint a szanaszét biggyesztett ízléstelen nippek. Ki tudja, min révedez. Megeshet, gondolatban abból a pöttyös bögréből szürcsöl tejet, melyet első, legigazabb szerelmétől kapott és második szerelme mulyán összetörte.

Vagy a kávécsészét babrálja öt-hat évesen, amelyikből Cikciket, kedvenc csirkéjét itatta? Óriás az emlékek hatalma, ami elmúlt, sem múlt el mindörökre, új csodákat megcsodálva hullt gyönyör gyulladhat lángra.

Hullt gyönyör. Fonnyadt, lepörgött szerelmek avarja, hajlékony bájak elridegült ropogása.

Harasztta lett üde asszonyi kellem, tenyerek, csókok, lázas, vakító élvezet, gyöngéd ölelés tompult érzékekbe zárva.

A ború óráiban sorra mormolja a panaszos emlékezet a csokor felejthetetlen nevet s a gémberegett tagokban újra áramlik, buzog a meleg, mint zeniten szikrázó napok hője perzsel máglyába hordott őszi, füstölgő-izzó levelekben.

Az illatszerbolt üvegtábláiban csitri lány mustrálja magát.

Aranyló haja csigákban omlik s a napbarna plüss bőr a hanyagul gombolt blúz alatt ráfeszül karcsú nyakára, tömött kebleire. Mily megkapó szemének okos-zöld ragyogása, arcélének kecses íve! A természet nem használ rúzs, lakkot, krémeket,

a harmónia a sejtekben szunnyadva lapul,
belülről csillantva fel az elmét, a varázsos
küllemet, mit semmilyen rafinált kence nem pótol,
e tökélynek nincsen földi mása,
hiába suvickolja kopottas anyagát akiben
vad indulat dúl, inkább markol mint simít,
s csak ért, ha ért, nem sejdít a szóból.
Vajon megtestesült angyali lényével
ő maga elégedett? Miféle kétely gyötri,
vagy hajtja üres divathóbort, hogy benyit,
és ragacsos tusok közt válogat?
Miféle korbács űzi a félszeg,
nevük sem ismert vágyakat?

A fordulóban a flegmábbja is hitetlenkedve torpan.
A közlekedő kellős közepén egy
behemót földgömb északi pólusával
a mennyezetig fölér, rajta furfangos ajtó,
az Atlanti óceánra nyíló Angola.
Lámpafüzér szélességi körök között
skarlát felirat: "Gea Utazási Iroda".
Bizarr gegje addig bizsergeti a kíváncsiságot,
míg az is felkapaszkodik a karcsú csigalépcsőn,
akit legfeljebb a szomszéd város látványossága izgat
és vidéki hétvégi telkénél különbet
eddig soha sehol se látott.
Az efféle figura persze ritka,
pökhendi nagyzás igazgat, a tehetősnek
óceán, őserdő, síparadicsom dukál,
baklövés mutatkoznia póri,
luxus nélküli üdülőhelyen,
vagy ha mégis, fizetett extra legyen,
újabbán fél napra ganéba merülni módi.

Gyalogszputnyikként kerüli körbe a férfi otthonát,
e megejtő gömböt, s mint minden térkép előtt,
epedve a tájba képzelet magát, mocorog,
buzog a kedve, csapot-papot otthagya útra kelne,
mint ifjú korában útra kelt, mert vonzotta a távol,
megannyi élményre, kultúrára lelt,
kapott és nyújtott át azoknak önmagából,
de egyszer csak érezte, elég, betelt,
a háznak sem kell ismerni összes szegletét,
hogy tisztában légy, miféle népek lakják,
a túl sok mindenből lim-lom, kacat,
halmozni anélkül, hogy magadban helyére raknád
élményt sem szabad, lelke végül bölcs önmérsékletre lelt,
tudja, ember az emberhez igen hasonló,
kápráztassák bár grönlandi gleccserek,
karibi ritmus, inka romok,
végül mégiscsak alkotnia kell,
s ha együtt a szent munkához szükséges ismeret,
hát dologra fel, vagy léte félkész építmény marad,
elemek átjárta, részvétet keltő torzó.
Egy darabig méregeti még Huambót,
a vaskos rézkilincset,
majd mint pályáról szakadt kométa
az iroda vonzásköréből kitör,
tudja, másutt az ő világa,
addig bolyong, míg meg nem találja
és el nem cseréli valamire szívében a nincset.

Kirakatból csábítják fényűző ékszerek,
rájuk se hederít, szaporítja a lépést,
többekkel oldalvást összeütközik,
bocsánat, mormogja, látóterében csapok, kádak,
burkolóanyagok villannak el,

legyen azé, aki családi házát
emlékműként építgeti magának,
lohol a lépcsőhöz, otromba szerkezet,
ő belülről szárnyal, titokzatos erő
delejes vonzással emeli fel,
ott lomha bútorok, a fenébe is,
mit számít holmi kárpit, kovácsolt vagy
faragott váz, pác, lakk, politúr,
volt, hogy egy hat négyzetméteres
odúban nyikorgó vaságyon kacagott, míg
karcsú asszonyon feszült, akár a húr,
mily édes álom esne most is ott,
hát tovább, tovább, festékek, hígítók, vegyszerek,
orrába mar egy vidéki hol volt – hol nem volt
háztartási bolt fanyar illata, ahol még
könyvet is árultak, és a savas-aromás
telített levegőben falta a betűt,
majd budai föld helyett gipszet vitt haza.
Hajrá, előre! Csörgő- és karórák. Ugyan kit érdekel!
Ifjúság múltán, vénség előtt közömbös idegen
az idő, a nap egyhangún hullik el, számok,
mutatók pörögnek monoton körbe anélkül,
hogy valaha is megunnák, s igyekezetük oly hiábavaló,
mint az óceánt cseppekre osztani fel.
Rohan, csörtet a férfi, emberré lett vadállat.
Társakra éhes? Baráti szóra? Sziporka kandi értelemre?
Messze szakadt szívekhez szólna?
Bebújna véres testmelegbe?
A tárgyak rideg sorfalat állnak, fényük, ha csillan,
meg se rebben. Szilajabb tobzódást találna
pupillát tágító élvezetben?
Vagy ha reflektorként kigyúlna és vakítón
tündökölne egy elme, felé fordulna hunyorgón

kétségek közt hányódó figyelme?
Mint varázsütésre terem előtte a gondolkodó anyag.
Kit Isten saját képére alkotott újra rakja
rontott istenét. Minden mássá lesz, majd újra más,
míg végül kiválik önnön maga.
Felvillanyozott szilícium agyak álmodják egybe
a világ élő és halott felét.
Üdvözlégy neked computer!
Dicsértessék a számítástechnika!

Az ódon, vén világ itt sarkából kifordul,
mi érték volt amott, meglehet, lyukas bitet sem ér.
Amire az elme azelőtt csak hiún sóvároghatott,
feneketlen tudás, csalhatatlan emlékezet, vágtazó gondolat,
egy parányi processzor rejtelmes igent ígér,
és táskányi dobozból orvosolni látszik
a lelket meggyötrő idült hiányokat.
Krónikus beteg a posványt elixírként megissza,
így hisszük mind, hogy a lény mindenható
és a világmindenségben csellengő
legfelsőbb hatalom tér benne vissza,
s mit magunkban, egymásban ezredévek óta sem lelünk
ő foszforos fölényes tekintetével
egyszerre élvet, barátot, szerelmet,
időtlen üdvösséget nyújthat nekünk.
A férfit gyerekes mámor tölti el,
mint mikor régen szánkózni indult, oly elragadtatott,
tüzelő arcába kavart a fagyos szél
s a világ körülötte egyetlen röpítő lejtővé változott.
Reszketve ülne le máris, lám,
kucorognak a pultok előtt sokan,
titokzatos adatállományokat fürkészne,
hallgatna zajos gépi zenét, bambulna

számból varázsolt képeket, és a tündéri hálón,
ahol a csupasz jel géptől gépig korlátra fűtyülve suhan,
majd ravasz programok a kódot
a messzeségben látványra visszacserélik
összeölelkezne magányos, őt kutató szívekkel,
előrvendezni, hogy végre megtalálta
és most már soha de soha nem adja fel
a teljességet, hogy mint a testvérét,
úgy szereti távoli, idegen őket,
bármilyen hozzáfér, bárhová eljut, beteljesült a vágya
és megmarad örökre önfeledt boldogan.
Percet se vár, mérlegelni nincs mit,
döntés soha egyszerűbb, a létező
legkorszerűbb szerkezetet kéri,
ha utolsó fillére rámegy is megéri,
bekapcsoltatja és azonmód helyben követel
megváltást a digitalizált mennyekben.
Mint Keleten fogyó Hold, halványodik a kártya,
sejtelmes világa képernyőt vigyázó
merev tekintetekre loccsan, de mintha
minden szemet lefedtek volna éji korommal
önnön visszsugarának sehol sem jut nyomára és
rettentő idők előérzetével egyhangún
tűnik el a férfi mélységes zsebében.
Szerzeményét a szakember gyakorlott mozdulattal telepíti
s a csarnok feltöltött elektromágneses tere
legifjabb gyermekét, mint érkező hajót szelíd öböl,
misztikus öleléssel fogadja be.
A férfi, ahogy körötte százak aprótól éltedig fejüket
sugárnyalábba mártják, a készülék rikító képcsövére dől,
adatbázisokat nyit meg, szöveges állományokat,
talányos grafika tudást szomjúhozó lelkéig vetül,
olyat is föllep, amit nem is keres, londoni

menetrendet, japán tőzsdei árákat,
múlt századi gőzhajók tervrajzait,
sakkjátszmát millió számra, arabul újságot,
s hogy hányan haltak meg AIDS-ben a fertőzöttek közül.
Belefárad a cél nélküli kutatásba.

A szülői ház poros padlásán kölyökként
nem fáradt bele. Naphosszat kutázkodott
kopott faládák mélyén, beleolvasott az ősök
sárgult leveleibe, a cserepek közt betörő napfény
por járta sugarában titokzatos, elfeledett
tárgyak között kotorászott, felült a
kukoricamorzsolóra, s mint zabolátlan csikó,
vágatott reggeltől estig az óra.

Hogy, hogy nem eszébe szökken többszöri
megejtő utazása a Kárpátok eldugott ékszer falujába.

A világtérképre kattint, beírja a nevet,
a Kárpátok fagy verte útjai girbe-gurba vonalakként
azonmód felfénylenek, középen légy piszok,
aprócska pont a falu. Ennyi.

Kép, adatok, leírás róla semmi.

A párás reggel hűvös-harmatos szaga, tehenek, kecskék,
szedret gyűjtőgető alkalmi árusok,
a kaszálók süveges-kúpos kazlai,
faházak, tömzsi kémények egyenes füstje,
mindezt a programból kifelejtették
s a férfi lucskos tenyerébe döntve állát
tétován a játékok menüpontra vált át.

Lelkünknek mámoros tükre, játék!

Benned az igazság, nem a borban.

Maszatos pajtások nyirkos, folyószagú homokban,
kardcsaták, bújócska, grundfoci,
fenyő alatt lapuló ajándék,
könnyet fakasztó indulatok,

társához dobbanó gyermeki szív
merre rejtőztök e kifürkészhetetlen dobozban?
Megelevenedtek, ha ikonon kattanó
egérgomb parancsszava hív?
Kit mogorva magány unalma emészt
most birkatürelmű cimborára lel.
A férfi találomra a Gomoku
egzotikus hangzású logikai játékot indítja el.
Felnevet. Hiszen ez Amőba!
Órán, pad alatt játszották az általános iskolában
és bajnok volt benne verhetetlen,
hát huncutul feszül neki, kipakol ötöt és
győz, majd újra s újra győz rajongott gépe ellen.
Valahogy túlságosan mulya e készülék,
folyton ugyanott hibázik és juszt sem tanul belőle.
Vajon a program igénytelen, silány, vagy a szükséges
intelligencia hibádzik, a kombinatív készség
és a tranzisztor milliárdnak illene szaporodnia?
Egy-kettő továbblovagol a kurzorral,
dörgő motort megülve vágtazik, robog.
Halihó, csudacross! – mintha csak valóban
szembe fordulva a széllel süvítene árkon-bokron,
ahogyan húsz-huszonöt évvel korábban
nyargalt, vakmerőn, teli gázzal kanyarba dőlve.
De jaj, a tempó, a gyatra botkormány, vagy a gonosz
véletlen teszi, hogy kisodródik, hiába fékez,
megpördül és keresztülbucskázva az út menti árkon
a képernyő legtetején véres cafatokban csüng
egy alkalmas faágról.
Nos, ebből ennyi elég!
Buzogó, üde emberi szellem, éltető forrása a szépnek,
e szikkadt robot-világban a szomjúhozó vándor
hűs nedűidből kortyolni remél és elvászott érzéke

bársonyos asszonyi kellem bűvös derűjét
jajszóval megidézi.
A fájdalmas kiáltás a tündéri hálón tovaterjed,
majd rideg gépek pultjain heverő
árva lelkek részvétét viasszorja.
A férfi csüggedt, már-már mogorva.
Végigkattint a hozzá intézett sorokon.
Reszketve olvas, ő, a kitaszított,
soha senkivel sem rokon
egy ösztön vezette nő tétova együttérzésére lel,
ki a feldúlt panaszost enyhítő szóval megigézi.
Sietős mondatokban fuldokolnak,
magasság, kilók, szem- és hajszín,
érdeklődési kör,
létező és kimúlt kapcsolatok,
ki kiért rajong, kiket gyűlöl,
aztán e zaklatott viszony intim szférába fordul,
hiszik, gyermekkoruktól ismerősek,
e kötelék minden volt kötésből másabb, erősebb,
és csakis egymásért rajonganak majd bolondul.
Kiderül, mind a ketten egy-egy hipermarket
dzsungelében elvegyülve leltek rá
a gyomrot remegtető szerelmes gyönyörre,
s bármily oktondiak is e szeniálisnak hirdetett gépek,
lángoló kapcsolatuk mégiscsak nekik köszönhetik,
hát, kívánják, dicső jövőt megérjen
s áldott legyen e földön mindegyik.
Csak amikor pontosítják a helyszínt, hogy
találkoznának, fészkel agyukba a gyanú,
s mint elbírhatatlan, iszonyú súly
telepszik szárnyaló ábrándjaikra,
hogy meglehet, ugyanabban a fényűző börtönben
vergődnek, remélnek mind a ketten.

Körbefordul a férfi.

A szomszédos női szempár szűkölő rettegéssel rebben.
Összekulcsolódik a két szerv, méri egymást,
néhány gyors csapás után az arcon s másutt
torpanva összeakaszodik megint,
ám akkor a másikra már vadidegen vásárlóként tekint
s szenvtelen pillantásuk a mámor előtti csönd
rezzenetlen nyugalma követeli vissza.
A férfi feláll, udvariasan elköszön,
majd birtokát képező számítógépe nélkül
roggyantan elvonszolja magát s a csarnokban
egy dísznövény alatti padra zihálva leszédül.

Folyóparton egykedvű kövek nyomasztó,
terhes hallgatása a sodrást veszített férfi
darabos, nagy, szürke magánya, s ahogy a kövek
közönnyel megülnek míg alatt az ár licseg-locsog,
benne rideg konstrukciója merevedik a csöndnek
s ha el is érik a tömeg fölverte zajok
amint a színes vásári forgalom
egymással versengve elcikázik
őt nem rezdíti se öröm, se fájdalom.
Vajon ezek ugyanazon falak, melyek közé
alig imént vakmerőn hódítani betért?
A büszke harcos, ki hitte, legyűrhet bárkit,
Krőzussá lehet, csak nyúlnia kell a földi kincsekért,
lám, miféle bajnok? Mi most szívéből,
mint órából rugó végzetesen hiányzik,
felé csördít a hajhász szenvedély:
Szórakoztató központ. Mozik, játéktermek.
Feláll a padról, flegmán mulatni indul,
ő, a pimasz bűnös, aki nem kér,
és senkitől sem fogad el kegyelmet.

Hátat fordítva szégyelli a fény,
mit jobban tenne, ha nem csak szégyenelne,
így az árny, mi lopva is serény,
s dölyfös úr, ha van hatalma
kényét tölti esett birtokán,
kifosztja, kik amúgy is szegények,
sejtelmes sötéttel vigad a kedve.
Lumpen brancsban skinhead csőcselék
otromba tréfákon röhög,
teenager lányok vihogva lejtének
parázna pillantások között,
ki unja magát, popcornra zabál vödörből,
ledönt egy Colát, töményből pár felest,
és üveges bambulásban várja a csihi-puhi filmkezdést,
vagy még mást, amiért élni érdemes.
A játékos megszállottan flipperez,
belehajigálja a pénzét, nem is azért, hogy nyerjen,
csak szokásból, meg mert laza csávó,
hadd sápadozzanak a haverok,
és az idő se oly szálnalmas egyhangúságban teljen.
A férfi mogorván föl-le ódalog.
A magafajta ritka figura itt.
Tekintete egy falakon túl húzódó horizonton lobog
s míg eltűnődik tátongó távolságokon
útját szűkülő körökben kerengve rója,
s ahelyett, hogy a cédán felkínálkozó
élvezetekben tobzódna, hagyja, hogy érte
mások nyúljanak, még odébb is húzódik kicsit.
Azután mégis jegyet vált a soron következő vetítésre.
A kártya nyomasztóan sötét, mint az ablaktalan
filmszínházterem, s ahogy matatva leteszi magát
legszerűl a leghátsó sorba rátör a vizenyős félelem,
hogy bezáródott e behemót dobozba,

és többé nem lehetséges a menekülése.
Más ma a riadt reszketés, mint ifjúkorának
izgatott remegése a fapados moziban,
a látványba beleborzongott testének egésze
s inkább vállalta a délutáni alvást,
csak hogy újra elmelessen,
s a film a világtól elszakított falusi éjszakában
gyönyörnek és tudásnak volt vibráló, szomjat oltó kútja.
Most erőszak, gyilok, vér, halottak hegyekben
torlódik a vásznon, csámcsogás, szürcsölés felel rá
az első sorokból, a közönség elégedett,
némi sex még odafönn, idelenn,
– kép és hang után maguk is kitapintják az érzékeket –
két óra intenzív ölés, ölelés
egy heti ádáz háborúzást pótol.
A férfi a vásznon túlra messzi elmereng.
Csalárd kaleidoszkópján az időnek
megkopott emlékképek pörögnek,
mihaszna kockáit eszelősen forgatja vakbuzgó emlékezete.
Mondják, a múlt porladó jelen, s mi egyszer sírjába hullt,
jobb hagyni, békében hadd enyésszen,
mégis a kongó semmi emésztí, csődöt mond a józan
értelem,
és mint ódalgó bitangot, ha kitervelt gaztette nem eresztí
s markában az éjnek acélos záruk közt tehetetlen oson,
úgy csüng koplaló érzéke
garmadába gondolt ízes ábrándokon.
A gögös pillanat, mi elhull, elenyész szemvillanás alatt
fennem hirdeti, egyedül ő korlátlan kényura a tettnek,
bármely áldásosnak álmodott jövő
őbenne lesz, ha lesz egész,
s amint továbbrohant szálnalmas szándékok
mindhiába igyekeznek rátűzni, vagy lelopni bigyókat,

a mindenség dől el ott, ahol tegnapba hullik a holnap.
A férfi álmodón szembefordul e szemenszedett hazug
igével

s a lefojtott sötét és a villogó fény
sátáni, barbár versenyében
csillogó, délceg múltját a vászonra veti.
Vallja, egész esendő anyagában hiszi,
ha erre képes, nem lehet hiába,
honnan tudhatná, e rejtélyes rendszer mitől, miért pörög,
nem isten ő, csak e földi lét kifosztott királya,
s hite a jobban, hogy akad, ki tudja tőle jobban
s nem ízetlen tréfája, de kegyelmes szándéka,
hogy álmodni engedi, törhetetlen, örök.
Megnyugszik. Otthagyja a filmet.
Az ajtó enged, e rettegett katlan
már csak nevetséges, fülledt odú.
Jelen, múlt, vagy jövő számára mostantól
teljesen mindegy, mi történt, vagy történni fog
lelkében rengenek, mint bővizű, meleg tengerek.
Miért vigadna, vagy lenne szomorú
önnön világát tájékozó habban megélve?
E kolosszus is, hol boldogságot remélt
a mindenhez mérten szegények szegénye,
kósza csepp csupán a pillanatban felcsapódva,
s bár ott suhanna örökké, visszahullani lesz a sorsa,
a nagy egészben elvegyülni, és így kíválni és merülni
az anyag örvénylő tenger-árján.
A boldogsághoz talán elérhet,
ki odalenn is az összes része,
s míg törlődik, hányódik vadul,
és sajogva kívánczik a tündéri kébbe
türelmes úr a vágyán
s felröppenve egy áldott pillanatban

eszébe vésve, hazája ott vár rá a habban,
és parányit sem sérelmes neki,
amikor harsogva újra átcsap fölötte a hullám fodra
és a rokon mélység magához nyeli.
Kaján mosoly bujkál az ajkán
döntő csatára kihívni végzetét,
gyilkos párbajban csupasz mellél kiállva,
többé ne rejtegethesse romlott lényegét,
s ne áltathassa hazug ígéretekkel,
feszüljön össze görcsben test a testtel,
ha maga pusztul, azt se bánja,
de tisztán, téveszthetetlenül valljon végre színt az álnok
mutassa meg a vakszerencse,
lénye a gondviselés kegyeltje,
vagy a balsors prédája,
fejére áldás szálljon, vagy átok.
Szemben bíboran világló szentélye az élvnek,
hol kárpitozott oltáron kéjeleg a pénz.
Egy hitvány golyóbist kidülledt szemek igéznek
a füledt, izzadságtól nehéz levegőben.
A férfi belép. Néhány tekintet a rulett ördögi bűvöletéből
kifordul, majd mágnesként az asztal mindet visszarántja.
A szenvedély, e gyötrődő lelkek fondorlatos komája
kicsikarja a vaskos téteket, pördül a kerék,
az idegek húrja legvégső feszülésben remeg,
a felkorbácsolt indulatban megül a golyó zöttyenve, halkan,
körbejár a gereblye, zsetonok csörögnek
kupacokba vándorolva a filcen,
s akinek az imént vagyona teremhetett volna,
lám, hipp-hopp semmije sincsen.
A férfi puhán zsebébe nyúl.
Eljött az idő a számvetésre.
Arca, mint bűnösé bírása előtt, kigyúl,

s a kártyát a fekete tizenháromasra dacosan telibe teszi.
Most hetvenkedjen a fátum,
e szín és szám csupa bajt, csapást hozott rá eddig,
maga a Sátán fattya, aki e játékot végzete ellen megnyeri.
A croupier hunyorít, de hagyja, hogy a jövővény
szabálytalan tétjét megtegye.
Cinikus képpel kivár, míg zsetonját
mindenki más is hökkenten lerakja.
"Rien ne va plus." - s a golyó elröppen,
ezernyi álom szárnyal, pattog vele,
verődő kopogása epekedő szívek
féktelen, lüktető dobogása.
Szeszélyes útján csupa vélt gazdagság, pompa, derű,
míg egykedvűn végső helyére be nem huppan,
hol lázas ábrázatok fürkészik ujjongón,
vagy tompán lerogyva magukban.
Huszonhetes, piros, páratlan, nagy – jelenti be a croupier.
Furcsa, de megkönnyebbül a férfi. Vesztett.
Pont mellette. Nem sok hiányzott.
A kártya, értéktelen papírlapocska, jelzéstelenül vegyül
az összehúzott zseton halomba.
"Faites vos jeux Mesdames et Messieurs."
Pályája innentől szélesre taposott, világos.
Visszatér békében oda, ahonnan elindult,
hogy valami nagyszerűre rátaláljon,
de balgán elbotlott mindenütt,
maradt a csilló, csalóka álom.
Körötte csörtető, tülekvők hada mellett a férfi
fanyar mosollyal a lejárát felé mozdul.

Bejárt vidékre visszatérve
az idő mintha tapintattal kitérne,
ne fájjon olyan hosszan, olyan mélyen

osonni verve, falfehéren,
látni, hogy mit dicsőn birtokba vettünk
rég a másé, hányja-veti elemek szeszélye,
s ha a konok kövek helyükön is állnak,
a testvérek, a barátok, mint papírlapok huzatban
szerteszálltak, vagy ha maradtak mégis
sárgultan, ziláltan, mi magunk leffegünk, csapódunk
az évek dühöngő, rontó viharában.
Belátjuk, az örökké előre semmi más, mint körbe-körbe,
hátrálunk hát, meleg zugokba bújunk
és az idő szemérmesen vagy kegyelmesen
sietve kifordul alólunk.

Az élelmiszer diszkont mellett ballagva búsan,
melyet fölfelé törve elkerült,
mélán mered a tömérdék földi jóra.
Pékárú, tejtermék, szalámi, gyümölcs,
fűszer illata ingerli reflexeit.
Egy falat nélkül vándorol mióta!
A vevők púposra pakolják a bevásárlókocsit,
külső flegmájuk örömittas habzsolás belül.
De miért is temetkezne borúba, aki dúskál,
és önhitében tunyán elterül?
Éhes. Tejet kíván szilvalekváros kenyérrel.
Ki az ördög árul itt ilyet?
Valamit viszont mégiscsak harapnia kéne,
mielőtt e bőségtől roskadó világból
a mostoha utcára visszamegy.
Pár lépésnyire olcsócska büfét talál.
Cipó, marhahús, saláta, pult mellett toporgó
fuldokló falás. Na jó, legyen, beoldalaz,
és iszonyattal tekint a piszkos pocsolyába,
mely az étkezők merev szemgödrében áll.

Rendel. Átnyújtják forrón, papírtálcán az ételt,
pittyen a pénztárgép, fennhangon közlik, mennyit fizet.
Ő zavartan téblábol, a zsebét matatja,
de nem lel mást, mint rissz-rossz fecniket,
értéktelen lomot. Az árus rásandít,
grimaszt vág, a jelenethez nap mint nap hozzászokott,
mobilján a rendészt hűvösen hivatja.
A férfinak nyakába löttyen a pocsoló
poshadt, szennyes leve, lapuló részvét, kandi káröröm,
s míg az egyenruhás a kijáráshoz masíroz vele
cipőjében cuppog a szégyen, a fájdalom,
úgy vonszolja magát, mintha idegen lábakon járna
és utolsó útjáról nem is volna hova megtérjen,
mögéje csukódna az egész lakott világ,
amint a fotocellás kapu becsapódik
s a huzatos és hideg tér végtelenében
kutatná magányos, örökös otthonát.

Csillagok közt bandukolva aprók,
távoliak a fények. A zord, kültelki vidéken
zsigerei befogják az óriás messzeséget.
Orrába csap a szabadság üdítő, hűvös illata,
s míg gyönyörködik a szagokban, a képben,
a távolságtól összeállt egészben,
tudja, megérkezett haza.
Körülötte gyerekhad rikoltozik, zsidong.
Talmi tündöklésük a múlttól majd ők is
visszaperlik, csak hogy az enyészet senkinek sem
szolgáltat vissza semmit, tomboljanak hát,
csúfolódjanak, robbanjanak Napként ragyogva, égve,
lövelljenek a rideg sötétbe. Ősi törvény vezérelje útját
mindnek, míg ítéltetve és ítélve, tékozva és megtérve
rejtélyes pályájukat befutják.

Mosolyog rajtuk, kezét zsebébe vágva
battyog, majd hirtelen előnti a pír.
Valami újat, szokatlant tapint, s ahogy előhalássza,
kesernyés szíve hatalmasat dobban.
A toll! Hát mégsem volt hiába!
Sejtette kezdettől titokban.
Tüdejét teleszívja a szélben, beleszédül az örömbé.
Lehajol. Az utcán heverő szemétben kotorászik.
Papírt! Papírt! Felemel egy félig-meddig mocskot,
leül a közeli padra, térdére teríti és
BOLDOG, BOLDOG, BOLDOG,
mert életet lehelhet bentről bugyogó szavakba
pont úgy, ahogy a szíve szavalja:

Unt időben tévelyeg a férfi,
s hogy gyötrő magányát enyhítse
némi ékkel, volt örömök cserepein
dédélgeti délceg magát,
mit ábrándos szem idéz fel,
és egy letűnt, tündöklő világot,
melyet perelt, de feszülő izommal
felhők között úszó bérceire hágott,
ám ösvényt tévesztve,
vagy az örök romlás jegyében
elvesztett, s most akárki kérdi
hová, miért botol,
legyint csak, s reszkető vállal
a földig leomol, hogy a göröngyöt
szemének tört fényébe vonva
utószor vigadjon a romokban...

SZIK

Vízkereszt

Betűn babrálok hátam a meleg kályhának vetve,
tűleveleket tépkedek a kissé kopottas karácsonyfáról,
rágcsálom, fanyar, mint az alföldi bor, mely
szintén vízből lett, akár a bibliai, no meg
élesztőből és répacukorból a maradék seprő
hozzáadásával, csoda sem kellett hozzá.
Kipökök, szent nap a mai, jobb, ha csendben
meghúszom magam, mások is ezt teszik, szombat van,
nem túl távoli még az ünnep, vircsaftok, zabálások,
szenteskedések és magakellető jótékonykodás ideje.
Mások is ezt teszik, ha csak nem rádiótelefonoznak
távoli cimborák kegyeit könyörögve posztért,
hatalomért, forintért, hétvégén lazszálni ki ér rá manapság,
– utoljára Isten engedhette meg magának ezt a luxust –
hétfőre szöve legyen a rafinált háló, mellyel
a zsákmányt majd elejtik.
Lassan a látszat is mellékes, a titok
a győzelmet szolgálja, nem a szégyent,
kár időt vesztegetni holmi szemérmeskedésre.
Ülök a kályhánál, kellemesen sugároz, gyantát
rágcsálok, fanyar műborodból nem kérek, Uram.
Csöndes, nyugodtnak tűnő téli este. Se telefon,
se karrier, se hit, csak valami balga béke.

Cipőboltban

Cipőboltban lebzseltem, feleségemre vártam,
míg téblábolt a polcok között, fintorogva,

hogy az áru itt ósdi, viselhetetlen,
rég nem divat, már nyár eleje óta mást hord
London, Párizs, az egész finnyás Európa,
csak e porfészek dohos szegletében
tapos kerek orrú, széles lábbelit az asszony,
megalázottan és szegényen.
Fel-alá topogva hamiskás büntudatban
orrom alatt néhány új verssorral
merengtem és morogtam, szinte csak
bőrömmel érzékelve, hogy körös-körül
cipő cipő hátán, s ha efféle szükségem lenne,
lenyúlnék, s egy pillantás alatt
kényelmes, új lábbelibe bújnék,
hogy aztán le sem dobva tönkrenyúzzam.
Hirtelen megfeszült nőmnek már-már lankadó figyelme.
Fenséges dáma riszált be az ajtón,
hosszított, szögletes orrú cipőben.
Ügyetlenül csetlett-botlott,
tekintetét lekicsinylőn jártatta körbe,
vásárolni esze ágában sem volt itt,
túrja csak helyette más a bővrit és sóvárogon
a lakkozott import gyönyörre.
Elakadtak ajkamon a sorok, szandálos rímek,
melyekben terebélyes nagyujj kényelmes-henyén fintorog,
beázott, talpa levált valóság, kopogós indulat.
Viszolyogva, képzeletben,
kiritttyentett divatlíra pojácája lettem.
A dáma kis híján hanyatt bukott,
amint teli torokból képébe nevettem.
Most itthon ücsörgök, dolgozom.
Kerek orrú verset fabrikálok.
Asszonykámnak durcás a kedve,
de nini! – huncut derű gurul ki gödröcskéiből,

s mikor majd befejezem,
és kitaposott csukámban a városba indulok,
ő tavalyi szandáljában virguncul csiszeg-csoszog,
míg átkarolom divatjamúltan, s a nyílt utcán
dagadó blúza alatt pajzánul kotorászom.

Az örök proli

Vaskos ikrájú, szívós a bőre,
a profit megejtett bejárónője,
nyaranta fürdőruháról álmodik,

rásimul képzelt derekára,
nem fityingek az akciós ára
s színtartón állja a tenger hullámain.

Nehéz, ha néz, a hangja omló kelme,
hatvan bruttó a jövedelme
egy sorsát nyüvő multinál,
s szívemben tonnás szobra áll.

Állomáson

Kerek órát késik a vonat,
a topmenedzser gyomra összeszűkül,
a nagy boltot, a francba is, kihagyja!

Én kitámaszkodom ide a napra,
bambulom a kókadt muskátlikat,
valami fránya jókedv bizserget belül.

Eljött az én időm, a profit fekete napja,
az örök nihilt körmölöm fecnire.
A versenyember kiguvadt szeme
értetlen vizslat bűvös ígém körül.

A Kőhíd utcán

A folyócska már régóta nincs sehol.
Vagy nem is volt itt sohasem folyó?
Sem híd, melyen a bámész nép peckesen

reménykeltőbb oldalra gyalogol,
ívelt kő vigyázza koppanó
léptét, hogy járása bátor, kecses legyen?

Ma deszka hajlik át poros aszfalt fölött,
rajta kőnek festett ripacs polietilén.
Egy méltóbb, igazabb világba költözött
a folyócska, a kőhíd s a büszke nép.

Tudom, reggel még...

Tudom, reggel még vártam valakit.
Tudom, a strandon még voltak gondolataim.
Emlékszem,

ahogy átjöttem a hídon s láttam,
amint az egyik partról a másikra sétahajóztok,
még indulataim is voltak.
Aztán,
mikor hazaértem
– s mindig így van, mire hazaverődök –
unottan belöktem az ablakokat,
nem szívhattam a levegőtök.

A Múza

A Múza markában dörgő légkalapács,
félálmában görnyed egy mély, lucskos gödörre
hajnali ötkor a sarki csőtörésen.

A Múza bolti árus, epilepsziás,
a főnök ordít, tettetés a görcse,
levonja a bérét, míg ájultan hevert.

A Múza a máját elitta régen.
Kikéri a fröccsöt, a szokásos felest,
hazatántorog, valamit motyog, gurguláz,
ami dallam volt egykor, hit, szerelem, láz...

Second-hand

Húszas lámpa kancsalít az éjbe
külvárosi putri kajsza eresze alól,
az udvar sarán meg-megcsusszan a fénye,

rálobban a tárt kapun ki-be ténfergő
alakokra, akik egy teli furgon limlomot
cibálnak, össze-összemordulnak elnyomott

hévvel, majd a nyirkos sötétbe kifarol
aki fizetett. Az ablakon belátni. Se spaletta, se függöny.
Szanaszét holmik, amit már senki sem vesz
meg, hogy kenyér válhatna belőle, cigaretta, szesz.

Munkaétkezés

Vacsoráztunk. Jóltartott gyomrok
próbáltak hévvel betelni. Felemlegettünk
néhány fakult, bajtársi arcot,

nagy bölcsen turkálva ételben
és sorsokban. Nekünk sikerült mélyre legyűrnünk,
ha öklendezve is, a múltat.

Tedd túl magad a félelmen
pajtás, vagy renyhe gigádon akad,
mi előtted még habzsolatlan maradt.
Zabálj! A szolidak hamar kimúlnak.

Az ember

Az ember is magában bízhat
húzódva
az állat is magában bízhat.

Gombolkozva a csaló szélről
szerelem
is letaszíthatja a szélről.

Társa elől elmenekülve
csak ember
hiszi hogy így megmenekülne.

Egymásnak feszül a váll a kar
hitványabb
mint az állat ki győzni akar.

Mert csak ott bújik meg legbelül
elvásik
mind az ember is kívül-belül.

Hartai Bernadett

(Huszonnyolc évvel később)

Megnyílt kohóból lüktetett a lég,
a jövő máglyája lobogva égett,
a tornác rekkenő betonján vad hévvel

szikráztak júliusi déltáji fények.
A falnak dőltem verses ájulatban
s a lángok közt egy név után kutattam:

Bernadett. Az idő tüzes tégelyében
épp csak kiöntve te tiszta, szűz anyag.
Ám démoni ígézetem sem lehetett elég,
hogy embersorsodtól, Isten helyett, megóvjalak.

Titi

Gyermekkorai ölelésbe vágyott. Haza.
Sír mélyéről kelt és jött el érte
a rég elporladt anya,

hogyan bomlott agyát dicsérve
gügyögjön hozzá a szikár csontkezevel
óvón a sárba elkísérje.

Most ott lakik már, ahol a mindenség titka
meredt szeme előtt, mint képeskönyv, kinyitva.
Lapozgat, s mert jó néne volt mindig
könyvjelzőt rak nekünk, ahogyan illik.

Séta nőnapkor

Ballagok fölfelé a hegyre,
a huncut március orromba vágja
kémények késői füstjét.

Távoli meleg lebegi körül a szívem,
múlt tavaszok bódító láza,
asszonyi kristály napsütés.

Hunyorgok föntről, alant a város.
Ifjú tavasz ragyog rá szelíden.
Szemem előtt áttetsző drága kelme
leng, gomolygó füst, csillámló pára.

Bronnie

Bronnie visszafordult a sarkon,
szeme kacér borúját rám emelte
és hatvanéves csitri lelke

felragyogott, mint kéklő óceán.
Nem velem, távoli hazájával gondolt talán
s egy régmúlttal, hol hagytam, maradjon.

Szerethettem volna is akár,
és lehet, hogy minden nőben őt szerettem,
s most, hogy lénye hullámszik tekintetemben
szerelmeimhez sodor e tiszta ár.

Este a hegyen

Felbaktattam a hegyre titkos készítés szerint,
talán hogy átláthassak hozzád, túl az óceánon,
de innen fentről is csak a Bazilika sziluettjét látom,

sóvár szemem az esti ködbe hiába tekint
sugárzó alakod kutatva, lenyugodott áldott
napjaimnak Napja,
messzi arcod, akár e boltív, az éjben elmerül.

A szívemen a nyirkos esti csönd mozdulatlan megül.
A hallgatás tudom s a várost fojtogatja.
Nem látszik itt már semmi és senki élő arca,
s egy komor, hűvös áram váratlan meglegyint.

Ima

Lassacskán templomomba térek,
az igazzal én jól megférek,
nincs bennem se megbánás, se méreg,

hogy görnyedve, de benn álltam a sorban,
hogy megkísértett olykor a valótlan,
és szabad lelkem önkényura voltam.

Itt a csöndben, hol sűrű a bánat
s oly kevés az ember, mormolom imámat;
kibírjam, ha nessori lázak
is gyötörnek halandói ruhámat.

A hídon

A hídon ballagtam át, majdnem mintha égben
úszva az alig pár méternyi túlra.
Mint kecses nyakon míves ezüst ékszer

fürtös akácok a karcsú ívre ráborulva
csüngtek. Valami féktelen gyönyörre vágytam,
soha átal nem érni, csak lebegni lázban,

ragyogva reggeli tiszta fények
szípkorka tükröként a pusztá légnék.
Mint a szépségtől roskadó akácok,
mint díva, kinek a mámor megártott.

Májusi erőszak

Még el sem nyíltak mind az orgonák,
lövell a tűz az égi rőt kohóból.
Serceg a föld, belényalint a láng,

rémült rigók rikoltoznak s e vad riadótól
felvert szatír feszül lombos öltre.
A völgy vonaglik ifjún és buján,

feltáruul szemérme bársony szűzi zöldje.
Vergődik, de boldog, reszket íze, tagja.
Miért a kéj, a láz, ha önnön forró magja
gyümölcsét e martalóc örökké elragadja?

E-mail

Ülök a számítógép előtt, nézek a lucskos,
párolgó sorokra. A könnye csordult valahol
messze-messze, egy perce sincs,
s a képernyő ott mintha
homályosabb lenne, kajszább a nyomtatott betű.
A foszfortól derengő monitor ablakon
múltját, jövőjét kutatva próbálok
átlesni hozzá, ki önmagának
balga foglya, egyszerre idegen és rokon.
Mint élőé leselkedő halálban
átszellemült az arca,
mennyi fájdalom, mennyi derű,
akár a kozmosz csikorgó téli éjjelen,

ha dől a füst a dacoló kéményekből,
úgy tüzelik benn a koksztot.
Könyököl mélán a billentyűzetre dőlve,
letörli könnyét, fáradt üzenetének utána mered.
Ó jaj! – hová tűnik el mind, mi
ifjúi szép volt és meleg?
Matat, azután komótosan kilép a programból,
kikapcsolja a hálózati gombot.
Képernyőmon a nedve lassacskán felszárad.
Törékeny teste felemelkedik. Gomolygó füst,
benne izzó szikrák a vágyak.

Útban az ötvenéves asszonyhoz

Reggel Tusnovát olvastam,
s most, ahogy dőcög a vonat velem
karácsony táji kristály fényeket
prüszköl a déli nap, a szemekben
lustán hunyorog az álmos értelem
és a befűjt, párás meleg, mint
szerelmes Tusnova vers, ringat.
Érzéki, merengő nő a világ.
Lazán leomló hajjal tükre előtt
vizsgálja magát, a hófödte bőrön
erdők, barna szálak,
megnyílt, duzzadt ajkon járnak
ki-be az álmok, nyújtózkodik a lomha vágy.
Hozzád indultam, s lám, útközben megtalállak,
vaskos asszonyhúsod élvel átölel.
Távol vagy, mégis éltető közel.

Elöl, a peronon toporogsz a fagyban,
ajkad harapod, megjövök-e én, a rég várt
ismeretlen, szorongsz, gyújtasz-e tüzet
reszkető magadban, lobban-e lángra láng
pillantásod nyomán hűvös tekintetemben?
Ám itt, ahol vas a vason veri az idő
lomha ütemét, az öröklét buján karjába von.
A kint, a bent, a más, az én egy ünnepként
ragyog a lét békétől tündöklő oldalán.
S ahogy a holt Tusnova rajong
betelhetetlenül a versben,
úgy lelkesülsz e hozzád bécorgó vonaton
örökifjú, áldott szerelemmel.

Váratlan találkozás

1.

Amint beléptem,
mintha nem is ébren
járnék, gyöngyözött a két szem.

Az opálos délutánban
a kupé csordultig telt a lánnyal.
Leültem szemben e varázssal

s mélyemig ragyogott a lénye.
Tizenéves szeplőtelen tükélye
aranyló sugárba vonta bennem
mi lényegem, de régen elfeledtem.

2.

Robogtunk bódultan egy jövőbe,
ha létezik bárkinek is jövője,
legyen mégoly selymes is a bőre.

Szavunk kozmikus távol
hatolt e kicsinyes, békétlen világból,
ahol az anyag jámborabb anyagra gázol,

oda, hol nem számít fajtája, kora,
egymásban otthon az otthona
mindennek, s mint csillagrendszeri termék
óriások és tündöklők a lelkek.

3.

Amint kilépett,
mintha álom ért volna véget,
vagy a Nap bágyadt korongja kiégett

füstös fáklyaként vándorolna
tovább, homály szivárgott a vagonba.
Kikönyökölttem az ablakon szorongva.

Ment a peronon, nem fordult hátra,
ember, aki a bűneit még nem bánja,
de összes ízében regnál a törvény,
szédítőn, s leránt, akár az örvény.

Kérdések Könyve

96.

Annyit ér a vers, mit ér a téma
s e témáról a tíz sor is regény.
Nos, így jár minden hetvenkedő legény,

ki talentumát bukmékerre bízza,
lázás munkát mímelve henyél
és árva sorát fifti megteszi,

teremjen TENSZ-et a vakszerencse,
dicsőüljön parnasszusi mennyekbe,
vagy hulljon pokolra, mihaszna zseni.
Kacagva kérdek, nyert, vagy veszített a tétem?

97.

Már sosem szokom le arról, hogy örvénylő női hajban,
mint hömpölygő folyam vizében megmerüljek, sodrás
ragadjon buján, csillámlón játszva, örökre nyughatatlan.

Már nem szokom le arról sem, hogy lelkemnek lelke barátom
szívemre vonjam éjjelente s csókot hintsek el homlokán
a kitagadott fagyos orosz síkon, vagy túl az óceánon.

Arról sem szokom le már, hogy pőre, rokontalan szavakban
talányos égi jelre szolgamód a nincstre felvigyázzak.
Hazám legyen a hasztalan. Otthonom, ahova hiába vágyom.
Minderről nem szokom le már. Megmaradok eleve hibásnak.

Nekem itt élő és holt, és még a kozmikus por is
régóta ismerősöm.
Felverődik lépteim nyomán, sugárzó galacsinokba gyűlik,
tűzel, majd önfényét megunva lomhán szerteszáll.

A múltat, jelent, jövőt már ezredszerre látom.
Miért rettegjek aprócska halálon, ha sorsom
folyton-folyvást visszatérnem?
S ha túl messze vetődnék? Miért lennék gyarlón
végzetemnek foglya?
Rólam az utolsó atom is tudni fogja, hogy emberi voltom
méltósággal megéltem.

Kezed vállamra nem tetted, s már ne tedd!
Dolgozz, míg dolgozol,
nem vagyok én senkid neked.

Kívül-belül acél a tél.
Telefonod a fagyba néha belecsörren,
hangok reccsennek kuszán a kettőnk közötti csöndben.

Szavad páráll, majd ledermed. Hiú zúzmara.
Télidőn a testmeleg, mi táplál, éltető.
Hajh! – zimankókban járt át a hő!
Hol vagytok, Ágnes, Szvetlana?

Szeszélyes áhítat

Elnyújtóztam élvvel a Palota téren,
a tágas, nyár-meleg kockakő ölon.
Akkor már elmúltam negyvenéves.

Pétervár gyengéden ringatott. Ó, az az öröm!
Gyermekin rajongtam, tiszta volt odafönn
az ég, akár a lelkem, fényes.

Maradtam volna még! Most, az est-hűvös mozaikon
Debrecen Nagytemploma zordan fölém hajol:
"Ejnye!" Makkfeje felér a tompa sötétig.
Kinek van kedve maradni még itt?

Ma reggel

Ma reggel oly játékos volt a kedvem,
virgoncul pörgött a Nap jójója
izzasztó, dévaj szikrát szórva
bámész népre s a kenyérre
valóért robotolókra.
Ma reggel hihettem volna
példás rend szervezett e tájon,

hogy fejét lehajtsa, ki elnyűtt, éjjel
többnyire vetett ágyat talál,
és csak igen kemény, ritka télen
arat az utcán a fagyhalál.
Ma reggel a várost róva
oly mérhetetlen szomorú lettem,
pedig úgy tűnhet, akár az óra,
precízen ver, működik,
mint alkatrész a gépezetben,
ki tudja már mióta,
titkos rend szerint az ember.
Ma reggel apámat láttam
évtizedek távolában
ballagni fáradtan a buszhoz.
Amit akkor elítéltem,
hogy eltűri tompán a gondot,
most csodáltam,
s hogy leköpné, ki belőle bolondot
csinált? – hm, vagyunk itt, akik
nem bolondok? – feloldoztam szelíden.
E nyomasztó füledt reggel
lobbanó villámok cikáztak
a mogorván igyekvő társak
máskor ábrándos tekintetében.
Már nem szomorú voltam, de féltem,
lehetek ébren is, csak álom,
hogy erőt véve tengernyi vágyon
méltó dologban, boldogabban
munkáljunk együtt egy roppant egészen.
Ma reggel e rekkenésben
sejtelmes, fondor indulattal
kísértett meg egy lezüllött angyal.

Összezagyvált érdemet, gondot,
és mintha valamit egy törvényről is mondott
volna, hogy ki épített,
az később mindig mindent lerontott.
Akkor a szembeni bérház ablakát kicsapta
a lég s még mindig visszhangzik
bennem annak a nőnek a hangja:
„Elég!
Megőrjít, sírba visz ez az
ember, nincs levegőm,
kiszikkad szomjában a lelkem,
hitvány kincseit is mind csak azért hordta
elém, hogy rabságom a végső poklokig fokozza...!”

Életkép

Áll lazán, a szeme meg se rebben,
ujjából a vére lassan a sörbe lecseppen.
Lába alatt a barna-bíbor tócsa

a rázkódástól mintha egyre távolabb tolulna.
Zsebébe nyúl, kiszedi a maradék szilánkot,
a nyitott ablakon a zúgó légbe kidobja.

Alig feltűnő, hogy nadrágja szára s cipője elázott.
Kocsmaszag kél, cseppet sem idegen
az olaj, a bagó és az utazók szagától. Hidegen
tekint szét. Vékony, kopasz, úgy tizenöt éves forma.

Nemdohányzó

Megkértem a hölgyet, feljebb tolná-e
az ablakot, huzat van,
de nem tehetette, fűtenek, felelte, elviselhetetlen.

Nem vitattam. Szeptemberi kristály révületben
a kocsi előterébe kitelepülve
matattam tegnap esti komisz versikémet.

A hölgy később kijött, rágyújtott és a füstöt
méla ábrázatomba fújta. Nemdohányzó, dohogtam.
Fenéket! – rikoltott. A kalauzhoz rohanhat panasszal!
– s elfordult. Bámultam a hátán gomolygó ezüstöt.

A főorvosnő

Telt húsán a reggel
olcsócska fénye
összecsillant a büszke ékszerekkel.

Konferenciára indult sietve-késve.
Az átjáróban egykedvű tömeg
és huzatos november

áramolt, csikkek, hajléktalanok
heverték. Vakmerőn hunyorgott egy
lidérces napsütésbe, míg továbbfurakodott.
Az alvók lábát rutinnal kerülte meg.

Szűkszavúan egy látogatásról

A hokedlin alma, szőlő, meg édeskés
őszai fájdalom, mint szemed opálján,
ahogy a fények hűvös remegésén elmerengsz.

A tanyád kissé koszoska,
elnyűtt nyugágyakon üldögélünk,
vult férjed izgágán tüntet, elvonul.

Lám, megértük tavasznak, nyárnak gyümölcsét,
ellobbantak a lángok, csak valami
sejtelmes vágy sziporkázik a késő délutánban
s rebbenő, vizenyős tekintetünkben.

Esik

A langyos estben áztatón szitál
tengereknek bölcs, higany nyugalma,
tar ágakat füröszt s a kedvem.

Így hullik évmilliók óta már,
és nincs is másnak fölöttem hatalma,
mint e víznek, mit lázas arcomra mertem.

Tudom, most van, ki bánja gyarló bűnét,
míg másoknak e szent eső se szent.
Nyújtózik a csupasz élet odafenn,
issza feloldozó őselemek hűsét.

Szeptember

Még csak az ősztől borzong a meggyfa ága,
figyeljük egymást konokul megállva,
mellényem kissé összebb vonom.

Karácsonyokról írt a kedves.
A lombok közt riadt bánat verdes,
gyönyöre csöndnek, feledésnek.

Fagy jön, tudom. Szívem, akár a levél éle,
megremeg. Jövendő ünnep lüktető éke.
A pártatlan, hűvös tisztaságban
a Nap, mint fenyőn a függő, lebeg.

Elmenőben

A hajnali vibráló fények
szemed legmélyebb sötétjéig leégnek,
a tág pupillán áteső sugaraktól
lobbot vet odalenn a nyirkos, lomha bíbor
és vörösében sűrű, láz forralta vérnek
búcsút int az ősztől a földi ígétet.

Megmozdul a lég is, tépett zászlót lenget,
lobognak az ágon tarka, perzselt selymek,
és mintha utad kavargó porában
örvénylenél magad is, hujjogatsz vidáman
s zokogsz. Buján rajongó szerelmed
szédít, a semmi nyalából, szeretget.

Nyújtózol hanyatt, tátott fenti sírban,
fejtől elevenen, lábtól már halottan.
Milyen magas az ég! – lebegő párahantjai
könnyűek még, de már hallani
göröngyök görgését, vasak koppanását,
ahogy az idő munkásai nehéz ágyad megássák.

Derűs a szeptember –, hánytorog a lélek. Szenvedélytelen
bús eső sirat majd holnap, mikor a küzdelem
már hiába lesz és örök álom
merevül homlokon, szemhéjon, állon.
Ne bánkódj! – gyöngé a talmi értelem
gyanítsa a valót s csak tévelyeg részegen.

Tekints a kékbe, ne figyelj ránk!
Ne nehezítsen, mi igen bánt.
Úgy andalogj, mintha nem is lennél
elmenőben s csak könnyű, hajnali kószálásra mennél.
Nyomod az elemek hó-tisztára mossák,
felragyog az út, mikor elindulunk tehozzád.

Rémálom

A Nagy Víz ásít, körbekémlél, s mint roppant halak
vizenyős figyelme lesi a prédát a rezzenő iszap alatt,
kiválaszt. Hah! – ez itt a megvert, támolygó, gyenge,

s az éjszakával csellel összesúgva
nyirkos lehelete szivárog be lepusztult odúmba.
Jön anyám is, csalva, hogy halott világa

irgalmasabb, mint lenni itt fogolyként árva.
Birkózom vele, seprővel reszkető kezemben
támadom, hogy még hagyjon élni engem.
Ó –, szabadság! Lelkek viszonzatlan szerelme!

E-mailezők

Lomha lucsokban dobog az eresz,
ráhajol Walesre az óceán
nyirkos teste a nyúlós éjszakán.

Idebenn is éj van, bár ezer wattal lobog
a lámpa. Sebes ujjak zivatara pereg,
veri a társak magánya a flegma gépeket.

Nincs már, ki itt bármit is észrevesz.
Elnyílt szemekből gomolyog szét a pára
s minden fény valahová máshová ragyog,
egy odahagyott, felhőtlennek képzelt világba.

Reggeli káprázat

Vihar utáni reggelen füstöknek szőke szála
lustán lebeg, majd hull alá
a völgy karcsú nyakára.

Álom itatta tág szemek merülnek el a kékbe,
mintha egy vonatnyi felnőtt gyerek
letűnt tündérmesét idézne.

S a hegyek hálásan hajlanak
a siető gépnek utána,
míg az tovatűnik ezüsthaj alatt
a város lüktető robajába.

Idegenben

Szivárogo a könnyem a Napba,
sistereg a gőze magosra,
cikázó reggeli fények
lángján hajnali hűvösök égnek.

Apró szelek bujkálnak bennem,
sziszegik, árvánál árvább lettem.
Meglíbbentik az idegen tájon
merengő férfit pillantásom,

s egyszer csak teteje nő a hegyeknek,
az árnyékok megélesednek,
s az úton, ahogy egy kőbe botlom
beléjerúgok –, már majdnem otthon.

Veszteségek

Nem fogok sajgón emlékezni rád.
Talán a veszteségre,
hogy nem fejtettem le felkínált ruhád.

Hidegen kéklő reggelen,
mikor az égen zengő acélok szállnak,
épp csak eljátszik tekintetem,

nem kínoz vágy, hogy velük szálljak.
De tudom, közelgő, nyirkos őszidőn
vaksin kémlelek majd a messzeségbe
egy moraj után, túl a kifürkészhetetlen ködön.

A Luton úton

A Luton úton a rozsdabarna házak
összebújva sorban vénecskén megállnak,
mérik egymást az esőben merengve,
mintha valamelyiknek is szólni volna kedve
a másikhoz, pedig dehogy,
csak a szél danolászik, ahogy futkos,
ódalog közöttük és belé- belérugdos
a kocsikerekébe, majd felszökik ide
hozzám, az ablakomhoz, ahonnan ósdi
függönyök mögül lesem, s befűtten
a padlásszobába a kikorhadt réseken.
Lenn a bezárt ajtók nagy néha kinyílnak,
kiapróz valaki, babrálja az autót,
elhajt. Helyébe áll a másik.
Egy zöld-sárga viharkabát a sarkon
türelemmel ázik. Telefonál. A Luton úton szolgáló
Anglia, vagy ha nem ő, hát
idefajzott heted ízig fia valamely más népnek,
akit az elemek összefogva tépnek itt is,

s bár nem túl távol üres az étterem,
fagyasztott szendvicset rág, újracsenget, hadar,
és bízik, délután is kipréseli magából
a fontot. Teszi, mintha élvezné,
mint akit nem a kényszer zavar
ki az esőbe. Sikk ez, és biztosabb a munka.
Néha elő- előkandikál a Nap.
Udvarias, akár a kiművelt félelem.
Lám, harmadik hónapja magam is
szendvicset eszem, hivatali szomszédomhoz
elvétve, ha szólok.
Gyanús apostol itt minden idegen.
A tekintetem néha össze- összevillan egy kis
olaszéval, de a varázs, ahogy jön, elillan.
A haja már fakult, rozsdabarna.
Ötödik éve szélben, esőben, akár e házak
hallgat. Nápolyban harsány, lüktető volt a hangja.
A Luton útra néző ketrecem
párkányára mossa a lé a kinti kormot.
Ha járok benn, a földszintig nyikorgok,
s hallom a szomszéd altetének moraját.
Ősi rendszer ez, kipróbált, bevált.
Rátromfolnak hűvös, vizsla gépek,
leadják ma, mit holnap készülők kimondani.
Bámulom a kincstári lucskokat.
Csak hull, hull, örökre rebellis dalom
próbálja csöndben belém fojtani.
S mi harsány volt, most megfontolt az ének.
Nem lehetek felelőtlen e globálisan
ellenőrzött időben. Én itt dolgozom,
és otthon sem több a szabadság,
csak ismerősebb az őr, komfortosabb a rabság.

Alsztromélia

Már alszanak. Az asszony meg-megremeg.
Mint gyermeket, öleli át a férfi.
Titkos szándékát nem mondhatta meg,
s fél, hogy amaz majd mégis megérti.

Már alszanak. A báli fergeteg elült,
a farsangos vircsaftoknak vége.
Mélyeket szuszog, mert bár nem kevésbe került
a csokor, a fogyasztás, tudja, megértte.

Már alszanak. A nő lehunyt szemén
könnyű párával töltődnek az árkok.
Repesett, mint szilaj ifjúsága idején,
míg a férfihoz simulva táncolt.

Már alszanak. Három millió
flancra a gyerekek, parádés esküvőre.
Ez a nőstény akár az igavonó
állat gürizik, muszáj, kipréselje belőle.

Már alszanak. Majd dixieland
játszik árnyas platánok között,
hintóban feszít a nyálás szerelem.
Maga is elborzad, Isten mily távolra költözött.

Alszanak már. A szobában félhomály, hajnali békeféle.
Örökké pumpolta az a léhűtő fia.
Az asszonynak álmában könny szökik szemébe.
A vázában könnyel virít az Alsztromélia.

Szik

Szomjazott a lelkem, hogy ihatott volna!
Cserepes ajakkal fájdalmait nyeltem.
Nem érte hűsítőn emberi szív csókja
már hónapok óta, hogy kínjait oltsam.

S jött ő, a szemében fényes tavak tükre,
ajkáról csobogott hűsítő beszéde,
arcának bíbora bukó Nap az égen,
nehéz felhők között, esők szagát hozva.

De nem hullott nedű a csaló egekből,
halovány szégyene gőgös tűzbe váltott,
elapadt szép szava s magáért epedő
képmása merült fel tavai tükrében.

Így kóborlok tovább új sivár pusztákba,
délibábját űzve repeső szíveknek,
cserepes ajkamon vért harap ki a láz,
szörnyű diadalát testemen megülje.

Jelenés

Apró madárcacán az idő
mit sem fogott huszonöt éve,
csücsül szemben és mosolyog,
a haja lehullik, akár a kéve,
mit eloldoztak a viharok.

A vonat valahova nagyon messzire robog.
Titkos redőt vet ajka éle,
lehunyt szemén a pajkos álom
engedi, hogy eljátsszam véle,
s neki ne fájjon.

Halovány bőrén se ék, se festék.
Passzos ruha, szövött szatyor,
a körme formás oválra nyírva,
a cipőt is láttam már valahol.
Hm, milyen sokáig kibírta.

Huzat csapódik be az ablakon,
de nem ölelhetjük egymást óva,
szó sem eshet idegen közöttünk.
S szóródik szanaszét egy másik világig bomolva
minden, mit valaha sután megkötöttünk.

Tündérfényben

Alállobban a bukó nap a nagy, kék fellegeknek,
a völgy fölött az ormok a párahegyekkel
csillámolnak, lebegnek.

Így tűz át az arcod túlvilági sugárral
tornyos, gomolygó éveken,
bennük tündöklöm, lebegek, szálló szikla a lángban.

Nagycseppű, súlyos eső ered meg.
Omlik rajtam nedve mélabús szemednek.
Sodródva utamon fények, fellegek, ormok,
s tündérfarcod kísér, amerre bolyongok.

Szúrófényben

Két árny között
aransárga,
mint a márga
házfalak.

Két domb között
völgy szívében
alvó-ébren
láttalak.

Rácsukódott
árny az árnyra,
házak válla
meghajolt.

Tornyosuló
dombba vetve
eltemetve
holt a volt.

Bizonyítékon alapuló költészet

Ma még talán boldognak is láthatom a dombot,
ahogy az ünnepvégi kókadt napsütésben elhever
s szuszogó mellkasán a birkanyáj szőrcomót legel.

Talán még nem kell bizonyítsam, valóban boldog,
vircsaftok után a pára enyhítőn terül a bozontos kebelre,
böffent, ásít, hunyorog, lassacskán aludni menne.

Talán még nem kell evidenciák szerint szavaljak,
hogy az ott egy döglött, millió tonnás kőhalom,
huszonöt perc múlva este, és a birkák zöld fűvet harapnak.
Talán még nem kell. Talán az utolsó alkalom.

A te nevetésed

A te nevetésed itt az én titkos menedékem!
Nem tűzpiros Mercin jársz, mint aki nappal
nejébe mar, de letejel s mellébújjik éjjel.

Idegőrlő lehet kedvére keresni.
Tragacsod vágat, villogsz a fogaddal,
hadd irigykedjen a fakó Nap az égen.

Bevág a szél, nyakadra hajlik szeretni.
Robogj! Ez a világ mindent fillérre kiszámol.
A nevetésed, amit ingyen ad még magából.
Kacagj! Ó, hogy szeretem a te nevetésed!

Temetés ebédidőben

Százéves lehetett, vagy kétszáz? Nyurga ficsúr
toporgott felette zsebre dugott kézzel,
félíg feketében. Elsütött valami vicceset.

Se gyászolók, se harangozás, se pap,
csak a fickó, meg két sírásó.
No meg én, elvonulva falni be szendvics ebédem.

Mintha a vén test nem is rohadni sülyyedne
a mélybe, nagydarab zöld lepedőkkal
terítették le a gödör körül a göröngyös agyagot.

Lépkedtem egykedvűn, haraptam, nyeltem,
mókusok rohangáltak a tuják közt,
félénken süttött a tavasz eleji nap.

Hátrafordultam. Akkor szedték fel a lepedőket.
Azután elkezdtek a pucérkodó jelent
a réges-régmúlta kíméletlenül rádobálni.

Rhondda-Cynon-Taff

Rhondda

Nagy, fehér sziklák között ered, s mintha
végig vele görögnének a hegyek, több a kő,
mint az árja. A mély, hosszú völgyeket is

inkább valami óriás kőgörgeteg, mint e hitvány
folyócska vájta. Vaskos partján a bozótok itt-ott
a vízig lenőnek, másutt rátelepülnek a házak,

s a belefördított szeméttől a nyers gyönyör a rúttal
a sekély mederben együtt áznak. Nem tengerekhez
törekszik, elől viháncol bárdolatlan párja, belévegyül,
közösén vergődni-vigadni életre halálra.

Cynon

Félénk csillanás az ifjú pirkadatban
a lombok és ormok alatt, ahol ered.
Felszínre buggyanó éltető nedv,

cingár patak kutat szabad utat előre törjön,
táplálkozzon és tápláljon majd, önmagában,
másokban nőjön nagygyá az otthoni földön.

Vakon bízva fordul a völgybe, az anyja várja,
s a néptelen, álom itatta reggelen ölelkezve
incselkednek és kacagnak. Lent ébred a város.
A szennyvízkiköpők felfakadnak.

Taff

Nem ered sehol. Tocsogós lápos sarakból
szivárog elő a hegyoldalon, aztán egyszer csak
folyó már. Törtet, rohan, buzdítja a Nagy Víz,

eljátszik véle, mikor megunta, elé áll.
Sörösdobozokat görget, felhajtja, a partra dobálja
mind. Felhabzik a kedve, odébb slisszol

nagyokat kacagva, szedje össze, aki akarja,
akinek fontos, tisztosnak lássék. A gát előtt megáll,
ahogy kell lezúdul, teszi a dolgát, nem is épp tessék-lássék.
Örvénylő duhaj, de rövid a meder, végül lemondva búsul.

Zúgónál

1.

Zúgó előtt a sodrás megáll, a víz,
mint pihent arc feszül simára,
felhők fodrán méléz, gyönyörködik.

Elnyúlva karcsún a könnyű pára
tükrén derengve száll.
Így merengne bölcsen, boldogan,

de jaj, vár rá medre rideg törése.
Kövek hasító élén felszakad a csend, a béke
s változva robajló árrá ős céltalan
rohan tovább vakon világgá.

2.

Zúgó előtt a sodrás megáll, a víz
a medernek feszül, - hiába.
Dúl-fül, tehetetlen erőlködik.

Világot önteni volt az álma,
most ott elől komisz hatalmak
szabad útján nem engedik.

Tornyosuló indulattal dagad a hab,
ráront a gátra, s a karéjon átomolva
csillagot vet lelke fénye,
vágat dicsőn a messzeségbe.

3.

Zúgó előtt a sodrás megáll, a víz
egykedvűen várakozik sorára,
ködös szemmel a semmibe tekint.

Miért kapkodna, elől oly hosszú a meder,
még éppen elég csip-csup munka várja.
Volt idő, a partot szabadon önthette el,

ma töltések szorongatják, kövek.
Derék a víz, ha unott árkokat követ,
s mint ki tudja dolgát, átcsorran a gáton,
sodródik tovább, úgy tűnik magától.

Bárdokkal énekelve

A Kreatív Költészet Tanszék alatt lakom.
Fölöttem hivatalból hadoválnak verset.
Biflázzák a modern poétika-egyszeregyet,

digitális múzsákhoz e-maileznek fohászt,
a főművész a szakma tudósa, doktorált.
Mi odafönn zavaros hazafias álom,

én itt a pincében – idegen – valóra váltom.
Bárdok telepszenek hozzám és a nyirkos asztalon
összekönyökölve búsongón dúdoljuk a dalt,
az örököt, egyszerre walesit, egyszerre magyart.

Polin

Kétszáz méter lassú lépttel, csak ő, meg én.
A haja loboncos, itt-ott barna, másutt fehér.
Az apró állomás s a híd között az erdő

lombján át a fények huncutul lábunkig lenéznek.
Megáll hullt, puha barkán topogni lenn a padkán,
kuncognak a fák, de úgy tesznek, nem figyelnek.

Ősi kelta arca redőit kétezer esztendő
fájdalma, kudarca marta. Rebbenőn tekint rám.
A hídhoz érünk. Odalenn a víz gyönyört és félelmet sodor.
Munkába indul szóltanul, én messze át a túlsó partra.

Glamorgan

Kiáll a fekete tetőre,
bele a fekete zöldbe,
nézi a fekete vidéket.

Ragyog a fény korongja,
gyöngyfényét szelíden szórja,
nézi, mint gurulnak a fények.

Fellegek tolulnak, lomhák,
ködök, lomha mihasznák,
nézi a lomha árt a mellén.

Szerelmes az omló vizekbe,
fények és éj az ő szerelme.
Áll, nézi Walest, bűvös szerelmét.

A völgyben

Már sohasem térek vissza
az ormokra, túl a zöld-fekete lombokon.
Már sohasem térek vissza.

Még nem vágok neki
az útnak, ahol a vastag csönd lépteim felissza.
Még nem vágok neki.

Csak állok és nézem a fénylő ormokat,
a feketén zöldellő lombokat,
az utat, ahogyan hosszan elnyúlik
előttem az időkön túl.

TENSZ

(Gyűjteményes kötet.
Kettő, korábban kötetben meg nem jelent mű.)

Etűdők menyegzőre

1.

A gyülekezet szelíd csöndben felállt.
A fejek között átellenben, távol,
mint ifjúkoromtól, talán olyan messze

pillantását az az asszony kutató pillantásomban feledte.
Ő volt. Félénk mosoly görbült az ajkán,
szemembe régi idők melegének párája tolult.

Lobogó ifjak frigyére szállt az áldás,
az atya, a kar, a bűgó orgona
az örök, olthatatlan szerelemért miséztek.
Mi néztük egymást, ahogy korábban nem néztük soha.

2.

Nyúlós péntek este volt, eső vegyült a fáradt neonfénybe.
A transzporter fél kerékkal a járdán megállt.
Órák óta vártunk, ő félt, hogy majd nem jönnek érte,

de az üzlet üzlet, és százötven euro a fuvar.
Nem maradhat, dohogtam én is, máig tervezett
vendég, én félig sváb vagyok, génektől szervezett.

No meg az esküvő holnap. Szűkült a szeme, akár a gyomra,
felrántotta a transzporter oldalajtáját. Hat
nő ült benn. Külföldet járó galíciai munkavállalók.
Sötét szorult ki bentről, amikor beszállt.

3.

Cimbora! – sűrű, testes nagy véred
korhely istenek bora.
A tivornya temérdek,

csapra verték a szíveket!
Menyegző? Halotti tor?
Pazarlón patazik a bor.

Húzzák a mulatóst, féktelen
járja az égi hatalom.
Szent véred, ó, Cimbora! –
kidőlt nedű az asztalon.

4.

Egymás szemét szeretve járja
apa és lánya.
Lobog a lány menyegzői ruhája,

pördül a szilárdan tartó kézen,
haja vörös fonata tűz és szemérem,
mint rekkenő délben

a Nap, hányja a sugarakat.
Erőtől fogoly, erőtlől szabad.
A tánc, ahogy a selyem, simul, feldagad.
Apa és lánya. Bűbájban ringassad magad!

5.

A legjobb barátnő otthon a tv-t nézve
férje fülébe susmusol,
hogy ő bizony akkor sem ment volna,

ha hívják, szimpla kis esküvő,
tojik az egészre, mit nyavalyog annyit,
csak férfi lehet ilyen érzelgős bolond.

Fanyar mosollyal hallgatja a párja,
akár a bánat, nehéz a hallgatás.
Szeme a múltat és a jövőt bejárja,
a vőlegényen kívül nem is értené senki más.

6.

A vasbolt előtt a szilfák alatt megálltam,
jelen is voltam, nem is
a szombat délelőtti árnyban.

Muzsikaszóra hányódott a lelkem,
tiltották, odalopóztam,
mégsem sikerült teljesen odamennem.

Hiába később a cifra számovár,
dísz marad, hideg, annak is hamis.
A csók a forró, ahogy a lüktető orcára csattan.
Az a menyasszony holtáig elorzott csókjára vár.

7.

„Száz forintnak ötven a fele”,
bele a vonóba kéthavi bért!
Nagy franc volt az öreg rác.

Mit számít, hogy kölök még,
hadd lássák, nem akárki gyereke,
fulladjon a topis sváb!

Vigyed fiam, fűzd bele,
szóljon csak ide az a hegedű,
kenyere lesz ennek az együgyű
párocskának, nem kalácsa, ne törődj vele!

8.

Már jócskán lógott az eső lába,
mikor belevágott az ukrán délutánba,
hogy akárhol is, de felkutassa,

nászához a legkülönb baráttra szabva
azt, amiért végül bőrig ázott,
megvette, bár sokáig sehol se látott.

Fiókban maradt. Kár. Helyette két padlizsán
– mert meghívni a barát elfeledte –
lett a lecke. Valami hatalom úgy intézte, lám,
pont akkor járt Budán. Ki tudja, vajon megette?

9.

A főúton már gépfegyvertől terhes volt a torlasz,
mellékutakon lopóztunk, apró falvakon át,
riadtan követve egy máskor oly vidám tamburát,

menyegzőre hívott zokogva, jer, te menyasszony,
jertek, ti, holnapi háború temetetlen halottai,
vigadjunk, horvátok, szerbek, későn lesz már holnap.

Hullaszaga volt a lakodalomnak.
Két vad kóló között sugárban fröcsögött a bor,
ahogy a vér fröcsögött később a repedt ablakokra.
A bálterem sarkában bambán hevert a Tito mellszobor.

10.

Sűrű, hópelyhes éjszakába tömötten
a lakodalom zaja elmaradt mögöttem.
Barna selyemsálam alá vontam konok állam,

az elem, ahogy szakadt, huppogott ifjúi léptem alatt.
Lámpák gyulladtak, vagy a bennem ébredt
fényesség tündökölt, fehérlett?

Az idő kényes kedvére varázsolt.
Nagy úr, hát elherdálja, mit feltalál,
de sosem múlhat abból a különös éjszakából
az áttetsző fény, a csend, a barna sál.

Félénk mosoly görbül ajkamon,
 eső vegyül a fáradt neonfénybe.
 Csapra vertem a szívemet,

bűbájban ringató magam,
 férfi, hogy lehetek ilyen érzelgős bolond?
 Muzsikaszóra hanyódik a lelkem,

bele a vonóba kéthavi bért!
 De valami hatalom mindig úgy intézi, lám,
 két vad kóló között elfröcsög a bor,
 marad az áttetsző fény, a csönd, a barna sál.

Hallgasd a harmonikát

Kerülj beljebb,
 ülj le,
 hallgasd a harmonikát.

Nézz szemembe
 titkolt
 könnyeiden át.

Hidd el,
 otthoni tájon
 szól dal –
 ríj, zokogj, mint a zápor!

ELGURULT GYÖNGYÖK

Megidézés

Mit eloroz a nappal, megadja azt az éj,
mitől sínylődik a test, lerázza a szabad elme,
minden fájásra, bajra jut bekötözni gyors,
elgurult gyöngyök selyme felfénylik – az emlék.
Álmában az ember sejtelmes világokba száll,
lomha csodaszárnyon röpti hiánya,
suhan alatta mind, amiye nincs,
gyönyörének nem része a földi szerencse.
Eleje sincs a végestelen reménynek,
ránk tör a semmi, átöleljük, megformáljuk magunkká,
alszik a gyermek, karjában világnyi üresség
s mind az övé már, piciny cseppeket izzaszt
homlokára az öröm.
Így aludtam én is, apróság, ifjú, meglett férfi,
csitri lányok, élveteg nők kísérték el párnám
hűvösebb felén a birtokláson túlra,
most itt állnak velem.
Hű, sosem volt enyém asszonyaim,
ti, bódító szépek,
már jön föl a Hold, indulhatunk.

O. D.

Fekszem az ágyban, szemben a fal, ringatom
magam, kicsi lélek, a hengerelt minta a homályban
az orromig ér, kikapirgálom, körmöm alá
szorul a festék, valaki motoz még, tesz-vesz,
anyám az, ismerem hirtelen mozdulatát,

nem figyelem, önmagára marad a testem,
elemelkedik lassan és mint mindig ilyenkor
körbeállnak a lányok a csoportban,
pöttöm, kicsi lányok, négyen-öten,
az óvoda legszebb lányai, állnak és várnak,
semmi dolguk, néznek, ahogy nézem a csöndjük,
tudják, jól van ez így, mind ami jön, türelemmel
kivárjuk és én is tudom, hogy ez így jól van.
Aztán hirtelen a reggel. A napfényes,
vagy esős-csöpögős, máskor hószagú reggel a
kihűlt szobában, a falon a megkopott minta...
Majd megcsörren a lap, ahogy
továbblapoz valaki a vastag, épp csak
fölnyitott, nyomdászagú mesekönyvben.

S. R.

A hátsóudvar kövér sarában egykedvűen lézengtek a libák,
tyúkók, dagonyáztak a disznók, ha beleszabadulhattak
az alomcserénél, csak a szalmakazal púpos szigete
magasodott ki az élet zajos és mocskos áramából.
Nagyritkán kapaszkodhattam fel rá, amikor odatámasztva
felejtődött a létra, én magam, négyévesen, még
nem bírtam odaállítani.

Snitt. Itt vége a képnek.

Aztán fönn a szalmakazalban a szomszéd kislányt
vizsgálom,
alulról tiszta pucér,
fel nőttek jönnek, dorgálnak, sutyorognak,
szégyellem is meg nem is,
tilos igazamban precízebben ítélek, mint ők.

Snitt.

Később már kristálytisza az emlék. Sok-sok év telt el,
felbukkant az a másik, lelkem örök asszonya,
éjjeli kazlat emlegetett a vállamon.

Elporladt a vágya az időkben.

Talán mert, ahogy házat komoly férfi
csak egyszer épít magának,
szalmakazalban sem érdemes többször hálnia,
csak egyszer.

K. M.

Füledt, levegőtlen szobában az álom
összevegyül a gyötrő valóval, zihál a mellkas,
elcsigázott lényünkéből az a másik virrasztva ügyl,
káprázatot küld ránk, hánytorgató jelenést,
halott szerettek kísértének,
hajdani bűnök követődnek el újra.
Hallod, nyílik az ajtó, edények csörrennek,
zakatol egy mosógép, élsz,
félig éber tanúja vagy a világnak,
csak sírsz odabenn, rettegsz, menekülsz,
zaklatott, zavaros látomások vetülnek eléd,
mintha tükörben, nagy, háromszárnyú barna tükörben
figyelnéd a gyanútlan lét lidérceit.
Így jelenik meg a gyerekkor,
kavargó néma mozi karcos,
szögletes mozgású kockáiban.
Felvillan egy arc, anyádé,
kulcslyukon át kilesett formás kebel,

izzásig hevült kályha melege szürke,
téli vasárnap, együtt a szűk díványon,
gyönyörű, lázas, lázadnivaló kín mind, ami szent.
Nyári derűben, könnyű kék tüllruhában tart
hazafelé az asszony,
ring az anyag és ring alatta a vágy,
fejét felütő kisgyerek éhed, befordul a kapun,
belülről hallani dévaj kacaját.
Nádas suhog, a csillagos éjben
csónakok alján locsog a víz s a gyöngye világban
épp csak kivenni, önfeledten ölelnék.
Megannyi véget nem érő villanása a múltnak
a jelen telefűjt, elhasznált levegőjű épületében,
örködik felettünk az a másik, nem ad nyugodalmat,
elhiteti, ha nem is érezzük már igazán,
hogyan élünk.

S. M.

Hullik a hó, s a kétéves gyermek, aki először
látja, sikongat, ujjong a gyéren bucskázó pihéknek,
a vékonyka fehér lepelt apró dongalábával
ügyetlenül tapodja, hogy elcsusszan, tele a szája
földdel, hóval, nézi az anyját, görbül az ajka csipetnyit,
azt kérdi: „Mit kell ilyenkor tenni mama,
inkább sírni, vagy nevetni?”
Így hancúroztam én is, amikor ő felbukkant,
az első havam volt, vékony, földön elolvadó,
ahhoz, hogy a vastag patyolat komor férfigidém beterítse
szemembe szikrázva a tél mámorító gyönyörét
csikorgatóbb, igazibb fergetegre kellett várnom.

De már tudtam, eljön.
Fogam közül kitöröltem a földdel kevert elemet
s bár szomorúan, de mégis keményen
mélabús szemébe mondtam, hogy köszönöm.

M. A.

Nem sokkal az után, hogy elment, ezt írtam neki:
„Most, hogy utószor élesedik meg
szürkülő képed az emlékezetemben,
most, hogy utószor kotrom elő
emlékeimből a hajad színét,
most, hogy távolodó hangod is
utoljára cseng a fülemben
s utoljára fordulok meg az utcán,
amikor veled találkozom,
most talán fáj kicsit.
De arcodra majd ráperreg az idő homokja,
hajadat is elmossa egy szőke tenger,
hangod is elvész az utánad jövők önző zivajában,
s én eztán minden nő után megfordulok majd az utcán.”
Így lett.

B. E.

Meg tudtam volna halni érte. Hajszálon múltott.
Oldalvást ütköztünk egy busszal a gáton.
Keskeny volt az út, nagy a sebesség és hibás a cél.

Mi az ördögnek indultam el érte bebolondítva
a többieket, otthagya a lakodalmat, ripsz-ropsz
csaknem átváltoztatva halotti torrá?
Fontos, hogy a házasság mégis jól sikerült,
tekintet nélkül az előjelekre boldogan élnek,
tényleg boldogan, meg hogy én nem jutottam el
hozzáig, abból a balesettől is
szomorúbb történet kerekedhetett volna.

B. Sz.

Ha végiggondolom, kiben mit vesztettem el,
vagy kinek mit tagadtam le önmagamból,
őt idézve könnyű, derűs a nyugalmam.
Jött, rám kacagott és továbbment.
Nem bántam sosem.
Maradt rekedtes bűgő szava a mélyben,
lassan áramló, ringató, barna hang,
s valami vöröslő, különös, szomorú, lomha fény,
ami köntöséről napjaimra rávetült.
Csinos volt. Arányos, ruganyos a teste.
Nem kutattam. Eszes. Na és, mit ér az ész?
Ahogy közeleg az este fel-felmorduló szelekkel,
pirosló alkonyattal, az ő.
S ki égi báján mereng, az vagyok én.

V. K.

Messze folyt vizeknek csöndesül az árja.
A távolban széles, nyugodt a folyam,
ráül az esti homály, meg se moccan az,
ami itt örvénylik, vágat, elsodor.
Vagy csak a látszat?
Erdut hídja előtt leomló fekete
selyemruhában közeleg az éj,
derekán kibontott ezüst öv az áram.
Hallgat az érc és hallgatok én is,
elmaradt mellőlem a nő, fáj a szabadság,
túl tág is a tér, csillagos övem
lecsatolva, senkit nem ölel át.
Vaksötét végek közt keskeny sáv a gyönyör,
tudja a híd is, eleped,
de szerelme odalenn tovaftut, körbe sosem éri.
Nézzük egymást nagy magányosan
és tagjaink a csöndben a fájdalomtól
roppanva megfeszülnek.

K. Sz.

Magára húzta gyatra esőkabátját a november,
leffegett lyukason, mit sem ért,
a kopott göncök alul mind átnedvesedtek,
rátapadt szövetük az elnyűtt testre, beleborzongott
és a szitáló, ködös késő délutánban
tovább téblábolt a nyálkás úton.
Vele én, fejemre húzva dzsekim kapucniját,

kimért, egyenes léptekkel,
belülre figyelőn, a melegbe, ahová elrejtettem őt,
akit már időtlen idők óta hiába kerestem.
A kisváros külső utcáin amúgy sem akadt mit felfedezni,
falusias házak gubbasztottak nyakukat behúzva,
csönd, sehol egy lélek.
Beálltam az üres buszmegállóba. Egy folyóiratot
lapozgattam,
föl-fölpillantva a fiatal lányra, aki a tócsákat kerülgetve
közeledett messzebb.
Tőlem kicsit távolabb állt meg, féloldalvást.
Megszólítottam. Kedvesen válaszolt,
sugárzó kellemét az ősz ólmos, szürke kerete befogta.
Feltűnt egy kocsí, intettem, beszálltunk.
Rövid mondatokat váltottunk a hátsó ülésen,
hol az arcát, hol a mögötte elhúzó
alföldi erdők kopár sorát figyeltem.
A címét a folyóirat hátára firkantottam fel.
Vagy tartsak vele?
Nem hozzá indultam és megvan a sora a világnak.
Majd beugrom visszafelé. Lehet, hogy még ma este.
Néha kezembe akad az a lap, titokzatos,
mély görbületükkel merednek vissza a betűk,
nyirkos, novemberi erdő estébe hajló ága-boga.
Nem lett visszafelé.
Ahova indultam, ott várakozott rám ő.

R. Á.

Mozdulatlan vizeknél állok, a tiszta
mélybe tekintek, RÁ tava higanyos tükrében
felsejlik a múlt, jelen, jövő.

Varázsos víz ez, megtartó, elemésztő,
élet-halál ura víz, a világ örök vize,
tóékszer az idő nyakán.

Ott lépdelek épp a habokban, loboncos hajú
ifjú, a lét e csodája megnyílt előttem,
befogadott, elnyelt. Ha akarnék sem menekülhetnék már,
volt gyönyörömnek foglya vagyok örökre.

Be sohasem teljesedett gyönyörömnek.

S foglya a bűnnek, mit később követtem el,
mindegy ki ellen, mi is volt, megtettem, amit tettem,
szent rabságomból nem engednek el többé e cseppek.

Állok a parton, arcom behorpadt éle
megrebben, RÁ tava mozdul, talán énértem,
utolsó maradékom is, tudja, övé.

S. P.

Már elő sem tudlak kotorni a tömérdék kacatból,
ami között heversz.

Elnyűtt szerelmek, lepusztult ideák,
fullasztó tennivalók rétegeződtek rád,
agyonhasznált, kihajított göncök, tárgyak sokasága,
megunt kedvtelések és hegynyi szemete
a hirtelen fellángolásból magamévá tett,
sem mire se jó, rég elfeledett valamiknek.

Közibük túrok, összegubancolt gombolyagok
mozdulnak el,
az apraja potyog lefelé, s nem lelem az arcod,
krómozott acélbütykök villannak szűk,
rövidlátó szemed helyett,
zsínórokba, kábelekbe akadok,
nem vékonyszálú hajadba.
Dohszag lengi be az egészet, talán ásatag,
vénlányos erkölcsöd páráll, de rád nem bukkanok,
úgy tűnik, végképp elkeveredtél.
Csak másnap, amikor már nem matatok utánad,
akkor pillantalak meg egy éppen fordulásban lévő
piroskás női autó volánja mögött, úgy
harmincöt évvel fiatalabban,
széles, kocka szemüveged is a régi, múlt kori divatú,
jé, mennyire kíváncsú vagy te, látod, mit mulasztottunk,
nem bújtunk össze, pedig belefért volna a barátságba,
de hát a neveltetésed...
Fürgék az ilyen kis járgányok, ripsz-ropsz
beveszik a kanyart, tovarobognak,
csak szűzi vonásaid és sohasem próbált lágy kebled
ringása himbál még egy darabig a sarok irányában,
majd elkeveredik a forgalomban nyomtalanul.

K. K.

Képernyőjén nem mutatok túl jól,
megroggyant, időviselt szöveteim kesze-kusza alakzatok,
üregek, göcsörtök, itt-ott némi mésszel, homokkal.
Pásztáz a szeme a szívemtől a prosztatáig,
nem lehet titkom előtte, lám, ennyi maradtam,

józanul kielemezheti most, megérte-e volna
felvállalnia nyolcvan kiló húsom annak idején.
Fekszem. Unalmas-egykedvűn hatol belsőmbé
a sugár, a keze szakszerűen matát, gyúr,
kicsit szemérmesebben talán, mint másokat.
Jól látja, mire számíthatok a következő
egy-két-három évben.
Fölém hajol. Összevillan a tekintetünk,
benne cikázik negyven év, a strand, ahol
háromszor mondattam be a nevét,
mire kivált a tömegből.
Végtelenül lassan haladt felém.
A homokba ragadt bele, vagy
kételyeibe, amik őrizték előlem?
Gyermeki vékony alakján, mint most rajtam,
áttűzött a sugár,
lángoló szemem lövellte keresztül,
a jövőnket kutatta, ellátott egészen mostanáig,
s mire odaért hozzám tisztán kiadta
kettőnk gyógyíthatatlan, végzetes diagnózisát:
Nem.

L. A.

Mellettem hevert a nagyfenekű,
a professzorasszony lánya.
Mindenki kidőlt, bagó, kilötykölt szesz,
halsaláta és önmagunk bűdösében feküdtünk.
Az asztal túloldalán ketten neszezték, ők is
a padlón dőltek el valami matracon.

Elcsendesültek hamar, és én sem feszegettem tovább
a súlyos, passzosan záró combokat, hagytam,
hadd illeszkedjen a világ úgy, ahogy kell,
sonka a sonkával,
s még egy darabig belemeredve az ünnep
már ígérettelen éjjelébe,
sötét a sötéttel.

Zs. E.

A szobatársamhoz járt föl és nagy néha
kicsikart tőle némi fehérjét.
Ilyenkor, gondolom, azt rögtön az
agyában le is mentette.
Gyakran jött, ennyi ésszel
erősségévé vált a valószínűség számítás.
Belépett, húsvér liliom,
a hormonok, lám, működtek benne rendesen.
Bennem is. Forgattam a tankönyvet, csacsogott,
morogtam rá valamit, aztán visszalapoztam.
Később csöndesen ücsörgött, várt, majdnem
a nyakamba belefújva. Könyvet nem kért sosem.
Tel – szóltam hozzá magamban – te, kisegítselek? –
és visszalapoztam megint.
Jó haver volt a szobatársam.
Amikor megjött feltettem egy teát a konyhán,
szürcsölgettem az ablaknál, hosszan bámulva a várost,
rég láttam, megnéztem magamnak alaposabban.

No nem, no nem, no nem! – nyeltem a kortyokat,
sajogott bennem minden fehérjém.
Akkortájt maradt el, úgy látszik
összeállt a fejében lassan a kritikus tömeg.

S. G.

Lila bugyi korcán, ha elakad a kéz,
baljós előjel az a jövőre,
nem a te színed az, barátom!
Bámészkodhatsz a három ablakon,
mind a nyüzsgő utcára nyílik,
megkapó nála a kilátás.
Gyerekkorodban is a lila biciklit
a szomszéd János vette meg,
nem te, megkérdezhetted volna,
hé, te bamba, előre,
milyen bugyiban jár?

F. K.

Nagy franc volt a csaj, ha kérdezett, sem lehetett hinni neki.
Jött, ment éveken át, a szemem se rebbent,
nem is értettem hogyan, de tette-vette magát a szobámban
és megkívántam.
Ahogy a zsírosat, váratlanul, halasztást nem tűrőn,
csak aznapra.

Van, az ember nem szívesen csapná be önmagát, vagy
a másikat holmi körítéssel, még ki is röhöghetik,
hát felteszi a kérdést kerek-perec.
Aztán fogja a fejét, hogy bízhatott balgán a póre szóban.
De miért ne?
Működik az senkik és kiválók között!
Rám nézett, szinte tisztelettel. Egészen hitelesen válaszolta,
jó, hazaugrik és húsz perc múlva kezdjük.
Micsoda energiák szabadulhatnak el egy óvatlan lökéstől,
a lavina gurul le így, éppen csak vánszorogva elindul, aztán
kő kövön nem marad az útjában három perc alatt, mire leér.
Húszperces lavinát képzeljenek el!
Totális pusztítást végzett szerte bennem. Egy óra múlva
halotti csönd honolt a tájon.
Aznaptól sokan megforgatták testemben szemükkel a kést.
Hogy ők hogyan tudták, megerőszakolni készültem, vagy
perverz próbáltam lenni, nem foglalkoztatott,
dühített valamennyire, hogy engem is lóvá tett a nő
és sajnáltam a meglopott esélyt, mert,
bevallom férfiasan,
tényleg piszokul jól nézett ki aznap a kis mocsok.

B. I.

Rekordot döntöttem vele,
sosem stoppoltam egyetlen napon annyit, mint amikor
hozzá indultam. Keresztülbumlizva az országot
télvíz idején sötétedett, mire rátaláltam a házra,
frankó, gondoltam, egy egész estényi esély,
s benyitottam a falusi Kádár-kocka kapuján.

Félórát lehettem bent, gyorsan döntött, félnótás
költőkkel nem blamálja magát, majd még
zokon veszi a KISZ titkár, aki hajtja, ha
híre megy, hogy ott éjszakáztam.
Hmm, pedig ismertük egymást régről, haverként
arra vetődve talán ki sem dob.
Így viszont szedhettem magam, bele a
hideg, sötét rekordba, lett vagy tíz-tizenegy,
mire fölkeveredtem legalább Pestre.
Az újabb kalandba, mert az elszánt férfiember
dehogy pocskolja csak úgy el a még hátralévő
másfél óráját a napnak!
De erről később.

S. Zs.

Ha egyszer valami beindul, annak se vége, se hossza.
Így van ez a felsüléssel is. Kicsivel éjfél előtt Pesten
nem könnyű feleségnek valót találni,
vagy ágyast, akivel párosban megalhatunk.
Az esélyeket útközben végiglatolgattam,
fakócska lányból vedlett amazont kerestem.
Volt címéről egy külvárosi kollégiumba költözött.
Irány oda!

A mélyen alvó éjben, világító hajó, előttem végre
lehorgonyozva állt a ház. Tetőzött benn a forgalom.
A portás elhajtott, de klasszikus kavics, rikkantás után
végül ráakadtam. Kb. ennyi volt.
Most komoly üzletasszony, külföldeket jár,
és tíz után, ha hívom, rám pirít.

Tudja, kinek mi dukál, és azt rendre megadja,
mint akkor is: hülye portás ellen földszinti ablak,
a barátnak ágy, de nélküle, később család,
jólét, utak, a többi mélységes titok.
Nagyritkán beszélünk, ma például már biztosan nem,
öt perccel elmúlt este tíz.

Zs. I.

A kisszoba, ahova bevezetett, emlékezetessé válhatott volna,
ha úgy akarom, de annyi múltat, ránk szakadt jelent kellett
a szűk falak közé betuszkolnom, hogy én magam
valahogy kiszorultam. A gimnáziumi éveket,
amikor a barátom huzakodott vele,
én csak el-elnézegettem feszülő, kreol-márvány bőrét,
derékig érő fekete haját, a terveit – nem, annak ő nem való,
annyira nincsen eszes – és most nehéz hátizsákja az
együttérzésnek, hogy úgy félresikerült a jövője,
húzta a vállam, pedig be kellett férjen e teher a dohos
albérleti helyiségbe, rég lefagyott titokzatos mosolya mellé,
valahová a férjéről szóló históriához, aki melós,
dolgozik folyton, alig van odahaza, akkor is alszik.
A sok kacat közt hirtelen megesett a szívem a férfin,
itt állok én, kipihent kan, nője előtt,
mindenem a helyén, hogy őt megalázzam s lám,
ifjú asszonya fontosnak érzi, ingét lecserélje,
el se nagyon fordul.
Gyönyörű! Jaj! – hetek óta éhezem a nőre.
Keble felemelt karja alatt megrezdül,
lassan kúszik fel a másik anyag, azt várja,

föl se kelljen kúsznia, de hagyom, már megkötöztem magam
idegeim vastag, emberfelettig kibíró kötelével,
tekintetét is kibíróval, amikor megérti,
hogy őt még e parányi örömtől is megfosztja a sors.

M. R.

Hamupipőke halott. Keresni szabad, megtalálni nem.
Régen rossz annak, aki forró, bálos éjszakája asszonyát
nagy sokára, egy szmogos délután,
panelfalak közt felleli.
A várost töviről hegyire átkutattam,
belém szerelmesedtek mind, akikről
gyorsan kiderült, ők nem ő.
Oly szívesen lettek volna mégis ő:
”Micsoda fickó, ez aztán kitart!”
Eltelt egy év is.
Belefáradtam lassan.
Új, húsvér kapcsolatok között a régi vágyak
legendákká lényegülnek.
Talán jobban jártam volna így, de
elnyertem a büntetést a szóért, hogy
„nem vagy rá méltó, haver”,
amit a barátomnak akkor éjjel odaböktem.
Előkerült. Unottan nézett rám, mint akinek
saját szeméből árad a kinti koszos nyirok és
a blokkház előtt a villamost maga zörgeti,
hogy ne kelljen megszólalnia.
Meghalt hát és vele hullott napfényes hitem,
súlyos földi fellegek burkolnak azóta s láthatatlan
monstrumok zakatolása, csikorgása riaszt fel.

Cs. K.

Ezt a csomagot kellene átadnod,
az állomáson vár. Megteszed?
Ennyibe került volna a kérés,
odaadja, köszi, helló, és tovalibben,
mégis már egy órája próbálta az ágyam végén kucorogva
szavakba önteni, elküldhesse velem azt a kis
semmit a barátnőjének,
aki nem ily körülményesre vette anno a figurát,
és gondolom, részletesen leadta a drótot.

– Nem kérem ingyen – tette hozzá.

Persze, elvittem. Hanem miért nem vettem át végül
a fuvar árát, vagy türelmes hallgatásomét?
Tisztesség? – de hiszen alig várta!
Hagyhattam volna kegyesen átverni magam.
Úrhatnám az ember, tékozol, játssza hatalmát,
megfizet érte, ahogy én is, amikor majd
görcsölve igyekszem befűzni valaki fiatal teremtetést,
hozza el a gyógyszereim a patikából.

Cs. Á.

Mit akarhatott? Nem jött sem előtte, sem utána.
Hozhatták a hormonai, fegyelmezett,
túlontúl tudatos nőkben is felágaskodik éhesen,
prédára lesve a vágy.
Jöhetett felmérni, programozott terve szerint tesztelje
bővített listáján az alanyt,

kihúzzon egy kurta mozdulattal, vagy továbbvezessen,
míg végül a méltó férj kiszzelektálódik.
Az írásaim hallgatta meg,
bele-belenézett némelyikbe,
a prózába inkább,
meglehet, pusztán csak kíváncsi volt,
ugyan mi a francra képes a srác?
Hm. Mire képes, és mit enged meg magának?
Végte ré pártos posztja is elhozhatta az ágyamra,
törökülésben elücsörögni, látni, mit honnan veszek elő,
olcsó, egyszerű módja letudnia a jelentést.
Fogalmam sincs, mit akarhatott.
Az agyam legeslegmélye intézte úgy, hogy se szeretőm,
se arám, se olvasóm, se feladó ügynököm ne legyen.

E. L.

Robusztus teherautó vett fel az erdei úton,
fát hordott a távoli tóvidékről, üresen tette épp
a kanyart, száguldott a maga módján a nyomvályús
földúton, kisebb vízmosásokon is átgázolva,
csörömpölt, dübörgött,
vadul rázkódott minden íze.
Estébe hajolt a délután, a törzsek között
át-átvillant az alábukó Nap.
Már ahogy ballagtam is hűvösödött,
szeszélyes szelek rángatták a színe váltott,
hullani kész lombot,
most bevágott a fagyos levegő
az ajtó ujjnyi résein át.

- Hová, háová, öregem?
- A tavakhoz.
- Csak így magadban?
- Otthon maradt a csaj. Azt mondta, havazni fog.
- Meglehet.

Egy elágazásban börrögve megállt:

– Itt az országhatár felé fordulok, nem vihetlek tovább. A tavak innen nincsenek túl messze. Jó utat! – s már ott se volt.

Hátamra kaptam a göncöm, hátizsák, rácsavart matrac, s nekivágtam. Figyeltem a környéket, hol állapodhatnék meg éjszakára.

Az egyik tisztáson púposodó szénakazlat választottam.

Süppedős, hallgatólag csönd vett körül, ahogy megült a pára s ráereszkedett a homály.

Nem féltem, semmitől sem féltem akkoriban, csak kínozott a társnélküliség, hogy ő, aki fűtetlen szobában hált, egyetlen blúzáat mosta naponta, kenyéren tengődött, meg a távolból küldött leveleimen, reszketve bontogatta estefelé, egész nap rejtegetve olvasatlan melegüket, ő, aki ötven kilométert motorozott a januári éjszakában, amikor hazavetődtem, de gyalogosan is eljött volna, hogy lásson, ő elveszett örökre,

s lám, ez a másik, aki lehetne velem, visszariadt holmi meteorológiai hírtől.

Egymásra meredtünk a flegmán hunyorgó csillagokkal, dideregtem velük kicsikét, majd elnyomott valami szenderegyszerű álom.

Pattogó parancsszavakra riadtam. Egy zseblámpa ridegen pásztázó csóvája vágott a szemembe.

Egyenruhások, vettem ki – hát nem csak a nők, már a sofőrök is feladnak?

Rájöttek persze, szerencsétlen kis flótás vagyok én,
határvédelmi szempontból legalább is, otthagytak hát
visszadermedni fagyott, álomtalan hánytorgásomba,
nem az ő dolguk, vesződjének velem az elemek.
Együtt ébredtem a Nappal, feldörzsöltem
a testem a vékonyka sugáron,
pakoltam és indultam visszafelé.
Nem mentem el a tavakig. Majd máskor, valakivel.
Megérkezve ledobáltam a göncöm
és a női szárny eddig még soha ki nem próbált
ajtaja előtt megállva határozottan bekopogtam.

N. T.

Az álló óra napjában kétszer pontos, a selejtes termék
már majdnem maga a tökély, hamis nő isteni díva képében is
megjelenhet, apró defektuson pedig, megesik,
lángoló szerelmek szövődnek.

Huszonkét évesen szűznek lenni nem érdem,
előttem sem volt az, amikor váratlanul kiderült a rokontól
egy délutánra elkunyerált panellakásban,
és szégyen ide, szégyen oda, meghagytam őt ebben az
eredeti állapotában, még egy kis ideig, hogy aztán
alig pár hónap múlva dagadó pocakkal lássam viszont.
A beavatkozás nyilvánvalóan valakinek sikerült.

Különben kedvelem a nőt, aki nem mórrikálja magát,
tudja, mit akar, tesz is érte, pláne, ha élvezetekről van szó
és nem a másik körmönfont vadászatáról.

Díjaztam az ajánlatát, méregettem én is őt korábban,
jól hangzott a lakótelepi kaland.

Ócska motoromon börrögtem oda, felcsöngettem,
beengedett,
mértéktartó kedvesen ölelt át, összhangban a múlttal.
Idáig hitelesen alakult a sztori. Sőt, az aktust is
épp csak annyi szenvedéllyel kezdtük, amit
két hormonoktól túlcserdülő fiatal test egymás
báronyos érintésével kicsihol, minden mondott,
vagy mutatott hazugság nélkül, boldogságában a percnék.
Vagy hát ezt gondoltam.
Mert hasonlított ahhoz is, amikor a nő orvosához fordulva
különösebb szemérem és lelki tusa nélkül feltárja ölet.
Csak akkor nem titkolja miért jött – méhszájsebét
nem két menet között fedezi fel, kezeli a doktor!
Mitől, hogy meghitt pillanatban is öklendezve forgat
ki a csalás?
Hajh, ellenőrzöm a cserépkályha tetejére dugva megégett,
füstös parazsával sütötte belém annak a torz napnak
bélyegét,
szivárog a vérem a sebből egy életem át, fáj, sajog, ha feltép
az igaztalan és mint az idomított vadállat, aki a pálca
puszta látására is vicsorít,
úgy tülekedik mellemből elő dühös tiltakozásom:
Ne csalj!
Nem, én ide nem gyógykezelti jöttem, bár szívesen,
ó, milyen szívesen felvállaltam volna, ha tudom!
Oly gyöngédséggel láttam volna hozzá!
Nem mások félbehagyott munkáját elvégezni vagyok itt,
pláne nem nevemmel fémjelezni e dicst!
Azóta, ha járok-kelek, kutatva valami után, vagy csak
ténferegre a világban megakad szemem egy ritkának
mondott
utolsó darabon, ő jut eszembe, az elfekvő példány
és lakonikus mosollyal folytatom utam.

B. U.

Indulunk! – rikkantott a sofőr, felszálltam és
lehuppanva az utolsó szabad helyre
intettem a barátomnak, menjen,
de ő guvadó szemmel bámult befelé,
dévaj mosollyal a szája szögletén.
A busz egyelőre nem mozdult.
Lépésnyire előrébb egy másik fickó állt,
savanyú-fájdalmasan cuppogott a levegőbe
a mellettem ülő nőnek, aki az üvegre tapadva mutatta,
őt is mennyire gyötri az elválás.
Az arcát nem láttam. A barátomét igen.
Pofákat vágott, gátlástalanul mutogatta,
frankó a csaj, nyomuljak,
eszembe ne jusson foglalkozni ezzel a semmibe zokogó
majommal, ott ülök majd, kis híján az ölében jó
kétszáz kilométeren át, irdatlan idő,
el ne vesztegessem,
szégyent ne hozzak közös hírnevünkre,
körülbelül ennyit jelentett az előadása.
A nő tarkója sütötte, már inkább kedvese mögé néz,
rötyög a színházon és megfordulna,
hadd lássa végre, kinek szól,
de még vár picikét, csak akkor vet futó pillantást hátra,
mintegy mellékesen, észlelve a betelepült útítársat.
Hát igen. Különleges báj mosolyodott rám,
ilyesmiben ritkán tévedett a barátom.
Felbőrrögött a motor, kigurultunk.
Hozzákezdtem nemes feladatomhoz, kiosztották,
tanúm is volt rá, ott ült mellettem. Nézzen mulyának?

Nem esett nehezemre.
Hihetetlen tempóban haladtam, megelőzve
magát a járgányt is,
ritkán vagyok ilyen vehemens, mintha
belém költözött volna a barátom,
egyszerre ketten kerítettük körbe, ne menekülhessen.
Dehogyan próbált ő menekülni!
Zihált, harapott, bőrén forró párát lengetett a vágó.
A túloldalon a parasztasszonyok úgy
harminc kilométer után hangosan felháborodtak.
Károgjanak csak! A kezemre ügyeltem, merre kotorász
és meddig juthat még fényes nappal a tömött buszon.
Félúton hosszabb pihenőt tartott a járat,
szemben a templomkertben az istenek mégis
másként döntöttek,
öt-tíz perccel elkalkulálva a menetrendet.
Mire megérkeztünk számos hajdani emlékét lepipálta
tuningolt tandemünk, a barátom meg én.
– Hová mész? – kérdezte.
Megmondtam.
– Most rögtön?
Nem hagytam a döntést többé az istenekre.
A feladatot lényegében teljesítettem.
Elkísértem egy darabon, azután lekanyarodtam,
és igazából nem bántam meg sosem.

F. N.

Nyerít a csődör, csattog, vág a patája a kövön,
ráng a kötőfék, nekiveselkedik a gazda, megtartsa,
gigászi erejével törtet az élet,

a mén alkarnyi hímtagja hasa alatt megmerevedve,
felkapja a fejét mind az ember, az állat,
még a deres herélt is az apró csikóval
hegyezi fülét, visszanyihognak,
tobzódik a lét, idege, izma feszül,
csak a kanca várakozik türelemmel, moccanástalanul
a messzibe réved, áll az út melletti gyepon, rajta a pánya,
s már rajta a mén is, szerve a szervbe becsusszan,
a teremtés bugyrában ráng, tomporán az erő
tajtékos taraja felcsap, szeme kidülled,
önmagát löki ma tovább a messzi, kozmikus jövő felé,
őseinek vad ösztöne a csillagokig elpenderíti...
Lehuppan a fűre, elfordul, bársonyos irháján
reszkető hullámok vonaglanak,
nézi a semmit, önnön belsőjébe merül,
és szétomol a meleg, lenyugodó vér sejtjeiben,
kipirosítja a büszke diadal.
Ilyesmi történt velem is előző este,
most szótalánul megültem a sofőr melletti ülésen,
vonult a táj hátrafelé, lebegtek benne a tagjaim,
felhőkkel úsztak az égen a Kárpátok bércein át álmos
méltósággal, majd egyre följebb szabadulva, ahogy
távolodtunk a hegyektől és aranyló, tündér napsütés
költözött

méla tűnődésük helyett a szemembe.
Így érkeztem meg, talán kocsival, talán a szférákon át W-ba,
puritán szálláshelyem aznap éjjelre belakjam.
Két szalmaszőke finn lányka táborozott
a szomszéd szobában,
egyikőjüknek hirtelen moziba menni támadt kedve és
csöndben elengedte a másik.
Végignyújtózott a heverőn, északi bőre
haloványan világított a beszűrődő alkonyatban,

lecsücsültem mellé, bárhol elértem,
mindene megvolt, ami kellett, épp csak a
pányvát nem láttam sehol.
Dalokat dudorásztunk: „I asked my love, to take a walk...”,
fülünknek furcsa rokoni szavakat rakosgattunk párba,
hevonon, mondta, horse – ló, feleltem
és beleborzongott a hátam.
Néztem a csillagos messzít a már besötétült ablakon át,
testemben a vérem meleg árama szétomolva,
cirógattam az arcát, mígnem egyszer csak
visszaérkezett a szobatárs.
Talán a természet tudja, mit miért tesz,
én magam aligha bírom bölcsességét belátni,
hívtam, ha átjönne hozzám, de nemet intett.
Időnként nagyokat sóhajtok, manapság, vénülőben
is fölötte,
megemelem csapott vállam, visszaeresztem
és egyre csak arra jutok,
a természet muszáj, tudja valahol, ki kié.

R. S.

Kimotoroztunk a tóhoz, messze a strandtól,
föl a végébe, ahová keskeny ösvényen vezet az út,
ember nemigen járta vidék, a horgászok is
csónakon, ha arra vetődnek.
Dühöngött a nyugati szél, áttörve a cserjésen,
a törzsek között is, bele-belekapott a motorba,
ügyesen kellett hát egyensúlyoznom, ővele,
nyakigláb, tőlem magasabb nővel a hátam mögött,
városi csajjal, kicsit ügyetlenkével, aki lehet,

még sosem motorozott életében és tehetetlenül
hányódott a kanyarokban, bukkanókon, ijedten is,
de végtére elszántan, hogy ezt a kalandot most velem,
ha törik, ha szakad, megtegye.

Idegesen élesztgettük a tüzet – a sütögetés ma kellék,
legyünk rajta mielőbb túl – , hát nem is sikeredett
egykönnyen,

pedig hosszú hetek óta nem esett már, a száraz

ágakba ilyenkor

éhesen harap bele a láng, de a vékony gyufaszál
árva lobbanását menten kioltotta a csapkodó vihar.

Aztán lángra kapott. Egyenesen berobbant.

Átnéztem a szemébe – Végre! – gondolta, én pedig
körbejárattam tekintetem, valami rossz érzés kerített
hatalmába,

nem úgy indultam, mint aki kontárkodni készül,

ráfogtam, túlzó aggodalom,

számos tüzet csiholtam már mindenféle erdőben,
jó, törvényt szegek itt, de majd meguraljuk.

Kajszán hajladoztak a vörös nyelvek,

mind hosszabban és magasabbra,

rátettem keveset, mintha nem is fából, foszforos
gyutacsból lett volna, s míg ő

hasztalan egyengette szerencsétlen kis pokrócunkat,

hogy majd rajta eldőljön, én már a nagyobb bajt
igyekeztem kikerülni, de nem ment.

Az úgy tűnhet távoli szomszéd bokor tépett ága

mélyen behajolt, s mint fáklya egyenesedett ki,

tekerte az áram a másik irányba, a fákhoz,

de a sebtében tákolt tűzhely körüli fű is lobogott már.

Jesszusom, leég az egész erdő! – és az elharapódzó

tűz sárgászörösétől csak rémült tekintetünk

villogott vadabbul.

Belegázoltam a bokorba, majd vissza, felkaptam
a plédet és vertem, és vertem az ágat,
letiportam a cserjét, rávetettem magam
az avarban sziszegve előretörő zsarátra,
beborítottam a szakadozott, megpörzsölt maradék
szövettel.

Megúsztuk.
Szilaj élményekre számítottunk idekinn – meglett.
Szó nélkül pakoltunk össze,
csak a szél süvöltött csúfolódva közöttünk.

P. K.

Mennyi szikra elpattog a tűzben!
Belekotrok a zsarátba, szítanám is, vagy csak
múlatom magam? – felizzanak, sisteregnek,
röpíti őket a hő, nem túl magosra, azután kihunynak,
se meg nem gyújtanak, se fel nem melegítenek semmit.
Mennyi emberi vágy csapódik kipirosulva az
üres semmibe föl,
csillanó szemek serege az ábránd fölhajtó áramaiban,
hogy mind a fáradt holnap üszökje legyen,
sötét árny távolba tekintő arcokon.
Ahogy bottal túrok a parázsba céltalanul,
úgy vettem oldalamra azt a kis keszeg lányt, valami
városszéli piknikre kiutazni, csont-bőr Pinokkiót,
szabályos kosárkáját letörten cipeltem.
A társak összemosolyogtak a hátunk mögött.
Röppentem volna vele egyet, rövidke pályán
éppen csak megvillantva testünk fakó melegét.

Tópartra települtünk, néztem a sűrű,
mozdulatlan vizet, meg őt,
aki szinte paródiája volt már önmagának,
túlzottan minden, soványka, lefetye,
no meg persze érényes,
s ahogy az esti köd lassan leereszkedett, lenyomva
tábortüzünk lángját, a sült húsok illatát,
átnedvesedett bennem a kedv és kormos
fahasábként hevertem a még langyos homokban.
A társak apró szikrái fel-felcikkantak élvel,
míg én ideleln, távol a bizarr örömöktől
– a lány a kosárral elhúzódva gubbasztott –
már-már élveztem az egyre hűvösödő nyirkos magányt.

M. I.

Nehéz erről beszélnem.
A vitrin hátuljában áll a váza, a két korsó.
Virág helyett vettem, pedig ott virág szokás.
Az asztalon várta, vékonyka, áttetsző üvegből,
a bőre volt ilyen, szinte átsejlett a húsa,
látszott, az orrán egy aprócska izom feszülése pici
gödröt mélyít, ahogy a szíve felhevül.
Az asztalon maradt, lehet, ki sem derült, övé.
Most mementó, egyikéé a bűneimnek.
Én tudtam, három év után mezítelen kell feküdjünk
egymás érintését megélve estétől reggelig,
sőt, lehet, sokkal tovább, hogy a helyére kerüljön
ő, meg én és múltunkhoz méltó folytatást találjunk.
Talán ő is így akarta, csak egy nappal később,
megzavarta valami elv, téves erény, hiányzó tapasztalás,

vagy éppen irántam az érzés, azt ne gondoljam,
ő csak úgy bármikor leakasztható.
Nem, azt nem hihette, hogy én itt csak arra várok, végre
ágyasom legyen és pusztán férfiúi önzés, amit kérek!
Nem, azt nem hihette, hogy most én
pont őt készülök megrabolni!
Miért nem értette meg?! Ó, miért, hogy a könnyek
nem omoltak sósan az ajkáig: Ne tedd! – s mosták össze
nedvét a nedvemmel, mert már csak ők, a könnyek tudták,
nem az ész, ki kicsoda itt és mit ér?
Éreztem, hogy roskad bennem össze minden
tartóelem, amit emeltem, amikor elment azzal,
hogy majd másnap találkozunk.
Rátéekintve a romokra, minden mindegy, követtem el
a bűnöm, és nem tudom elégszer magamon megtorolni.
Másnap estefelé kopogott be, mert hiába várt,
kimentem hozzá, be nem engedhettem.
Úgy fáj, hogy azóta sincs, hogy örökre azt hiszi,
ez vagyok én, s az igazat megtudni nem fogja soha!

B. J.

Senki sem emlékszik mindenre. Nem filmet nézünk,
képeskönyvet lapozgatunk az emlékezetünkben.
Hajtogatva a lapokat szőke angyalarca egy már-már
giccsesen pompázó téli tájban bukkan fel először.
Vastag északi hóban, éjjeli csöndben lépkedtem
a fasoron át, roskadoztak az ágak a súlytól
és csak esett és esett, óriás pelyhekben, a sűrű szövetet

a néhány gyöngye kandeláber éppen hogy átszűrte.
 Csönd, zuhatag, fények.
 Az arca ott lebegett előttem, lesütött,
 szüzi pillantása a havazás fehér vászonára kivetítve.
 Betegeskedett. A kórházban látogattam meg.
 Más emlékem nem maradt.
 Később, a szülői házában egy elsüllyedt nap végén,
 miután lefeküdtem, az ágyam szélére ült,
 igen, az ő nyelvén azt jelenthette: Tessék.
 Nem értettem meg, vagy
 tisztábban kimondott mondatára vártam?
 Baj, ha a dolgok saját idejükről lekésnek.
 Hamar került, aki megtegye őket helyettem,
 legközelebb, azonnali örömekre törőn, a barátom.
 Miért füstölögnék, nem sajnálom tőle,
 igazából csak megmutatta, hogyan kell.
 Míg én motort buheráltam, haza is tudjunk menni,
 ők a hegyen cicáztak.
 Magától mesélte, onnantól végképp rendben volt a dolog.
 Néhány könnyen átlapozható kép után végül az utolsó:
 A balkonon ült, olvasott, az utcában messziről láttam.
 Fönről szólt le, pár méternyi magasból:
     – Mivel jöttél?
     – Stoppal.
     – Miért, nem telik vonatra?
     – Maradt tizenöt forintom.
     – Az én párom nem az úton ácsorog majd.
 Elköszöntem. Hányódtam azóta erre is, arra is.
 Tizenöt kis pénzem kincse szűk zsebemnek,
 abból futja szolidan halra, kenyérre.

D. V.

A vacsora, a tánc zaja elült, a vidéki szállodára
a folyam felől csönd és könnyű nyári pára ereszkedett,
a környékbeli kohóból hallatszott csak néha némi dübörgés.
Dolgoztam is, meg nem is, vigadtam is, meg nem is az este,
most néztem a holdfényt, ráesett a paplanomra,
a vendégeim mélyeket szuszogtak az egybenyíló
szomszéd szobában. Meghitt volt a sugár, a szuszogás,
a döndülések, meg a víz szaga, ahogy a könnyű széllel
bekavargott a nyitott ablakon.

Egy telefonon járatam agyam – hívjam, ne hívjam?
Elmúlt éjfél, a készülék az éjjeliszekrényen feketélt.
Nem is az időpont tartott vissza, vagyok annyira komisz,
inkább, hogy mit mondok neki – a városában mulattunk?
Feleltem, bejelentkezett a porta, kellemes női hang.
Suttogva kértem a városi számot.

– Nem veszik fel. Parancsol még valamit?

Bizalmas, nyugodt volt a hangja, két színttel lentebből
olyan tisztán, melegen csengett,
mellettem feküdve sem szólhatott volna közelebből.
Beszélgettünk.

Figyeltem az árnyak végtelen lassú mozgását a falon.
Őszinte szavaink – már nem is a Hold – különös világgal
lobogtak, beszűrve az éj fekete márványkupoláját.

Kondult a kohó, a nehéz harang.
Megirigyeltek akkor minket mind a szentek
fönn, a csillagos sötétben.

Nem mentem le hozzá, hogy a varázst
a hétköznapi aprópénzére beváltsam.
Amikor hajnalodott, tűnődő szemembe lövellt
az újjászülető égi hatalom áldó glóriája.

M. Sz.

Az ünnep előtt L-ben még fújtak a balti szelek,
hűvös vízenyővel itatva át a tüdőket,
de hírért hozta már a rádió a komor keleti fagyoknak,
elfogytak a gyapjúholmik az üzletekben
és hősugárzót sem lehetett kapni sehol.
Én M-be készültem a három napot megülni,
váratlanul, próbára téve a sorsot,
bensőmet a nyár melegével befűtve,
– mondták, ott már dühöngenek a hidegek –
azzal a hévvel, amikor őt megláttam
s megforgattam egy keserédes szállodai mulatságon.
Hajnalban a hálókocsiból kilépőt torkon ragadja
a szilaj fagy, s a pályaudvar hómocskos, kitört kövén
a vonatból áramló tömeg szórtanul tűnik el
a metrólejáróban. Velük én is.
Túl korán lett volna még telefonálnom.
Megálltam a házzal szemben, topogtam a vastag,
porózus hóban, jártam föl-alá. A sarkon telefonfülke.
Itt sokáig sötét a reggel, de lassan hívhatom már.
Érme, kattogó tárcsázás – a klasszikus tradada –
meglepett, álmos hang. Már futnék, két lépcsőháznyira
a bejárat, mit számít, kócos, bőréen az éjjeli álom,
de kéri, egy óra múlva csörögjek újra.
Körbekerültem párszor, a gondolataim
messze csapongtak, csak úgy szabadon, öltözetlenül
a szelekben, s a nyár melege
lassan megjegesedett, mire letelt az óra.
Turistaként barangoltuk be a várost,
időnként valami kávézóban megmelegedve,

én álltam a próbát, majd visszautaztam az esti vonattal.
Addigra L-ben is tábort ütött a kemény tél,
egészen tavaszig kitartott, védte embertelen állását.
Így eshetett meg, hogy végül
vereséget szenvedtem a túlerőben.

N. Gy.

Mínusz negyvenben sosincs úgy, hogy
az embernek valamije ne fázna.
Ezen semmilyen bor, pezsgő, tömény
nem segít, sem újévi készülődés,
sem ifjúi derű. Ilyenkor mindenki behúzott
nyakkal toporog a megállóban,
utazás közben apró lyukat karistol az ablak
bolyhos jégvirágán, lássa, hol is tart,
kiszállva pedig szedi a lábát, nem nagyon figyel
a hujjogató óévbúcsúztatókra, akik persze
dideregve is eleresztenek egy-egy rikkantást,
verődik a hang a kristálytisztá kifagyott levegőben,
majd már csak a csörgősre merevedett szatyor
sercegése hallatszik a nadrág szárához odatörlődve
és néhány éles koccanás, ahogy az italosüvegek
összeverődnek a csuszkurálásban.
Mínusz negyvenben szilveszterezve az ember
vérpezsdítő vigadalomba vágyik, ahol
felenged a test, a lélek és
egymás párájában összeborulva mulat barát, ellenfél.
Vele kapaszkodtam össze, akit megkívántam az ősszel,
de sejtettem, hiába. A fog sem fáj gyógyszer után,
és mégis fáj, alattomban hasogat a baj.

Benyakaltuk a szeszeket és a fények, hangok
sodró forgatagában lüktettünk a tömeggel,
csak a pulzus valahol folyton elakadt, csalogó szemén,
lomha farán pillantásom túl hosszan elidőzött,
tódítottam valamit a fülébe, Jesszusom, micsoda
badarság, így kongatott ránk az éjféli,
csókkal, vagy anélkül, lényeg, hogy
másnap déltájt külön ágyban ocsúdtam.
Ezek után egyszerű a szedelőzködés, az
ajtót sem esik nehezünkre behúzni, és odakint
az újesztendő, meglehet, már negyvenkét fokos
zimankója, lám, mégiscsak felüdít.
Fagy és fagy és fagy! Mámorító!
Csikorogva a jeges havon mögöttünk marad
az idegen testek átizzadt, áporodott melege.

R. L.

Különös-e a gondolat, hogy ő, a halott nő
szobámba belép és bátortalanul
kigombolja testemen az inget?
Rég ledöntött épületek is állnak képzeletünkben,
széthordott, léggé vált helyiségeiket
hajdani melegükben belakjuk,
magunk vagyunk a varázs, ha elporladt ujjak
életet-halált átsütő ifjúi heve megérint.
Orcáján látom a zavart pírt,
feldúlt báját nem gyűrhetette le a múlás,
könnyű táncok, alkoholok után magunkban maradva
játékosan nekiszorít a falnak és a
legfelső gombot az ingemen eloldja.

Ő, a pajtásom, akinek ehhez öröktől joga van.
Nézzük egymást, halad lefelé,
mérlegre nehezül így súly, rezdül a feszes mutató.
Az utolsó gombnál elfogy a múlt, a jog,
bizonytalan lebegésében a jelennek
egyensúlyoz a szemünk.
Szétnyitja az inget
és nadrágszíjam csatjára helyezi kezét.
Lehet, hogy életében először.
Minden, mit korábban a nőikkel megéltem
zöldes íriszem sugarában világít,
az övébe pásztázok vele, le a legmélybe.
Fekete, szomorú.
Alig lélegez.
Eloldja a csatot, majd a gombot alatta.
A zipzáron is mozdít lefelé.
A hatástól tovább nyílik a zipzár.
Megtorpan, tétován rám mosolyodik és...
– nem emlékszem valamennyi mozdulatomra,
de én csináltam vissza az egészet.
Barátok maradtunk. Így halt meg.

F. A.

Ezen a télen is gyakorta gondolok rá, hát
szilaj keleti szelekkel arcbőrt kipirosító
fagyok érkeznek, velük üzen, vagy
fölkerekedve ő maga robog ide megint,
az utakon vidáman csuszkurálva,
hóbatyukkal, jégvirággal az ablakon.

Ifjú, varázslatos, mint rég, szépségéből mit sem
vesztett azóta, hogy elszerette tőlem a tundra,
vagy hagytam, az örök fagy hitvese legyen.
Alacsonyán hunyorog a nap, megcsillan a bőre,
hajfonata lágy kupacokban dagadó
keblére leomlik. Tele van vele a világ és
nem tud betelni – puritán bájával a télnek.
Micsoda íz, ahogy számba keveredik a teste!
Körbeölel és lecsókolja rólam álnok nyaram
égette sebeim. Oly hűs, vigasztaló az érintés!
Megbocsátott már. Elmaradt érkezésem okát
belátta, s maga jövőget. Boldog!
Őszinte, hű szíve otthonra talált
a méteres havak véget nem érő birodalmában.

V. V.

– Kobzos! – emlékszel a lányra, kicsit pufókra,
az első lemezed kaptam tőle, nem is értettem a
nyelveden többet, csak azt, hogy zseni vagy?

– Eltűnedeznek a lányok, öcskös, elhagyjuk
mindet két üveg vodka között, tovagurulnak, feltépett
parafakupak a havon, míg magunkba döntjük
a zsibbasztó szeszeket.

– Igen, elröppennek a lányok, a hangodnak
verődnek utána, fájdalmas nyüszítéssel csapódnak
az éig, ott hallgatják szívszaggató jajaid.
Te, odaát, nézd csak, koszorúban ünnepelnek
mind már, köztük talán az enyémmel!

– Azelőtt magam maradtam odakinn, idebenn.
Én tékoztam, vagy ők?
Tegyed a dolgod, öccse, meglapogathatod majd még
nyoma veszett nődet, közeledik a ti időtök.

O. V.

Szia és hogy s mintek után hanyagul tette fel a kérdést:

– Van otthon valami pornód?

– Van – feleltem – és tényleg volt, pedig
ritkaságszámba ment ez még akkor.

– Két nő hívott kilencre, vigyek kazettát, meg
egy pasit magammal.

– Kik azok? – kérdeztem, s ő mondta, nem a
neveket, csak, hogy mifélek.

– Hm. Jó. Indulok érte.

És a legénylakás ajtaját berakva lépcső, vagy lift,
már nem emlékszem, kocsikulcs, indítás,
s azonnal hirtelen otthon,
valahogy meglepően hirtelen.

Szerintem ismerem őket, nagy az esély rá, aprócska
ez a város, keringett végig a fejemben, mint hibás jel
a szívben, mikor örülként dobog.

Nappalink közepén egzotikus kis párom az ingem
vasalta éppen, megmaradt bennem a kép

– néztem őt, néztem –, meg a furcsa, tompa hang:

– Elviszem ezt a kazettát, pár napra kérte kölcsön.

És fordultam, vittem. Valami meghalt bennem
minden méteren.

Később rákérdezve csak annyit szólt a srác, győzte őket
simán egyedül.

Sz. S.

„Az élet rövid ahhoz, hogy valami túl sokáig
maradjon langyos” – mondta, és otthagyt.
Már reggel tudtam, hogy bejön majd,
döntöttem is, mit tegyek, hát cseppet sem
lepett meg a finom kopogtatás.
Amint belépett, kulcs, villanykapcsoló, meg egy
fontos mozdulat, így következett volna
ősi törvény szerint, döntés szerint,
meg volt hozzá az áttetsző ruha, a dekoltázs, a
hiányzó fehérnemű, a remegés a köszönésben,
az amúgy vékonyka, most felpuhult ajak.
Az asztal fölé hajolt – ó, mily ismerős!
Miért, hogy az ember túlnyert helyzetet veszít?
Rám nézett, kapcsolt, nem ma kezdte,
döntött is rögtön, csak még játékból,
a nő, a macska,
felkínált némi esélyt.
Nem, gonosznak nem volt gonosz.
Aztán vidáman, durca semmi, könnyű keccsel
az ajtóhoz suhant
– alsóneműt tényleg nem viselt –
és nyitás közben kibökte a zárómondatot.

L. K.

Sokszor eszembe jut az évek multával,
vendégségbe érkezett hozzánk férj, feleség.

Harmincévesen hosszú az éjszaka, kint havazik, idebenn
 édes borokat kortyolgat az ember, dől a forróság
 a kályha felől, szó szót követ és a nemek
 gyúlékony közegében hamar úgy alakul a beszéd, hogy
 már mérjük is egymást, ki pontosan mire gondol,
 csak a szája jár-e, vagy megtenni is képes, amit pedz?
 Hosszú az éjszaka, jól sáfarkodva merészséggel, idővel,
 zaklatott álomtalan forgolódás helyébe
 különös gyönyör kerekedhet,
 bizsergő remegés az idegekben, amit tilos és titkos tettek,
 tabuk törése képes az elmében kavarni.
 Mint farakás, hevertünk, értettem a pillanatot,
 egyetlen gyufaszálra várt a frissen rakott,
 benzinnel leöntött máglya, hogy lobogjon és
 bevilágítsa sötétebb napjaim ege alját.
 A porcikám jelezte, igen, értem, csak
 oda kellett volna nyújtóznom, hogy belobbanjon
 zuhogva, recsegve-ropogva a tűz, elolthatatlan,
 vad harapással, befalva a másik kettőt is,
 egyetlen magas oszlopban törve a téli sötétbe.
 Valami hiányzott belőlem és belőlük is, muszáj, hiányzott,
 vagy éppen hogy túl sok lehetett abból, amit a
 papok dicsérnek, hát most vénülő szememmel
 az éjbe merülve
 tehetetlen próbálom megtenni azt az elmulasztott
 mozdulatot,
 mintha álomban akarnék el-, vagy odafutni,
 a célt el sosem érem.
 Bámulom egy távoli vigasság fel-fellobbanó parázna tűzét,
 az vigasztal.

G. M.

Hogyan ne legyek pornográf, mégis olvadjon a száiban az íze a szónak, ahogy az ingyenc fogásé, amit gusztán felpúpozva elegánsan eléd hoz a pincér, késsel villával eligazítod, a szemed már falt is belőle, mohón, csak úgy marokkal emeled a ropogós, sült jércecombót, de hirtelen valakik berohannak:

– Bombariadó! – kiabálják.

– Kiüríteni a termet!

És pattansz, vén csont,
magad se hitted volna – ugyan mit menekítesz? – nem hogy megülnél, nagyobbik része humbug az ilyeneknek, és méltósággal, az öreg rettenthetetlen, befalnád, ami a tiéd, jóízűen letörölve bajuszodról végül a zsíros leveket?
Hogyan mondjam el, és ne legyek pornográf,
kellően részletezve azt az estét?

N. K.

Te, aki olvasod e sorokat, ha gyermekkori pajtásom volnál,
nehéz éveket követő nehéz évem márciusában
felvennéd-e, ha hívlak?

Eljönnél-e vacsorázni velem, enyhítsd a magányom,
évődve ne vessünk, mint szopogattuk hajdan
a nádereszről csüngő óriás jégcsapot?

Vagy rászánnád-e egy napodat falusi birtokomon kapálni,
hiába, a lelkem után a testem is néha kidől,
nélküled felverné házam a gaz?

Ha időd, munkád engedné, lennél-e társam a pihenésben,
semmi egyébért, mint kettesben heverni valahol?
És ha most a semmi egyebet tesszük mégis félre,
azt kérhetem-e tőled, lépj túl múltad szerepén,
hozzám hajolva becézz, simogass,
bűbájos kezeddel varázsold le rólam a rontást,
amit rám olvasott a vajákos idő?
Mondd, te, aki itt biztosan elakadsz
és a szövegről pillantásod lassan a messzibe réved,
visszatérve a szöveghez, képes vagy-e
ettől is többre, ha kérem?
Ha megmondom, hisz becsapni nem akarlak,
hogyan vágyom a tested, vagy nem is
pont a tiéd, ám sem erőm, sem gusztusom
befogadni holmi idegent, de annyira örülnék
tenéked, töltsd karomban az éjt,
mondd, erre mit felelnél?
Te, réges-régi barát!
Ó, mondd, leemelned-e cinkos mosollyal
sötét napszemüved – amúgy is korai ilyenkor –
s intenél, no, akkor lépj közelebb,
vagy, ahogy ő, aki felállt és kikérte magának,
kabátodért nyúlál füstölögve: Micsoda világot élünk,
mivé alacsonyodnak, lám, a barátok?
Nos, mit tennél, ugyan mit, te, drága olvasó?

B. A.

Reggel. Az ég kerek csapolónyílásából spriccel
a frissen olvadt acél, rá a tengerre,
sistereg, fröcsög, pörkölt illata

sziszegő kávé aromája, vagy az olajfáké,
a kerek világ vizekre néző roppant nagyüzemében
söprögetnek, odébb gurít némi szemetet a felszökkenő szél,
kiállok a peremre, kinyújtózom, karom a hegyekig elér,
belelóg a felhők hasába, megmosakszom,
borzongatóan hűs ott fenn az idő,
aztán körbetekintek, akár le is ereszkedhetnék
a hosszú, egyenes lépcsőn a kavicsos partra,
de ni csak, nyitva az ajtód,
még az este nem csuktad be talán,
meglibben a hálóinged, ahogy jársz-kelsz a huzatban,
összeakad a tekintetünk és váratlanul
könnyű mozdulattal kibújsz az ingből,
felfoghatatlanul gyönyörű vagy, szebb,
mint halkra fogott rádiódban a tamburaszó,
állok és nézlek, négy-öt másodpercig is eltarthat
szomorú ámulatom, míg egyszerre mozdulunk,
te a fürdőszobádba lépsz,
én pedig a nehéz terméskövekből kirakott,
mélybe vezető lépcső felé.

F. E.

Keskeny alakja fel- felbukkant az évszakokban,
elemek hordaléka, amit mogorva erő dobál,
hol elém, hol messze tőlem.
Hunyorogtató nyárban, egy szál blúzban
könyököl az asztalon,
ír, rám mosolyog, dolgozik tovább.
Majd pesti kocsmában melengeti az ősz,
fekete posztókabátjára felverődött a kinti

lucsok, alig húzza a székét közelebb,
kedvessége november fényeit és számára
otthont adó távoli tájak hűvösségét idézi.
Később tömör hóesésben mutatja az utat
haza hozzá, meg- megcsusszan,
nem kapaszkodik belém,
huppogva követem, nincsenek vágyaim,
elragadó, ahogy zuhog, vékonyka csípője, válla
mintha nem is létezne a világot elfedő fehérségben.
A böjti szelek esőket hoznak, borús, szomorú,
volt fagyokról szipogó vizeket,
szobájába a nyirok mélyen behatol.
Az ablak két oldalán meredünk a csurgáson túli
rejtelmes mindentudásba.
Én, a férfi, rezzenéstelen arcélére át- áttekintek.
Vajon, ha nőből volnék, e komisz időben
finom, higanyos mozdulatával
idehúzódna-e mellém?

T. L.

Nyár délután egyenes árnyékot szab a fények kifent éle,
fakó, fehér az ég, elájult, tátott szájjal liheg.
Szűk hűvösökbe húzódik, aki enyhülést remél, vagy vak éjt,
a gigászi tér halotti csöndjét.

Mint te.

Biztosabb, ha már délután ágyadba bújsz, besötétítesz,
a kinti verőfény vad ragyogása meg ne zavarja nyugalmad,
a vasbeton falakon kívül reked a hőség, és az élet
morajló, zakatoló hangjait
kiszűrjük a résmentesen záró ablakok.

Se zaj, se mozdulás.
Belső kopár vidéke felett merengsz.
Magad maradtál hát, a nő, otthagyt a párod.
Forró dologidőben fanyar ízű a verejték,
naptól lobogó testével – kinek hiányzott – molesztált,
füvet nyírt, szerelt, sörözve bömböltette a zenét,
felkapott, hogy pörögjön,
mit mórlikálja itt magát, zúgolódtál, lassan
negyven éves, tikkadt délután van, hamarost
sötétbe hajlik már az idő.
Hát most feküdjél.

– Kijössz-e velem a napra hűvös börtönödből? –
csaltalak később – ölemben segítelek ki,
hunyorogj, éget, fáj a sugár, mégis megigéz,
szomjazol, zihálsz, cserepes ajkad a csóktól kivérzik, mint
rég, kínok kéjes gyönyöre vár, menekülj,
mutatom az utat s majd boldogulsz, ha már szabad vagy!
Mintha egy csokor rádióhullámot nyújtottam volna át,
rezzenéstelenül kereklett az arcod,
hangom fülednek érthetetlen frekvencián szólt
s tekinteted tovább pásztázta a plafon vékonyka repedéseit.
Nagyritkán, benyitva nyirkos helységekbe
elnézlek, szemed fehérje vélt igazadtól betegesen világít,
odakinn szürkül, lám, megmondtad te előre, s valóban,
ma már bizony jócskán későre jár.

S. Z.

Dolgoztunk. A munkatársnőmhöz lépett oda,
de valahogy tüntetőleg.
Milyen ismerős! – és feltúrtam fejemben

limlom képeim, ahogy az ember egy
csavar után kutat a fiókban,
vagy valami gönc után a szekrényalján,
nem leli, kiborítja, kirángatja az egészet és akkor,
hipp-hopp, előkerül, lenyugszik, méregeti – jól –
így állt ott az a nő.

Neki nem kellett kutatnia.

Pillantásával rendre elkerült, szememre hányva
a múltat, pedig apróbb csínyeim közé tartozott,
a tíz évvel korosabb nő férfi szimpla kalandja volt
az álmos, alig felnőtt lánnyal, kísérlet
nyirkos tekintetében füstölgő lángot lobbantani.

Sistergett, gomolygott. Belefáradtam.

Nagydarabbá lett, vaskos, alföldi tomporúvá,
arcán a régi, bágyatag báj felpuhulva kihízott.

Gödrükben a szemek rebbenve megültek,
sütötték, miféle erkölcs az enyém,
de meg hunytak is azonnal, mint aki
elvetemültebbel is találkozott azóta.

Sorsában megbékélt asszony volt, túl a negyvenen.
Lassan indulni készült, elégtétellel fordulva tovább,
amikor utána szóltam:

– A lakásszomszédom arról a bizonyos térről?

Visszatekintett, bólintott, meglepte a nyíltság,
meg ahogy a munkatársnőm végigmérte azonnal.

Váltottunk néhány szót, majd hagytam, menjen.

Nem tűrhettem a csöndjét, mint akkor sem tűrtem
és szabad emberi jussunk felett
törvénnyé tenni a megvetését.

P. G.

Értem jött be a hotelszobába, csak a végére elbizonytalanodott. Romantikát várt, és én tárgyilagos maradtam, mint ebben a versben.

– Nézd, ágy, fürdőszoba van, aludj itt.

Igazából maga is ezt akarta, de túl direkten hangzott első este.

Immunis vagyok rá, mondta később.

Igaz, bár ettől éppen szeretkezhettünk volna, hazudott hévtől többre tartom a korrekt megállapodást. Éveken át próbált visszatérni.

A skalpomért? – nem, negyven körül újrátámad a magány már, és a monogám buta kötelék is gyűlöltebbé válik, mint hajdan a szüzesség. Személyes érdmem semmi. Mondtam is neki, engem a körülmények zavarnak, sürgősen keressen mást, míg el nem múlnak az évek, jólesik az ölelés. Szívesen ajánlok valakit.

Megfogadta. Lett pásztoróra, külföld, nemes ajándék, kávé az ágyba, büszke dicsekvés a diadallal, lám övé mindaz, amit én megtagadtam tőle, később otthoni botrány, legalizált szerető, kiégés, ahogy lenni szokott.

Búcsúüzenetére rá- rákattintok a telefonomban:

„Kevés a lényem, hogy megszeresd.

A nőiességem, hogy nélküle ki ne bírd.

A hitem, hogy megtérj. Sajnálom.”

Nem így van. Időnként éjjel átölelem álom előtt és

hiszem, valahol visszaölel ő is.
Réges-régen megtértem magamhoz. Ő nem,
ezt én is sajnálom.
Majd egyeztetünk, ha megint úgy gondolja.

Cs. Sz.

Csillagszemű már estébe hajló egemen sziporkázva
kigyulladt.
Lemenő napom fáradt, vérekes szemével meglepve nézte,
nem szokta az éj finom csillanását.
Testvérem volt ő, a meg nem született, halott anyám,
vagy még valaki más, hozzám hasonló, irdatlan távoli
alakzat,
ki halványuló sugaramat szerelemmel lobbantaná új,
tündöklőbb lángra, hát híven követi tüzetet
a világ roppant tengelyén.
Figyeltük egymást, nem bírtunk betelni,
kettős csodája nappalnak, éjnek,
ős rokon, ős idegenség.
Így buktunk, lassan, egymást követve a horizont alá.

O. R.

Ez már később volt, de még éltem.
Csak belőlem haltak ki a nők, mint egyedek,
az önzők, mindent maguknak raboló vad ragadozók,
a valahol örökké létezett és mindig fennmaradó
nőstények, embernek álcázott genetikai kódok.

Kihaltak és én csöndben megültem a tájban, figyeltem, úgy, ahogy a lassan szivárgó esőben merül el a férfi, pásztáztam megkopott ormaim, vizenyős hajlataim, kutatva az asszony után, az éteri, angyali lényért, akiről csak regék és ősi könyvekbe temetett vallások szólnak, keresve a nőt, az anyát, barátot, szeretőt egyben, a mindenhatót, aki elringat, mert ez a szíve dolga és nem csak engem, az egész világot hordja ölen. Nagy csönd honolt a tájban, épp csak olykor-olykor tűnt úgy, hogy valami mozdul, nem hiába várok. És akkor feltűntek ketten, kéz a kézben, olyanok, akik ha sereggel érkeznek sem kellett volna egymást féljék, felmértek, szemükben idegen tájak tüze-hidege rebbent. Megültünk, tudtam, hogy tudják azt is amit még magam sem kívánok tőlük. És mégsem. Ó, a nő, ha birtokát muszáj megossza, több kell annak lenni pusztá angyali lénynél! Márpedig ők egyszerű, hétköznapi angyalok voltak. Amikor felálltak, én egyikőjüket sem marasztaltam. Kettőjükből telt volna ki talán elnéptelenedett tereimbe új lakó.

Z. Sz.

Haldoklásom közben is megtörténtek a dolgok. Volt, akinek jegyzettömbjében szerepeltem, rám csörrent, felvettem, félig holtomban sem lehetek udvariatlan, vagy küldött egy e-mailt, közös haveroktól érdeklődött, mint

juthat el hozzám. Furcsán csengett a hangjuk,
a soraik is kajsza logikában sorakoztak,
sose tudtam, mostani lakhelyem akusztikája torzít-e ennyire,
vagy bennük is csordultig telőben a halál már
s az élet ijedt, vékonyka jajongása, reszkető
keze nyoma, amit látok-hallok?
Amit mondtak, megértettem, nem is emberi ésszel,
csak úgy magamba nyeltem a gondolatot.
Vagy ha meg sem szólalnak, betű sem
érkezik is értettem volna?
A legutóbb is, fájt, de rá kellett jönnöm, hogy
szenved, s visszakanyarodva a múltba tanúkat keres,
akik tündöklését megélték, nem úgy, mint ezek itt,
vénülő roncsára taposnak.
Hát persze, szoltam, örömmel,
adjuk meg egymásnak amire rászolgáltunk,
becsülve kölcsönösen a majdnem barátot.
De felülkerekedett benne az önzés.
Vagy testében a kódok mindenkit újra és újra
visszazavarnak ugyanabba a szerepbe?
Nem volt már fontos, hogy torkában
ki-be sípol a jelenkor, sem kettőnk közös ügye, mely
az örökös lehetből történetné nemesedhetett volna.
Elcsukló, levegőtlen hangocskája könyörtelen szorításában
a hiánynak újra kacér játékát próbálta űzni velem,
ahelyett, hogy kimondta volna: Kérlek!
Így hallgatott el és hallgatok én is, de fájom a csöndjét,
s nem szívesen gondolok arra, végül mi várja.

B. M.

Téged nem említelek. Túl sokat gondoltam rád hiába,
és túl sok a tiltás. Tudhatod, a csöndem tiéd,
ha nem látsz, érkezem, és íme,
rólad szól a vers, amit másokról írok.
Ennyit tehetek érted, magamért,
kitagadlak messze kerülve.
Kopognak, peregnek ügyetlen mondataim, riadt eső
eldöntött vetésen.
Nézd! – húzza a föld a fényünk, lohad a hév, a láng,
s mi megtörténhetett volna velünk,
hever a múlás határnyi, ázott,
földszagú, süppedékeny vidékén.

Áldás

Megáldalak téged, ki hajad barna óceánján sodródtál tova,
szelek szárnyán, borús büszkeséggel,
fölötted csillámolt a hajnali ég,
és megáldom őt, gondolataim melegágyán érleltem,
tűzpirosra simogatva a szavaim, de hiába,
mint ahogy megáldom a láncot a düledő szemű kis
szőke nyakán, a dübörgő zenére csörgő vasakat,
Zsigulin kocsikáztatták el, míg vívódtam idegen húsa fölött,
és áldom a márványból faragott testűt, fürdés közben
nyitottam rá, a sűrű párában duzzadó kebelt,
gyere be, intette, de az ajtót visszacsuktam,
másnak készítette magát, áldom őt,
és áldom a röttyöri, hiszékeny csitriket is a

templomi diszkón, alsóneműt cseréltek, pedig csak egy
faluszéli fészkerbe csuszkuráltunk a kristályos,
éji havazásban, nem taxin hotelba,
vijjogón verődött csúfos kacagásuk.
Áldott legyen, százszor is legyen áldott a nő,
akinek torkából hiányomban tört föl spriccelve a vér,
telefröcskölve a sikoltó falakat,
és áldott legyen a szív, az értem dadogó,
meg-megcsukló, elárvult – ó, hogy didereg! –
emlőpaplanát elemésztette a rák.
Áldott légy te is, kivedlett csaló, saját fajtád tagadtad meg
idegenben, rútul szolgálva bankszámla-hiteket,
és legyen áldott a kis kelta, az otthoni, bölcs, ólmos esőknben,
nem vontam magamra nyirkos szövetét.
Áldom a fiatalkát, a könyvemet bogarásztta, a köldökéig
leláttam, kérte a példányt és én megválaszthattam, mi az ár,
vénülő csóro akkoriban, zsebembe gyűrtem a bankót,
gyerünk tovább,
mennyi áldott és áldást érdemlő asszonyi lény vetődött
rohanó utamba, a vékonyka postás, aki végül
semmit sem kézbesített nekem, megült a hivatali lépcsőn,
értetlenül bámulta, amint vágatok tovább,
vagy a másik, az állomáson várt, elmúlt ötven,
villogó szemében messzi világító tüzek lobogtak,
mint valamikor az enyémben, amikor még
anyám hajtott el velük gyújtogatni: „Itt van fiam
ez az ezres, két napra s benzinre elég.”
A peronon toporgott, odabenn munkált benne a hév,
mostanra megüszkösödött már, én, ahogy érkeztem,
visszautaztam, most áldva áldom, mint mindegyiket,
aki anélkül, hogy enyém lett volna volt az enyém,
hiányukban is süt, felforrósít a lelkük a vacogtató időben,
mit nekem egy atomerőmű! – Szasznovij Bor több attól,

pedig elő sem került ott az a lány,
később ruhástól háltunk, reggel felkapta a fogkefém,
és a kinti mosdóból vissza sose tért, így legyen áldott,
és vele a kreol zöldségárus,
a szende, mégis kihívó pillantása mögött piruló,
hiszen gyerek még, gondoltam, s hagytam,
az utca örvényein keresztül a túloldalra átevezzen,
onnan tündökölt a bája, alkonyi bíbor híd a habon.
Áldott, félig elmerült tegnapok emléke kísért,
félig kibukkanó gyönyöröké,
deréig az árban sistergő Napom volt amaz is a
karzat túloldalán, ahonnan a kórus szent áhítata
az orgona bűgásával a gyülekezetre leomolt,
pajkosan képzelegtem a mellvéd takarta lenti felén,
én, az embert, az esendő szenteket hívó,
az áldott elbukót, de meg ellenállót a kísértésnek,
lám, a kölcsön legénylakásból végül megfutott,
mert magányosak vagyunk mi mind, éhezők
az áldást, és félők a rászedést, nem számít
se poszt, se vagyon, vakon tapogatózunk
önnön éjszakánkban botolva,
verset koldul a direktor, s még mennyi mást – szegény! –
a kölcsönös csalás annak is, ki megadhatná,
elszorítja sóvár-rettegő szívét,
hát legyen áldott mind, aki valaha bántott vagy bántatott,
és megbocsásson, ha semmit sem remél,
ő, aki a bejárat jegén vágódott el, felsegítettem s magam
dőltem ki épp, amikor egyébben is számított volna rám,
duzzogott, sértette, gondolta elutasítom,
enyhüljön végre, legyen áldott,
s engesztelődjön barátom barátjának barátja,
a hosszú hajú szőke, az ajtóig vezették,
senki sem hitte, csalódhat,

cirógattam, későn jöttem rá, beérné kevesebbel,
– jaj! – eltékozolt örömök, ezerszer átmorzsolt megannyi
drága fájás, az özvegy lady szemében a ködös atlanti
ború, túlra tekint a széles vizeken,
pillantásában benne a tudás már,
mégis, az árva, ölelést, simító tenyeret remél,
áldom őt, a szelídet, a jót, és áldásom az elnyűtt anyára,
felnőtt torzszülött gyermeke mellett koldusa az élvnek,
nem, gyűlöli inkább, neki az tilos,
bűnös, buja szó hívó hangom,
és a népes család kapzsi keresztjén feszülő is
egyre azt hajtogatja: „Ifjúkorunkat vastag agyaggal
fedte el az idő, halottak vagyunk ott lenn, porladó katonák,
kik elestünk az egymás elleni öldöklésben.” – Hát nem!
Mondjátok, kiáltátok neki, nem, áldott ő ott a kereszten,
nem csak tanú, harcostárs – értünk vezeklő
megváltó szent is, sebeiből sebeinkbe buzog a vér,
attól éledünk, mi, hőn szerető, vétkezett szeretők,
egymás fáradt karjában ringatózók, becézve
a másikat: „Megáldjon az ég, múltam gyöngye,
életem elgurult éke, hiányzó, és már örökre
pótolhatatlan kincsem, eleven emlék,
legyél áldott!”

SÉTÁNY A POKOLBAN

Az én dalom

Derengő, hűvös hajnalon
suhog a szél, az én dalom.

Patyolat, szikrázó reggelen
harangszó száll, az énekem.

Délelőtt mély, örvénylő folyam
fölött zendül komoly szavam.

Délben, amint a Nap megáll az égen,
az én himnuszom köszönti fönn a fényben.

Délután mindhez, ki megfáradt reggel óta,
belőlem zsong az óda.

Amikor leomol az enyhet adó este,
én vagyok a világ szűzi csendje,

s míg a csillagok fölszikráznak éjjel,
a mindenség álmodik zenémmel.

Zöld, kék, fehér

Kék-fehér évek lengnek az égen,
átszűrődik a nap, rágomolyog a sötét.

Zöld-fehér szemed lángja belobban. Villámlik?
A lecsüngő levelek alatt guggolsz, telefonálsz.

Azután zuhog már. Hajlik a lomb, mélyeket
ásít a zöld, fehérén lecsordul

az elem, a nagy kék domb s a fehér habos
tó közti lapályon tócsákban megáll.

Csapzott hajad halovány arcodra rátapad,
pillantásod zölden, fehérén tűz alóla a messzeségbe.

Sűrű kékben tülekedik az égen a múlt, a
jövő. Hátam egy fa törzsének döntve figyellek.

Nem hallak. Egymásba keverednek a gyöngye szavak,
s a színek is, a kék, a fehér, a zöld egybevegyül,

és egybevegyül a tó, a domb, a lombok,
a tócsák, s a zöld, kék, fehér időben te meg én.

Messzi dobbanás

Aranyló sárga már a lomb,
gunnyaszt a ritkásban a galamb,

aztán fagy pörkölte bogyót szedeget,
csapdos, billeg az ágon, majd a tetők felett

elvág, nem látom a szűk kis ablakon,
ahol élek és bámészkodom, félig vakon,

merre visz az íve,
neki valahol akad-e híve,

kivel majd összebúj a dérben,
s melege ott dobog rebbenő szívében,

mint az enyémben, mikor megállok,
mert pont a csüngő, sárgult lombra látok,

s egy messzi dobbanás a torkomig felér,
míg lopakodik felém a tél,

emlék, vagy nyirkos félelem,
hogymindaz, mi volt, talán meg sem történt velem.

Ócsa

A házon még nem volt tető.
Szűk szobádon a betonmennyezet
fölé a téli csillagos ég feszült,

roppant tüzek, roppant hidegek.
A jancsikályha izzásig hevült,
a falon kigyöngyözött, lecsurgott a pára,

minket könnyezett, megejtette az ember magánya
s hogy végre öleltünk a dermedt kövek között.
Átjárta testünket a hő, a fagy.
Szerelem! – mint téli ég, oly távoli vagy.

Volt pajtások

Összebújva szopogattuk a nádereszről csüngő jégcsapot,
ugráltunk az olvadásban hőszigetről hőszigetre,
míg meg nem perzselte gyermeki testünk az egyre tüzeesebb

kigyulladt nyár és tél-tiszta hitünkbe
be nem lopta a mát emésztő kapzsi holnapot.
Most, legbelül beteg, mikor újra tél közeleg,

megkívántam borzongató ízeit a mának,
és bár jól tudtam, nem pont téged kívánlak,
megkértelek, legyél a pajtásom még ez egyszer.
De te nem bírtál átölelni már csonka, összeégett kezeddél.

Gyermekké lettél

Gyermekké lettél megint.
Törékeny tested a sokaságból kiválva
ősz idéző fényekkel ragyog.
Hunyorgok, ahogy rád nézek,
pazar vagy, ifjú és halotti ebben a
szeptember végi önnön-napsütésben.

Túl a harcokon
szemed bogara túlvilági békével sugároz,
mint gyermeké, ki nem-létéhez még oly közel.
Add, hogy melegében kebledhez telepedjem,
és elmulasztott simítások helyett
szűkös emlékeimmel babráljak bőrodön!

Add, hogy megkésett pajtásod legyek!
Pillantásunk csillanjon össze csintalan!
Add, hogy kifürkészhetetlenbe tartó
kajsza utamon játékunkba belefeledkezzem,
s míg tülekednek a vaksi tömegek
átkaroljam gyönyörtől reszkető gyöngé válladat!

Vártam, hogy jöjj

Vártam, hogy jöjj, de tél lett újra,
most zárat babralsz a bicikliden
a járda fagyos kövéig lebújva.

Hullott levélen kacér a dér.
Tolod mellettem az ócska bringát,
szemed a szemembe ridegen suhint át.

A fény a dermedt légen épp csak áthatol.
Veszek valami buktát a sarki péknél,
te csak menj, majd összefutunk valahol,
ha lesz még, hogy nem görnyedsz előlem hétrét.

Fölszakadt csönd

Jó ideje már csak hallgatok, pedig
lucsokban hevernek az utcán
az éjszaka fölfordult fények és a széthagyott
falusi hátsó udvarok döglötten
nyirokban áznak.

Utálattal tekint körbe a reggel.
Ordíthatnék is, hogy jöjjetek,
földeljétek el ezt a mocskot a
párolgó, bűzös sebekkel,
de csak hallgatok és nem szólok.

Meredek riadt szemetekbe.
Fél házra való apróval akaszkodott nyakatokba
a bank, és le nem dobhatjátok többé a hámot.
Ez már az új némaságtok, akár az
enyém is, oly vigasztalan.
Bújtok? A végrehajtók makacsul visszajárnak,
hát csak húzzátok, húzzuk!
Dubait építi itt az összes álom,
sivatagi sícirkuszban hópehely lehetünk,
testünkön unottan szalomoz a sejk.
Elvesztek a szavak. Nem találom.

A szívem is tétován dobban. Gyanakvón.
Panaszkodjam?
Fölhágok majd, mint apám a kaptatóra
s leszédülök amaz oldalt.
Legjobb, ha magamnak sorolom a jajt,
legyűrjem végre az ősi átkot, mit ő is készült,
de végül bosszúja lerántott.
A furcsa, pergő ritmusok közt
egyre kínosabb a csönd.
Nos, mi lesz már?
Ismertetek korábban ehhez fogható közönyt?

A gödör előtt se szóltam, csak néztem a
ragadós, cuppogó agyagba.
Őt engedték belé, aki nemzett.

Az ég hánykódott, zuhogott, zengett,
iszkolt a nép, a gyáva. Elborzadt.
Értem reszkető halott anyám odafönt
dühöngve rontott ellenem vétkezett apámra.
Álltam szótlanul s nem féltem e pört.

Milyen régóta vágytam meglegelni a hangot,
nem így, miattad makogva,
csak, mint a csuklást, kiöklendezni a szavakat.
Te, aki könnyelműen vonatra szálltál
nem pusztá lényed, lihegő magadat
vontad meg tőlem, úgy pazaroltál el,
mintha garmadával volna belőlem,
vagy éppen semmi volnék.
Vagy áru, amit majd lecserélsz.
Mennyi áfástól az itt árult öröm?
Tekints túl a világméretű sefteken, lelki börtönön
és hidd –, múltó az ínség!
Íme a szó, látod, van segítség.

Februáregy

Tegyél a feje alá még egy kispárnát
kérdezd meg:

- Most jól látja a tévét?
- Nem hasogat a nyaka?
- Szeretné hangosabban? –

igazíts a takaróján picit
és oldalazz át a nappaliba
ilyentájt szoktad hívni az otthoniakat
odakinn esik vastagon csorog

teljesen másként mint a
te ereszeden
a te ablakodon
kezedben a mobilod
babrál rajta a hüvelykujjad
elmélázol
hallgatod ahogyan locsog
ahogyan dobol
itt már befellegzett a télnek
hűvös bő esők omolnak
napokon át
ne is siess azzal a telefonálással
meredj csak nyugodtan az
üvegen túlra
túl a vaksi nyirkokon
a lefüggönyözött éveken át
messzi február elseje havába
gyémántos ében éjbe
egyedül te estébe
csikorogva tárod a nehéz vaskaput
behajtok
visszazuttyantod és...
ne siess azzal a telefonnal
még elébed pittyenhetek a mindenségből
százhetvennyolc magas nyolcvan kilós
őszülő adatfolyam
online tenyér a blúzod alá
várj még! –
ne izgulj ettek nem pusztulnak éhen
virslit főztek
tojást
majonézzel nyomatták csak úgy
kenyér nélkül

persze felvették a pénzt
naná! –
miért? – kételkedtél benne? –
melyik gyerekednek is gyűjtesz lakásra? –
de hová tűnt az a februári hó
törvényen túli paplanos puha? –
vizenyős latyakjában úszó tekinteted
fáradtan fürkészhet de
nem talál meg engem
a reggeli fürdetés étkeztetés
tolókocsis séta délutáni társalgás
itthoni irigyek és önnön büszkeséged
limloma között
mert szolga vagy bár
de legalább nem a sajátjaid kapcája
február elsejét elmosták az esők
szétázott
másodikával kezdődik a hónap
s ahogy ujjad a kijelzőn téblábol
villan a szemed
tilos! –
hát jó hívjad őket
én is a papírjaim fölé fordulok lassan
már csak a szeleket hallom odakintről
perceg a konvektor
s idáig kongó kérdésedre hogy
na fiúk mit vacsoráztatok
keserűn motyogom magamban
virslit tojással.

Zavaros üdvösség

Szívem! –
ébredezik a reggel
konvektor-pattogással
teáskanna-fütyüléssel
WC-zúdulással
zuhany-surrogással
januári homály szivároog át
a redőny résein
harangoznak hét óra van
lődd be az okostelefonod
fontos lehetsz
s a térképes applikáción
jelöltesd a pozíciód
Szívem! –
új napod útvesztőjében
képzeld
elnavigál hozzám
nem csak a kukásautó csoszog el
a házunk előtt csörömpölve
unottan felzabálva a fagyos szemetet
idekanyarodsz te is
beállsz demens szomszédasszonyom
papírdoboza mögé az udvarban
"Betegszállítás – hagyják szabadon!"
pingálta ki
már alig olvasható
megrogyant szétázott
senki nem rúgja odébb
nem hajt át rajta
beparkolsz közvetlen elé

vagy mögé ahogyan mások
így képzeled? –
no és? –
kid leszek akkor én? –
lakásod ösvényein tévelyegve
a csillárig púpozott kacathegy
tetejébe hajítanál? –
nyolcvan kiló egyben
majdnem ingyen
kinyalhatja a kilós bolt! –
és betakarnál a népi mintás
ágyterítővel amit Debrecenben
voltál képtelen otthagyni
már csak fölém fér
puszi
a rongy
jó puha melegít – vigasztalnál
húzd fel a redőnyt Szívem! –
a kifehéredő szürkesség
játsszon el retinádon
szürcsöld a kávéd merengve
tegnapi hócsatakos cipőd nyomát
ne töröld fel a járólapon
miért éppen ma tennéd? –
tavaly zsákmányolt hosszú
kötött sálad tekerd a nyakadra
rá kabátod gallérjára
kövérkés állad alá
és lassacskán indulj el
köhécselő Annácska unokád
könyvelőd
fellebbezésedet istápoló
ügyvéded irányába

útba ejtve a szakrendelést
mert a szíved megdöbbenve kalimpál
ezen az egészen
a misére be szoktál kukkantani? –
Isten sem kegyetlenebb énnálam
és megrögzött gyűjtögető
valami félelmetes a kupleráj
amit összehordott
szerintem imádja a Balaton szeletet
tőlem is jobban
ráadásul megengedheti magának
hájas vén öregnek képzeletű úgyis mindenki
próbáld meg tutira elfogadja
látod szavakat cibálok elő
mi kerekedik ki belőlük? –
én magam? – te? –
hétfőnek nevezett hétköznapiunk? –
lassan hóvirágok hajtanak a kertedben
hajolnak hétrét
majd kiegyenesítik a hátuk s csak
szomorú nyakukat lógatják
ez itt az én turim
figyeled? – váratlanul előrángatom belőle
a tavaszt is
hiába
szól a rádió odaát már
zökken az ág ahogy összerakják
beindul a délelőtt
beindul az év
beindulsz és beindulok
nekigyürkőzünk akadozva
majd felpörögve arrébb hajtunk
mintha amott jobb lenne

melegebb volna az aluljáró hálai
azt mondják az Ecseri úti
a legkomfortosabb
másik munkahelyre
vagy a régire behunyt szemmel
összegyűrt lelkünket lehuppanjtuk a székre
köz munkában csákányoljuk a jeget
ami a holnapi melegfrontban
magától elolvadna
mélázunk
hadd verje más is
zöld-sárga mellényünk messzire virít
elijesztve a tekinteteket
új feleséghez oldalazunk
gyereket nemzünk idegennek
tovaröpitének a gépek innen
a testünket
vagy csak a kacsatokba belefáradt
szellemünket
a valóságon túlra ahol te is
azt képzeled létezem
s állítod akár együtt is megfordulhatnánk
bitek és bájtok erdejéből
bőgő szarvas és ünő kiváltva
Szívem! –
löttyintsd a kávé zaccát
muskátlid alá és
indulj hát
fordítsd rá a zárat magad mögött
a zsebedből halássz elő egy
konyakos meggyet aranyárga
sztaniolját hajítsd a villanyóra szekrényébe
nem lógsz ki a sorból

ha piálnál vagy füveznél
toxikománia
abúzus
ilyesmi volna a diagnózis
pedig csak éldegélsz
skizofrén ám az anyátok! –
hát nyomasd! –
így marad ez már örökre
tekingess a járdán
a volán mögött
s ha berepedt lámpájú Suzukiddal
átcsúszol a szembe sávba de
éppen nem jön ott senki pillanatra
gondolj rám
majd mosolygok
mert ennyi pont elég
a zavaros üdvösséghez.

**Szia! – Sanghajban vagyok,
hívjál vissza hétfőn**

Y vagyok, irodista,
munkába talpalok csütörtök reggel,
a főúti kereszteződésnél a bal oldali
kocsisor halad el éppen, aztán a
jobb oldali következik,
nem érek oda, mikorra zöldre vált a gyalogátkelő,
nem érek oda, a fenébe is,
legalább két házzal előrébb kellene járnom,
várhatom a következő zöldet,

nem futok, azért sem futok,
leálltam a vénasszonnyal a lépcsőházban,
panasz panaszra, ó! – az én örökös
túlzott udvariasságom,
mennyi az idő? – beérek még koppra, ha kilépek,
rühellem, rám izzad az ing a szorító nyakkendőben,
lassíts, mondom magamnak, a sarokig ráérsz,
persze, hülyén nézhetek ki, andalogva az
aktatáskámmal, épp csak a zöld-sárga mellény
hiányzik rólam, frissen sült közmunkás,
hátról izgágáskodik egy kerékpáros,
zsizsizsizsizsi,
nincs a tarkómon szemem, édesapám,
fülem viszont van, mellesleg
járda ez, nem bicikliút, vacak, keskeny,
ott fogsz dekkolni a zebra előtt, piros, vágod? –
elől fölbörrög egy motor, fék csikordul,
valakire rádudálnak,
még cirka tizenöt vontatott lépés,
éppen zöldre fogok odaérni,
a bringás nem száll le, egyenest átteker, bele a
szembe jövőkbe, szolgamód ugrálnak szét,
morognak valamit, s komoran törnek
a maguk hétköznapi célocskája felé,
trappolok át a gödrös, nyomvályús aszfalton,
tovább a pékség mellett,
kiflit ma nem veszek, valahogy kibírom délig,
reflexből ráéhezem majd, de kibírom,
egy, kettő, három, négy, kis kerülővel akár
hat pékség ezen a negyedórányi szakaszon,
buktát rágcstal a fél ország,
csak úgy zacskóból,

melóba bukta,
délben bukta,
hazafelé és útközben akárhová is bukta,
jó üzlet ez a gasztroenterológusoknak is,
a postára majd este ugrom be,
bejáratig ér a sor olyankor, de a
csekket muszáj, befizessem, képesek,
kikötik az áramomat,
a dokit pedig megpróbálhatom
telefonon, napközben, hátha beszúr a jövő hétre,
huh! – megérkeztem,
nyomom a csapóajtót,
másfél perc, egészen frankó vagyok,
emelet, jelenléti ív, aláírás,
táska le, számítógép be, éledezik,
eldőlök a széken, nézem a mindenféle
felvillanó izéket, beírok két jelszót,
a jövő hónaptól a flancosabb levelezővel
majd hármat, és eszembe jut X, hogy már
tegnap beszélni szerettem volna vele,
csak hallani a hangját, egyúttal azért
megdumálni egy rafka hivatali ügyecskénket,
kigombolom a nyakkendő alatt az ingem,
száradjak picit, felemelem a kagylót, tárcsázok,
hosszan csörög ki, már éppen
raknám vissza, amikor kapcsolódik, reccsen, majd
beleszól X virgonc, évődő hangján, hogy ő X,
én meg mondom, én hívom, Y, kora reggel,
mire rávágja: Szia! – Sanghajban vagyok,
hívjál vissza hétfőn –
akkorát bírok kiáltani, odáig elhallatszik? –
ennyire futja meglepetésemben,

kacagunk és letesszük,
és a gödrös, nyomvályús aszfaltú, keskeny járdás,
panaszokkal teli, csöngő, dudáló,
tilos forgalmi lámpás, buktát zabáló,
munkába belerokkant lapos Föld
elkezd lassan kigömbölyödni,
tenyerembe kapom,
nézegetem kisimuló vonásait,
fordítok rajta picikét, tisztábban láthassam Sanghajt,
ahonnan X kihívó mosolya ragyog föl
s végigömlik fájdalmasan szűk irodámon.

Az emlékvers halála

Emlékkönyvedben lakott a versem,
és most halott.
Negyven titokzatos évig
idegen nyelven hallgatott,
melengetett, mint elmúlt tavaszok
opálos fénye
omlik belülről a kinti hóra, jégre.

Mi éltette? A hamis képzelet?
Szavamnak ördögivé aljasult a lelke,
hogyan értelme lett?
Csalódtál? Sorsoddá vált,
mit megjósoltam ott.
Rázártál ajtót, ablakot,
s én rád nyitottam múltunk huzatját.

Dőlj vállamra!
Ne ríj! Ne átkozz!
Eresszük reszkető karunk a lábhoz.
Elég temetned!
Simíts búsongó engem,
és ősi, öröktől érthető nyelven
olvasd rám szent, asszonyi kegyelmed.

Friss sírhant fölött

Szegfűk, íriszek, margaréták,
kálák, rózsák, dáliaák,
kazalba hányta mind az Isten,
s mikor másod már semmid sincsen,
rád testálta a mai napon
életed összes virágát.

Mennyi halál omol most rajtad,
szépek, mint szép vagy te odalenn,
ifjúi, bájos, csak épp a meleged hagytad
elcsatangolni idefenn.
Körbeállunk és a december
meg a sorsunk reszket tagjainkban.

Kegyencei a mának,
és az örök szolgaságnak
szemünk lesütjük, s csak a bágyadt
fények meg szívünkben az árnyak
találnak el hozzánk,
akik még mi vagyunk.

Mondd! – e bünt ki akarta?
Mondd! – akkor az miféle fajta?
Egy távoli csillagvilágot
sújtson ezért az átok?
Vagy a könyörtelen Úr
mered ránk gőgös üvegesen?

Viruló rózsák, dáliaák,
megejtő kálák, íriszek,
ki legyilkolta önnön fiát
nekünk sohasem bocsátja meg?
Miért kellett ez ifjúnak a sírba
buknia, mikor nem volt megírva?

S miért ejti flegmán a hívő,
a telefonja meg se reszket,
hogy lám, így rendelkezett Ő,
s vet néhány gyors keresztet?
Hát akkor inkább a végtelen
tér legyen, hova nyugodni mentél!

Kálák, dáliaák, íriszek,
margaréták, rózsák, szegfűk,
gyönyörben haldoklón didereg
a mi elhulló testünk.
Sziromban, könnyben, dalban
tündöklünk, ahol fekszünk.

Szent Iván napja

Fél tizenegy. Most metszik ki belőled a lényt,
aki bízik, kiáll a csillagos ég alá, tudja,
egy ő a fényesek közül, gyönyörködtető a roppant
távolokban.

Ó! – a sugarad, ahogy meg-megpillan, ijedten rebben,
kozmikus űr és hideg hatja át, eddig soha még,
vad, idegen erő az erők erejével vonzza, vonzza.

Már testeden a metszés. Hiába az ünnep, Szent Iván
éltető tüze más naprendszerekben lövell fel ma éjjel.
Embertárs, aki félsz és elbújsz meleget nem adó zugokba,
melletted izzik, míg izzik hunyó csillagod jelölő csillagom.

Fotó

a pénztárcáját tartogatja nem csukja be
mintha másodszor is fizetni akarna
szorongatja a szétnyitott pénztárcát
finoman reszket az ujjja karja
de csitris mosoly rezdül ráncos ajkain
tudja kedves
ilyentájt voltam mindig szerelmes
mikor gyújtott a május
föllobogtam de kinek lobogjak most
halottak mind
s a kéz lassan ügyetlenkedve moccan
a bukszát felébe összehajtva

a szatyorba begyömöszöli a káposzta
és répa alá
állunk és várunk
ő a semminek aprócskát legyint
– az eladónő sűrögne de illedelmes –
és nyolcvan év csoszogva megindul
mintha a kijáraton túl
a mostanitól igazabb május várna reá

Ingre gomb

Írtam valamit, s hogy mit írtam,
megírtam a barátomnak,
ő meg visszaírt, hogy az ilyen írás
baromira érdekes, csak éppen unalmas.

Az angyalát! – gondoltam, ez egy
érdekes gondolat, mintha az ember
gondolna is valamit, meg nem is gondolna,
terhes is lenne, meg szűz is.

Mit tegyek most? Nem tehetek
semmit, hiszen megtettem, amit tehettem,
s a tehetség már tehetetlen bennem.
Csak nem dobom ki a kész?

Különben is, mily nagyszerű! – mind,
ami nagyszerű, oly egyszerű általában,
nem feltétlenül nagy, pláne nem szerű,
kerek, mint ingen a gomb.

Csak akinek inge, vegye magára, más
tegyen rá, ki mit gondol, írja,
mit írnia kell, s amit a világ majd
fázós testecskéjére gombol.

Tavaszkok

Most újra tavasz jön, káprázatára a szemnek.
Ha vénséges, vágyakozva tágul –, elé
a múlt szellemei lebegnek.

Csupa volt.

Szagos reggel, vibráló levegő,
rigó rebbenése, napfényben szépítkező tető,
kövér fűben nyújtózkodó orgona bokra.
Közébük dőlt. Hol az a ringó heverő?

Ifjúi szem bogarában rőt lobbót vet a gyönyör,
a fölsöpört utcán az ég felé
kacsintva a kékkel versenyt tündököl!
Csintalan kobold!

Vakmerőn villan, visszadöf a napnak.
Átellenben rikító szövetek dagadnak,
leányok gömbölyödő blúza.
Lángot lövell, hogy a rügyek is kifakadnak.

Az ismeretlen kert

Ajtájában a lég meglebben,
belépsz,
előtted százszorszép szőnyeg virít,
minden szőnyegnél százszor szebben.
Könnycsepp gördül le ázott arcodon,
ne ríj,
míg lépegetsz virágos múltadon,
tiéd e kert.

Ismeretlen bokrok vad barkája dülled.
A fény
reszkette játszik szájad szögletén.
Elhagyja lábod, melled az erő,
buján omol le az aranyeső,
s a táj
nem kért kerteden szélesebb, mint
a végtelen.

E kert most már tiéd. Jó gazdája légy!
Metsszed,
ápolod, borítson be vastagon a lombja,
ős fái tornyosuljanak feletted!
S míg a méla nap alkonnyal beragyogja,
a báj,
mitől halántékod riadtan dobog,
új otthonod.

Ilus

Ilus nyolcvanéves
biciklije hatvan
igen-igen messzire jár
valahol a Napban.

Lendít a pedálon
meggörnyed a válla
átsuhan a tetők fölött
halvány asszony-árnya.

Újából a párja
fellegeket görget
leszakadó páragömbök
szanaszét pörögnek.

Beteg lábát nyújtva
kacsázik az égen
régimódi paripája
szikrát hány a kékben.

Hunyorog a reggel
mind aki csak nézi
szűk szeméből könnyet hullat
kedvesét igézi.

Ilus szűz tavaszban
Ilus büszke nyárban
Ilus tovakerekezik
őszben januárban.

Az egyetemi szobatárs jelentkezése

Most számítógépen csörögsz rám néha, estelente,
kétezer kilométer közöttünk meg
harminc mögénk gyűrt esztendő és egy mosoly

a szájad szögletén, mikor árva verseim
hányatott sorsáról beszélek. Tiszted,
mi tisztos karrier, kétségtelenül

meglepő és furcsán hangzik, hogy fő akármí
lettél a fők között, ruganyos bőré szeretőre
telik, ráadásul hivatali szobádban.
Egészen le vagyok nyűgözve, miket produkál az idő!

Hová forduljak?

Fordulhatok a zömök, kiálló mészkőcsúcs felé is,
ahogy a smaragd hullám átbukik felette és
fehér tajtékban szertefoszlik,
lám, a középkorú férfi is arra oldalaz,
hosszan pásztázza a környéket, mi lenne belőle
figyelmére méltó,
akkurátus fontossággal leguggol,
fényképezőgépének csövét kitekerteti a motorral,
megcélozza a látványosságot,
nyúlik, nyúlik az objektív,
a szentjét, jó drága gépe van! –
most aprókat kattint, csakhogy e hullámverésben
és a kabócák veszett ricsájában nyomtalanul

vegyül el a mechanika három-négy finom moccanása,
de fordulhatok, s tényleg, a fickóról
miért is ne fordulnék inkább a
plédjükön bódultan heverő nők irányába,
gusztusos keblek dagadnak pucér merészen,
hegyesek, ruganyosak,
a ruhadarabok árnyékának nyoma sincs rajtuk sehol,
merednek, csak úgy a senkinek, talán a Napnak,
lassan pillantok egyikről a másikra, mintegy
véletlenül, rám ne süthessék: a vén kujon! –
aztán hosszan vizsgálom a fönti kőutat, a
villák előtt kanyargó keskeny aszfaltcsíkot
a mellette parkoló kocsik cifra sorával, a papucsban
ebédelni csoszogókat, félpucéron telefonálókat,
cipelőket valamit valahová,
a közöttük elszáguldó robogót,
repedt hangja még csak-csak áttör pillanatra
a hullámverés robaján,
majd belefoszlik ugyanabba a semmibe, amibe
a húsz évvel ezelőtti gépfegyversorozatok
ropogása belefűlt ugyanitt, vagy a
hetven évvel ezelőtti bombázásoké,
ahová a ma sikolyai is mind belevesznek, Haifa jajai,
a donyecki mészárlásé, a leparittyázott repülőgép
élve zuhanó utasának velőtrázó ordítása,
s egyé válik a csenddel, azzal a riadtan terpeszkedő
párás hallgatással, ami az anya szemébe tolul, amikor
megtudja, hároméves kancsal fiának
hiába már a műtét, soha nem lehet térlátása.
Hová forduljak?
Ha a márványos elem mélyét lesem, tátott szájú,
zabáló tengerisünök feketéllenek,
gyilkos kis pamacsok, meglapulva békés-egykedvűn,

remeterák araszol ki közöttük nagy óvatosan,
húzódik sietve a szikla pereme alá,
fittyet se hány amazokra, tőlem retteg,
vagy csak úgy általában,
a szárazabb köveken kerge hangyák futkároznak,
odafönn sirályok írnak kecsesen kanyarokat,
rá- rátelepednek a testüket dobáló felszínre, majd
lebbenve fölverődnek vadászni megint,
mint egy ósdi némafilm mögött a rozoga zongora,
harsognak a hullámok,
mindenre ugyanaz a taktus,
mindenre ugyanaz a monoton semmi se,
diazepamot reggeliző barátom
tükrökkel telerakott emlékezetében változik a világ
folyton ily szegényes önmagává,
hiába kiáltok, rázom,
ahogy a mellettem jövő-menőket is,
csak értetlenül mered rám, munkába siet,
törvények zezgugaiba menekül,
és elfordul, ahogy elfordultak már tőlem
oly sokan, és én hasztalan kutatom,
hová tekinthetnék,
hogyan ugyanazt lássam, amit ők,
vagy ők lássanak, halljanak meg végre engem.

**Szomszéd Bódog havat lapátol
a halott Leho papával a sűrű hóesésben**

Csikordul a kisajtó, kibiceg
Szomszéd Bódog a télbe. Púpos a hátán a pufajka,
ahogy a hó púposodik lomhán az alvó házsoron.

Támaszték a lapát.
A vaskos februári sötétségben
egykedvűn nekiveselkedik a tisztogatásnak.
Lenyomja, emeli, hupp,
lenyomja, emeli, hupp,
kavarja, piheg egyet. Tolja odébb.
Malacszemű lámpák álmosan bambulják az útról,
hogyan halad a járdán előre.
Vége a háza falának, megáll.
Köp egyet.
Már csak nem, hogy a kibaszott szomszéd
előtt is ő takarítson! Cseléd tán?!Majd meglátja még a barma, ki itt a cseléd!
Öreg Lehó! – ugye, bármilyen sűrűn essen is, a földnek
csak nem havazik alája,
nincs többet félóránként serteperte,
de itt a járdán bezzeg vastagon gyűlik ám,
hahaha, jegesedik is, ahogy letapodják,
most ráolvashatnád a kénköves litániádat
az égiekre, ha látnád,
remélem, majd csak nyakát szegi végre valaki rajta!
Nem kell a kölcsönöd többet, vén bolond,
helyetted én lettem a főnök,
figyeled? – klímára is telik,
tetszene a szerkezet az udvarodban!
A pereputtyod rühelli, de ki nem
szarja le őket, lebontatom velük a szabálytalan
ízjüket ott hátul, ha be nem fogják!
Megfordul, koccant a lapáttal nyomatékna,
becsoszog, belöki a kisajtót, hadd hallja az
Isten is odafönn, ki itt a gazda,

pár hónap még, kioperálják a csavarokat a törött
lábából, akkor aztán kussolhat
mindenki a picsába! Pláne a balsors!

Reggel sziporkázva bukik ki a
lassan emelkedő nap a háztetők
csillámló hókupacából.
Meleg szeleket fúj a száján, feljebb és
feljebb kapaszkodva az ég tetejére.
Kis folyások erednek a házak tövében,
előbb szorosan a falnál, majd
a járda közepén is,
megrogygan, megkásásodik alulról az
éjszaka lehullott temérdek hó. Délre majdnem
minden elolvad.

A sváb szomszédasszony rikoltva nagyot csap akkor
két tenyerével a kristály levegőbe: Ah Gott!
A boldogult Lehó lépegetett épp az imént itt!
Nem hiszik? – széles hólapáttal a vállán
a hátsó úton keresztül ballagott
visszafelé a temetőbe!

Rasztik

Gyí! – Murcsi! Babal – gyí!
Lendül az ostor, Rasztik vad dühvel
közé kanyarint a lovaknak, a szemük kidülled, a fülük
hátracsapódik, nekifeszülnek a sóderral megrakott
teli stráfkocsinak, hajlik a mogyoróvessző nyél hátra
megint, és megint, és a keskeny bőrcsík, rajta sűrű csomókkal

végigszántja az izmos, remegő állati farokat, tomporokat,
az írha is kettéhasad alatta, kiserken a vér, és
megmozdulnak a tonnák, az izmoktól a szíjak,
a kocsirúd, a vasalat, a kerekek mind
nyöszörögve elindulnak előre.
Serceg a szerte heverő sóder a belapuló
gumiabroncsok alatt, Rasztik tarkójára tolja karimás
pörge kalapját, letörli homlokáról a verejtéket,
a folyó messzire örvénylő szürke vize és a sóderhegy
elmaradnak mögötte.

A tanácsház földszinti irodájába
kopogás nélkül nyit be a fickó,
morog valamit köszönésül és barna bőrkabátja
belső zsebéből rutinnal kapja ki az igazolványt.

– Hol az elnök?

– Azonnal hívom – válaszol az írógépnél ülő asszony,
és szemét a földre lesunyja.

Megy, de vissza nem jön már, csak az elnök.

A két férfi közt rövid a beszéd.

– Rasztik Pétert keresem. Rendelje ide nekem
azt az embert!

Az elnök int a fejével, s a hivatalsszolga
fekete, vázas biciklijére fürgébben pattan, mint máskor,
teker a lyukas kövesúton,
„Az elnök elvtárs hívhatja” – mondja majd neki,
„nem tudni, mi okból, jöjjön azonnal!”

Nehéz az a parasztkocsi, fönn van azon minden,
nem csak a sóder holt nehezeke, ott gunnyaszt
Rasztik, a nyikorgó rugójú vasülésen, valami ócska
kabát alatta, homlokában egy aranylemezzel, hogy a léket,

amit a balsors ütött koponyáján, betakarja,
a lemez mögött meg ott a zavaros múlt,
az álmában a hátán izzadságot kiverő:
Bécsi döntés, Délvidék, invázió, „Mindent vissza!”,
fegyverek megveszekedett dörgése,
házról házra igazoltatnak, begyűjtik a kétes idegent,
sortűz a templom falánál,
s hajtja, szorongatja a front, a sűrű éjszakában
menekülnek fel Északra, a kocsiján a világ bűne,
a lovak el sem bírják az iszonyú terhet, ott tornyosul rajta
saját motyójára pakolva az összes megalázott, kilakoltatott
nemzetiség, gyilkos düh, bosszú, égig ér a kocsi rakománya,
alig húzza a két pára, ahogyan most is.
Gyí! – Murcsi! Gyí! – Baba! – alátok gyújtok, ha nem mentek,
hajlik a mogyoróvessző, süvít a levegőben a szíj
és csattan, szívárog a vér a nyomában,
az álatokból, az emberekből, a tárgyakból is vér csorog már,
a világ összes fájdalma vörösen, melegen kibuggyan.
Romba dőlt városok, temetetlen halottak hevernek
keresztül-kasul, agyongyötört kisemberek milliárdja
hányódik,
otthonukat vesztett, semmibe kilököttek árja verődik, mint
tenger,
vet őrvölgő hullámokat,
ott háborog ez is mind a kocsin fönn,
az aranylemez mögött, az ujjában, amelyikkel a
ravaszt meghúzta, az öklében, ahogy szorítja az ostort,
a csapásában, ahogy üti-vágja a két habzó szájú állatot,
a vécében előkészített jó erős kötél fonatában is ott van,
ha jönnek érte, pisálni tán csak elengedik még,
egy élete, egy halála, nem fog könnyörögni nekik,
átalveti a gerendán, és már lóg is,

jöhetnek, csak jöjjenek érte a brigantik, úgysem maradhat
kiútja a bűnnek, valahol mind elhullik, aki vétkes,
halál jár a halálért,

itt vagy ott, így vagy úgy, nem kérdezi majd senki,
miért tetted,

muszájból, élvből, felfordult világok hányódó, tehetetlen
senkijeként vagy eszement türannoszaként amazoknak.

Gyí! – Murcsi! Gyí! – Baba!

Estére megharcolunk a nappal, túl leszünk a mai csatánkon,
vár, kit a jászol, kit az ágy, az asszony, gyerek, unoka,
s a csöndes, kanalazós vacsoránál úgy érezzük majd,
beheged a seb, a sajtó, az ostorcsapás szabdalta faron is,
a hám kidörzsölte szügyön is,

s az aranylemez mögül sem szívárogo
a hajnali lucskos riadásig a zsablyai vér.

Ki jön ott szemben azon a varjúsínű biciklin,
teker mosolyogva, tán csak nem a koma az
a szomszéd utcából, a tanácsi szolga?

– Hé! – Péter bátyám, az elnök elvtárs láthatná!

Ha odaér, ugorjon már be egy szóra!

– Mi baj van komám, mit akarhat? – s igazít a kalapon,
a fogán is szív egyet.

– Mit tudom én azt, ne féljen, semmi különös nincsen.
És fordul, és teker fürgén vissza, gyorsabban, mint ahogy
a lovak vontatni bírják ezt az egész sanyarú hóbelevancot.
Innentől fél óra sem lett volna az élet, ha
másként szól az üzenet.

Hazafelé kanyarodva a kereszteződésben egyenest
a konyhába anyushoz, két csók az orcájára,
az csak bámul rá, mosolyog mélán, nemigen szokott
ilyenekhez,

„Hátramegyek, jövök mindjárt” – mondja, „te,
jó asszonyom,
önts nekem addig egy pohárka rozébort,
szódával, ahogy szeretem.”
És megy az udvari, rozoga árnyékszékhez, cserepe alá rejtve
ott a kötél, a padlásajtó tárva kinyitva,
a szarufa se túl magos, kicsi ház ez, csak nehogy oszt
alacsony is legyen, de nem az,
és a pohár fröccs ott várja már örökre
a napfényben tükrös meggyfaasztalon.
Igen, így történt volna, ha másként szól az az üzenet.
„Siess, mondd, jöjjön azonnal, várja itt egy Nyomozó.” –
s már így történt volna.

Hó! – Murcsi! Baba, hó!
Megáll a tanácsház előtt, befékez,
az ostort a tartóba, hegyébe a kalapját,
lenyomott, gyér frizuráján igazít,
ingujjával letörli füle mögött a lucskot,
s megy befelé, munkás járással a tisztelt hivatalba.
– Mi újság, elnök elvtárs, mihez köllök én itten?
– Nekem kell – szól a bőrkabátos –, na, menjünk csak
fölfelé az emeletre! A kocsit lefoglalom.
Vigye haza valaki az állatokat.

A következő év egyik január hajnalán
öt sírt csákányolnak a keményre fagyott
háromszázegyes parcellába.
Amikor megjelenik a kövérkés, vörösre sírt szemű
éltes asszony, nem tudják neki megmondani,
ki melyikben fekszik.
Kiválaszt egyet, arra borul rá.

Senki sem kerülheti el kötelét, ha megszolgálta,
de hogy hol, melyiket, talán mégsem mindegy.
Mert a szörnyűséges bajok szanaszét szóródhatnak
a gazdátlanul maradt, égig púpozott stráfkocsiról,
lopják, vonják, taszigálják, és vérpecsétes-billogos darabjai
némaságukkal is megnyomoríthatják a gyöngé emberiséget.

Teknős

Eljött a te időd
zöld-szürke páncélozott hátad ideje
csönd ideje
teknős-idő
mássz elő
nyálkás sikamlós hidegtől
borzong a szíve ki hozzád ér
csontos hasad alatt
nyög öklendezik a világ
amíg keresztülvontatod rajta magad
te teknős
túlélte mindenkit
iszonyú és undorító
hős lettél
te vagy a minden
a virág is te vagy
karmos lábad fölhasítja a földet
és rágörgeted halott emlékeinkre
szépséges múltunk torzóira
a kaparékod
te átkozott
te húst cafatokra tépő

számító hulló-szembogár
könny nélküli gyűlölet
vak éhség
pikkelyes sanda növekedés
az vagy te teknős
rák vagy
harmincéves nő keblében
férfi lohadt nemi szervében
nyálkás rémisztő pusztulás
te dög
vers vagy
kattogó olvashatatlan
szent utálattal bűgő déli orgonaszó
megáldott véres öldöklés
széttárt pofájú villanó vigyor
zuhanó repülőgép utasainak sikolya
rátelepedsz a keblekre
ágyékokra szellemekre
nehezék
eleven prégép vagy
teknős
védett állat
volt gyermeki szórakozás
gügyögés hahota
ezzé lettél! – szörnnyé! –
évtizedek metilénkék medencéjében
bekéült vérű fenevad
magadnak téped szaggatod
szájjáradban a prédát
éjünk nyugalmanak cafatjai
ott uszkurálnak rohadnak bűzölögnek
fürdővizében
együtt lebegnek a

sorozatvetővel lekaszaboltakkal
az elvágott torkúakkal
tarkón lőttekkel
éjszakai menekülők vágódnak hanyatt nyálkád-
don
ősi kódod felülkerekedik
finom fiainkon leányainkon
rájuk terpeszkedsz hátulról
megerőszakolod őket
tisztességüket veszed
életüket
csak te maradsz az idők végtelenén
és iszonyú fajzataid
akiket kinevelni készülsz
vékony hártájú tojásaid szerte lerakni
te teknős
birodalmad határtalan süppedékeny
mocsár-világ
a halállal rokon
csuszamlós lomha tested otthona
hadd markoljalak meg
hadd hordozzalak reszkető kezemben
vérengző ösztönöd magamra hadd vonjam
mióta várom e percet
apró fűzöld
esendőnek álcázott korodtól
tápláltalak hogy majd legyilkolj
figyeltem amint erőre kapsz
lesed a pillanatot
törj reám teknős
te teknős
most te vagy az erősebb
a hűvösebb fejű

a rezzenéstelenebb
a kíméletlenebb
az úrhatnámabb
a rettegettebb
te vagy te
szerencsétlen dátum a mai
kettőnk csillagokból kiolvasható
fájdalmas dátuma
itt vagyok pokolfajzat
teknős
minden győzelmed omoljon
közönyös pajzsos koponyádra.

Ima a kitelepítettekért

Te, aki ideoldalazol közénk, az emlékezők seregébe
s komor főhajtással mímeled a fájást,
mit képzelsz magadról, te talán különb vagy?
Azzal áztatod magad, az ördög a pokolban lakozik,
nem tebenned? Te lennél az a szent, akinek patyolat lelke
sohasem szorul majd megváltásra?
Ne hazudjál!
Meghúznád a ravaszt parancsra, talán anélkül is
és tetteidnek vadul úznéd utána indulatod,
önnön piszkodat betakarja.
Ők, akiket elhajtottak innen, nem elsők voltak és
nem utolsók; ragadozók, akik megint mások
prédájává lettek, mint te is lehetsz még,
vigyázz, hozzád hasonlóak vagyunk,
bennünk is álszent az érzés s lehet, már holnap

pont a te torkodat metsszük át,
úgy csábít a hatalom és a vagyon!
Csak nem megdöbbentél, te, önámító szerencsétlen,
hogyan ezek itt az ünnepi szavaim hozzád?
Mit gondolsz, hogy szólna most az örmény, a szír,
a zsidó, az inka, az idő kavargó századaiban sikoltó
népek serege, oszét, afgán, vietnámi, lengyel,
apáink, elhullott magyarok,
hogyan szólnának Szerebrenyica tömegsírba dobált halottai
– nem ám a Holdon történt és Danbasz sem
kerület a Marson – téblábolva udvariaskodnának?
A szívüket tépnék ki, és vértől lucskos kezükkel
hajítanak elébed, nekik már úgyis mindegy,
háttha megindít elhaló dobogása.
Jaj, nézem az arcod és látom a csönd mögött
a gyilkos villanást, mit képzelek én,
mit engedek itt meg magamnak,
hát, hogy csak el ne felejtsem, mondom,
fölhozhasd ellenem, de meg rettegj is engem,
közületek való vagyok én, Ember,
áldott és átokfajzat,
bűnöző, esendő, kegyelmező,
jól tudom, elzabrált házban lakom –,
te miben? – és ha a házad oké, a földed, az autód,
a boltod, a szomszédodhoz telepített géped,
az egymás birtokát szétáztató esővíz rendben van-e?
Feladtad, kisémmizted a társad?
Lenyúltad feleségét, urát?
Kiutáltad, elmarkecoltad szobraid?
No, várj csak, eljöhet hozzád is a bank, manapság
az a fegyver és kiebrudal őseidhez cselédkedni,
legyél földönfutó, mint az, akinek otthonában lakom,

retinámban az eldúrt szobakonyha
mestergerendájába vésett gót betűs név, évszám,
próbálok méltó lenni hozzá,
hát próbálj te is –,
szolgák vagyunk mi mind és kényurak,
boruljunk le ki-ki a másik előtt, úgy imádkozzuk,
akasszuk le a kamrában őrzött ostort,
az elkobzott stráfkocsi és ló után ennyi maradt,
csapkodjuk meg hátunkat, kiserkenjen a vér, sajogjon,
egymás könnyében keressünk békét!
Fohászkodjunk:
Add, aki megadhatod, akárki vagy is,
ha rögtön én magam is,
ha a hatalmas kozmosz is,
legyen erőnk pillantásunkban a gyilkos fényt kioltani,
gyermekkorunk petróleumlámpája lobbanjon helyette,
a csillár nélküli húszas égő fénye,
sírokon imbolygó ünnepi gyertyafény,
gőzmozdonyok kiokádott tüze éledjen,
higanygőzlámpák gyulladjanak vagy a jövő
kontinenseket bevilágító űr-reflektorai,
szerelmünk szemének földöntúli csillanása,
úgy ígérjük egymásnak, nem tesszük többé,
s mit elkövettünk, megbocsátjuk!
Így görnyedjünk most már egymás előtt
félíg leszegett, félíg felemelt fővel,
zokogva, majd fölkacagva,
hogyan emberlétünk ragyoghasson örök dicsőségben!

**Amikor a költőnek felteszik a kérdést,
képes-e dalolni
a leselejtezett ruhaszáritó gépről**

Mire kellesz még, költő?
Két nyalintás fagylalt között
röhögcsélve mérik rád a penitenciád,
a verset,
amit magadtól is egy életen át nyűttél,
de kit érdekelnek felzaklató sirámaid,
most pucsíts, vágd ki a rezet, oldottan, hajrá, rekordra,
lelkendezve tapsikolhassanak,
bravó, bravisszimó,
lám, még a leharcolt, kibaszarintott szárítógép
légből kapott témájára is
zseniálisat penderítesz!
Cirkuszunk kellékei között
örülj, hogy nem szükségmelős vagy, aki
EU-könyörület térkövet rak, míg
ballagunk mellette a harminchét fokos kánikulában,
csak úgy a homokágyba pakolgatja le,
hadd vetemedjen,
tíz év múlva is ráfanyalodhat a közmunkára,
esetleg az egész napi rendelés után másnap délelőttig
ügyelő, kómásan hazatántorgó orvos,
most ájultan húzza a lóbőrt, azért is
hiányzik a társaságból,
de lehetnél az egyik, a másik, a harmadik sarkon
kunyerbáló hajléktalan is,
hát ne verd a nyálad, költő,
légy boldog, hogy megúszta ennyivel,

kedvedre költögethetsz,
na, persze, te sem ebből veszel tejet, kenyeret,
de ez már a te mulyaságod,
szóval, ne finnyáskodjál,
hogy amin rugózol itt, a nagyközönség
le se szarja,
a leárazásokat figyeli, meg a családi zabálást,
haverokkal, szeretőkkel tekeregve
markecol magának az érzéki és egyéb világi örömeiből,
ha az embert le nem cserélte még a szívében kutyára,
örülj, hogy legalább tréfa szintjén szóba kerülsz,
és ragadd meg azt a tollat,
kanyarintsad a sort a pince
sötét hűsében gubbasztó kivénhedt szárítógépről,
amilyen magad is vagy,
a fejedben lassan zárlatossá váló elektronikával,
horpadásokkal a tagjaidban,
büszke, délceg múltad elhalványuló
emlékeivel, lám, amaz is milyen
öntudattal dübörgött, fújtatott a kád meg a
WC-kagyló közé beszorítva,
most a nyirkos, sötét csönd szivárog
minden eresztéke közé, s úgy néz ki, már
szervdonornak sem felel meg,
némi tárolgatás után egyben hajítják majd a szemétkébe,
mint téged, elakadt, gépiesen ismétlődő
meddő álmaiddal együtt.

Táncos darab után

Lelépeget a lépcsőn
az ifjú pályatárs
le a büfé mellett
el a büfé mellett
hadd igyanak mások
a bárpultnak dőlve
hadd vigasztalódjanak
hadd nyomorodjanak
hadd magányosodjanak
vesztegessék a percet
ellépeget a büfé mellett
be az asztalokhoz
nem ül ott most senki
üres minden asztal
vége a komédiának
kabátokért állnak
akik épp nem isznak
nem beszélnek várnak
lépnek megint állnak
fanyar mosolyognak
az ablakra merednek
ki a hideg télbe
bele a sötétbe
bele a semmibe
önmagukba néznek
neki is ott áll már
a filigrán nője
kurtán intett neki
nosza be a sorba
nosza kuss kisanyám

tiéd a kabátok
engem fontos munka
szólít el most félre
be az asztalokhoz
nincsen ott most senki
csak egy öreg fickó
bambul falnak dőlve
a jó fenét akarhat
le is van izélve
leteszi magát a rozoga székre
megkoptatott székre
leöntött kárpitra
s kirakja füzetét
vaskos spirálját
a műanyag lapra
és máris ír nem néz fel
veti a betűket
csak úgy sorakoznak
ezüstös írónja
vastagon okádja
sorát a soroknak
aztán mégis vizslat
a szemüvegén túlra
de a támaszkodóra
még pillantást sem vet
be a múltba réved
félórányi múltba
hogyan kavarogtak
a táncosok ott benn
a színpadon ott fenn
fények gyúltak hunytak
féktelen ritmusban
dobbantva pörögve

rebbentek vegyültek
a táncosok a táncosok
a dallammal a szöveggel
pöccre kiszámolva
neki a fejében
nagy vihart kavarva
szavak pörgés fények
valami rejtelmes
csodás értelemmé
már-már összeálltak
s most ezt az értelmet
kell itt megmarkolja
el ne felejtse
el ne mulassza
csak nem holmi kabátra
váltja a szent percet
és a tolla ádázul
ontja egyre ontja
végül mélyet sóhajt
titokzatos mosolyt
tűr vissza szolidan
a füzetet gondosan
táskájába rejti
marhabőr táskába
csatját rácsatolja
hóna alá nyomja
s pásztáz a ruhatárhoz
árva kicsi nője
ott ácsorog árván
elment már mindenki
csak ő a két kabáttal
téblából bágyadtan
meg a pultnak dőlők

isznak isznak isznak
no és a vén hülye
posztol a fal mellett
gyerünk a kabáttal
gyerünk föl gyerünk ki
bele a világba
ősz leveleket
kotor a folyó felől a szél
fagyos januárban
ezerszer foltozott
úton átdöcögve
bele a metróba
bele villamosba
utcán hálók lábán
ügyesen átlépve
autók vad hadába
bele a halovány
cidri éjszakába
csinos hasított bőr
táskával hónaljban
gallérba lihegve
belülre boldogan
haj – ott az ő kincse
haj – micsoda gyöngyszem
maga a lét rejtőzködik
vigyázott melegben
párás izzadásban
csak elő kell húzza
pindurt megigazítsa
amikor az ideje eljő
s a pillanat felnő
megírja dicsőséges főművét.

Ünnep a tengeren

Nekiindul végre
hosszan fontolgatta
nekiindul a partnak
a keskeny homoknyelvnek
hullámok görögnek
ki a szürke mélyből
fehér tarajosak
bukfenceket vetve
nyalintanak ki
sandán visszakoznak
lelép a betonról
bele a homokba
most bármi megtörténhet
eddig mások jártak
föl-alá föl-alá
kart a karba
pezsgőt is iszogatva
kacagva merengve
hosszan amíg mérte
kabátban sapkában
volt aki csak ingben
vagy nekivetkőzve
nyakig belecsobbant
reszketve rohant ki
otthon tódíthassa
hadd irigykedjenek
hadd sárguljanak
még be sem fejezte
máris szezont kezdett
lelép a térkőről

mögötte ott marad
a hotel ablaka
a térbe nyíló balkon is
a kaszinó
az étterem is
mind aki téblábol
az ünnepet várva
télből átpislogva
hátra előre
a rekkenő nyárba
most senki a társa
végtelenben jár
a tenger a babája
zölden kéken szürkén
hidegen hányódik
nagy erős izmával
ruganyosan gyúrja
a tenger a tenger
homok a cipőbe
nedves hűvös homok
ahogy mindig szokott
de valami hívja
hitből babonából
fél meg nem tenni
előre nem menni
ott az a kő még
talán elég távol
oldja a cipőjét
fél lábon a zoknit
lerántja bedugja
szépen a kőre
gonddal rápakolja
föl a nadrágszárat

háromat tűr rajta
hűvös fövényen lép
nyirkos vad idegen
másik világi
vizenyős ősz parton
dülled a mély
zabolátlan tombol
lila hullám szaltóz
habosan kigurul
szét a homoknyelven
vékonyan elnyúlik
átcsorran elszivárog
óvatosan csak óvatosan
már bokáját mossa
már a lába szárát
majd ő megmutatja
diadalát üli
agyon is alázza
robusztus idomát
gőgjét eltiporja
fúria haragján
huncut csellel kifog
kegyét kicsikarja
hulló szerencsését
áldásba forgassa
nem nem utoljára
még az idén nyáron
gázolhassa lába
no ennyi elég is
mélázva megfordul
ezt itt elintézte
rejtélyes bűbáját
innen neki mérje

tocsogva elindul
a biztos sekélybe
a gigászi szolga
harsogja zuhogja
tehetetlen omolna
ha ő megindulna
és a feneketlenségből
gerinc emelkedik
szürkén közeledik
nem lopakodik
nem laposodik
fehér tarajt növeszt
a homokfövenyt
fél karéjba fogva
úgy csap le mintha csak
játékból csapkodna
ráver a kabátra
hátról nyakába
derékon lódítja
át a tűrt nadrágon
indulata spriccel
kacag a világon
ünnepi cirkuszon
és büszke honába
parányi félelem
nélkül tér meg az elem.

Gitárszóló az Avonon

Térkő
sárga
szürke
vadonatúj
agyagfalak
ódon
cseréptető
gerendák
repedezett
kovácsolt vas
kerítés
lépek
szembe jön
kitérek
turisták
kék
türkiz
pirosba hajló
pulóver
felhők
fényképezőgép
átszűrt napsütés
rácsos ablakok
zajonganak
bambulok
beleütközöm
pardon
térkő
téglaházak
lépek

árusok
illatok
megéhezem
megcsörren
felveszem
ne hülyéskedj!
félreállok
elintézed?
köszönöm
majszolom
lecsöppen
sétálok
folyópart
fűszegély
hattyúk
csónakok
terméskő
híd
forgalom
autóbusz
tágas tér
gyülekeznek
szintetizátor
étterem
bicikli
letámasztja
dobgép
szintetizátor
asztalok
eszegetnek
utcasarok
körbeállnak
kínai

arab
fekete
göndör
picike
kezét fogja
nem látom
dobgép
körbemegyek
szintetizátor
szürke kalap
dobgép
dobgép
ketten
kinyitott gitártok
odamegy
beledobja
aprópénz
pöntyörészik
ráhajol
fehér kalap
gitárállvány
üres szék
gitár
hangfal
ringatózik
taktus
szőke
belékarol
arcok
szemek
arcok
harmadik
nem siet

lecsüccsen
vállig erő
vékonyszálú
kalap
fekete
gitár
szakállas
felveszi
belécsap
felvisít
szíven üt
húrok
dobgép
szintetizátor
gitár
gitár
gitár
ellebeg
hányódik
állon vág
hihetetlen
ráhajol
arcok
folyó
híd
csónakok
étterem
arcok
szemek
gitár
gitár
szintetizátor
fényképezőgép

cikkan
röppen
bámulja
idegek
kibuggyan
megcsillan
letörli
nézem
gitár
gitár
gitár
nem emlékszem rá
dobgép
szintetizátor
gitár
nyaka
húrja
ujjai
hátradől
lobog
elámul
ismeretlen
körbeáll
tömörül
lélek
visító
jajong
melódia
virtuóz
városka
itt született
halhatatlan
lám most is

még mindig
gitár
gitár
percek
évek
szelleme
sorsszerű
gitár
kipenget
élet
boldogság
elmúlás
gitár
futamok
dobgép
szintetizátor
örvénylik
földöntúli
gitár
gitár
eszeveszett
gitár
 kozmikus
tratata
húrok
tenyér
lefogja
csönd
csönd
ácsorognak
csönd
mocorgás
aprópénz

gitártok
hosszú haj
kalap
fekete
megemeli
odabólint
megcsörren
potyorászik
csönd
oszlanak
áthajol
mosolyog
fülébe súg
lelkesen
utcazaj
felhőtlen
kék ég
üres tér
szárnyak
suhogás
angyalok.

Híd a Száván

Csinos kis apartman ez, világos,
folyóra néző, ízlésesen berendezett,
acél biztonsági ajtóval,
másfél szobás széf, eléldéghetsz benne
pár száz évet, rád nem nyit senki,
lecsücsülsz az ablak előtti kanapéra,
puha, finom, sárgás, valódi bőr,

elmélázol odalenn a Száva folyásán,
az ötödikről tűrhetően rálátni,
az autók hömpölygésén át szemben a hídon,
onnan ide,
innen oda,
az idő lassú, de biztos sodrásán,
elüldögélsz így vagy ötven évet,
figyeled, amint nagybátyád
fiatalos lendülettel focit gurigat a túloldalra,
a híd ívének tetején botjára támaszkodva
sántikál, araszolgat, aztán lassacskán
már csak a felsőteste látszik,
már csak ősz, aszott tarkója,
eltűnik, nem is létezett soha,
fából a padló, a vastag lakk
kiemeli a csomókat, nem holmi
laminált, műanyag izé ám! –
kibírja végig, míg ide reteszelsz a sors,
meg–megakad a szemed odalenn a nőkön, naná! –
kár, hogy annyira kikerekedtek,
elnehezülve döcögnek, pedig nemrég
tornacipőben, miniszoknyában libegtek
a felforrósodott betonon,
a bagó persze ott fityeg az ujjuk között,
szenvédélyesen mélyeket szippantanak belőle,
az arcuk is beletorzul,
kedveled a gusztusos fürdőszobákat,
hát itt minden makulátlan, a világos,
halványan csíkos csempe, a porcelánok,
csapok, gépesítés, tükrök,
a zuhanykabin sem gombásodott el,
süllyesztett világításban csillogó ékszer az egész,
lefürödnél? – hátadra vastag sugárban omlik a

melegvíz, két háború között pont
kedvedre lezuhanyozhatsz, ne izgulj,
még odaérsz az utolsó becsapódó lövedékekre,
villanásuk vöröslik a pasztell falon,
hét halott, negyven körüli sebesült,
vér, kezek, lábak szanaszét,
időnként beesteledik,
persze gyakrabban, mint felfigyelsz rá,
elvarázsol a lenti fényfolyam,
szembe diadalmas vakítón, elfelé szégyenpírral
húz át a hídon a forgalom,
alattuk a komor ár kivehetetlen,
mégis tudod, ott örvénylik, suhog,
mindenki más is tudja, elfordul,
az meg intézi a saját dolgát,
s ráhagyja, vergődjön a világ, ahogyan bír,
a magát ő még mindig megkaparintotta,
csücsüréssz csak az üvegtáblák mögött te is,
vagy szundíts picit a gusztusosan bútorozott
hálószobában, nyáron épp csak lepedő alatt
– rühelled a klímát –,
télien a szekrényből a tartalék paplant is magadra
húzva,
eszegess az üveg intarziás ebédlőasztalnál,
karcsú vázában ágbog rajta a dísz,
mellette tálban apró csoki nyuszitójások,
már megint itt a kikelet,
pattognak odakinn a rügyek,
a villamos dübörgésén át is hallani,
meredsz az örök egyformának tűnő,
mégis folyton forrongó létezésre,
telefonálnak, reklámszatyrot cűgölnek,
sorban állnak hamburgerért,

rohannak a buszhoz,
tekinteted földöntúli, rebbenő,
vékonyka vénké, akik levegőt sem mernek venni,
nehogy épp e mozdulatukkal
lökjék át magukat a túlvilágra,
belefáradtál? –
unod? –
magányodra ráengedheted a redőnyt,
legyen még teljesebb,
kinek kellesz te? –
régimódi mobilod évtizedek óta sem csörrent meg,
kényelmes a kanapé, térdedre könyökölsz,
előtted a híd,
háromcsillagos purgatóriumod
pazar kilátást nyújt a folyóra,
figyelj, de hessegeds el a mostot,
évszázadok adnak ki majd valami kis történetecskét,
amit, eltávozva innen, egy kurta sóhajrásban,
ha lesz, aki meghallgassa, elmesélhetsz.

Tilosban

Már túlhajtanak a bringások,
úgy kanyarodnak vissza.
„Megy az üzlet?” – kérdezi a lány,
s kézbe kapja az asztalka felé eső szélén
fekvő könyvem.
Mielőtt válaszolhatnék, a srác
konkrétabbra veszi: „Mennyit lehet így
eladni naponta?” „Bérverset is ír?”

„Nem, bérverset nem, azzal mást kell megkeressen.” – s még
dünnyögök valamit hozzá, meg főleg gondolok.
A könyvek fedeléről sutyorognak egymással,
tapogatják, határozottan úgy látom, elégedettek
lennének ezzel a minőséggel.
Még néhány kérdés, majd
anélkül, hogy beleolvassának,
megköszönik, eltekernek.
Nyújtózom. Sárgásan lombos odafönn a nyír,
vénecskén, kettesben a nyárral csücsürészünk alatta.
Hátunk mögött a tó pilledten hever,
átgázolt rajta az egész szezón.
Fürdőzők jönnek-mennek,
idegen nyelven diskurálók inkább,
szemükben kedvesen csillan a „sajnos mi ezt
úgysem értjük” gesztusa, és
fagylaltjukkal, hamburgerükkel ballagnak tovább.
A csúszdánál pancsol, sikoltozik
néhány fiatal.
Hozzáérek a fa száraz kérgéhez,
kicserepesedik az ajkam,
vizet kívánok, nem is meginni,
magamra merni, elmerülni benne.
A párom már messze beúszott.
Újabb kerékpáros érkezik, ezúttal
kifejezetten hozzám.
Fényképes lógó fityeg a fickó nyakában,
mondja, X Kft. kizárólagos kereskedelmi
érdekeit képviseli, csomagoljak.
Nem esik nehezemre,
igazából fürödni jöttünk,
kis hóbelevancomat egykettőre elnyeli az autó hátulja,
s máris utánaeredhetek jócskán eltávolodott páromnak.

Hűsen simul a sűrű víz, és ni csak! – fenséges a társaság –,
nagy magyar klasszikusok tempóznak velem,
vidáman fújtatunk, prüszkölünk,
hahotázva tódítjuk, vajon
ki kellett volna üljön ott, hogy
zavarba jöjjön, s ne ebrudalja ki
a lógós hatalom?

Akvarell

Úgy ülök itt, a pillanatban elmerülve,
ahogy a festő a Velebiten átkanyargó autópálya
elválasztó sávjában a szalagkorláton, térdén
a rajztáblája, iszkol a keze a papíron,
felvázolja a kontúrokat, a kocsiját a leálló sávban
hagyta, szabálytalanul, igyekeznie kell,
bármikor mögé sorolhat a rendőr, és az átellenben
sötétlő felhősapka a belé burkolódzó hegyvonulat
meredélyén is ripsz-ropsz legöröghet,
most még odatűz a lemenő nap
az odafönn kavargó vihar széles karimája alá,
hajrá, elő az ecsettel, bő vízzel megalapozni a
hátteret, majd az acél tartóoszlopra rakott palettáról
felszedni a színeket,
ugyanúgy ülök itt, én,
kapkodom a szavakat,
rohan velem az este,
szemembe csúcsok közt lobbanó villámokkal villan
a múlt, talán a jövő is,
kezem alatt, mint keze alatt, egyszerre szürke meredély,
sziklaorom, erdők dús, feketéllő lombja terem meg,

elő, remegő zöld gyepe, no meg örvénye a
hátsó és elől szüntelenül valahová vágatód
forgalomnak, s akkor cseppek hullanak alá,
gyönyörű, ahogy a nap szelíden átengedi a teremtest,
ritkás, kövér esőcseppek cuppannak a papíron,
összemosva a kompozíciót, mintha direkt,
még néhány igazítás, kisujjával finoman
beletöröl, satíroz, aztán átfordítja a lapot, táblástól
leffegő szélzsekije alá bevágja,
paletta, vízestál, toll, ecset, pillantás a zúgva toluló gépekre,
az autójára átellenben, ezen a tízegynéhány méteren már
nem múlhat, felrántja az ajtót, jócskán ömlik,
a szél is süvölt, dübörög,
a lépcsőházból szeretteim gondtalan,
esti sétálásból haza igyekvő dobogását hallom,
lejár az idő, mindig lejár,
s a hátsó ülésen isten tudja mi hever,
kinek a lélekszakadva odavetett keze nyoma
s minek a sejtelmesen elmosódott,
vagy tönkreázott képe?

Sétány a pokolban

Gyere, szegődj ide mellém, ne rettegj,
nem vérebet sétáltatok, csak magamat,
látod, nem pisálok a fák törzsére,
ódalgom szépen, már-már elandalodón,
kikerülöm a hányásokat, más piszkot,
a hajléktalanoknak, ha kuncsorognak,
buktát vásárolok a sarki péknél,
tintázzanak a más pénzen,

de mert befuccsolt a hetekben a pék,
aligha állok most szóba velük,
acsarkodjanak a park betonlábú,
agyongyötört padján a buktám nélkül,
ne félj hát, zavartalanul tehetjük meg
e pár száz métert, elbáméskodhatunk,
hunyorogj föl a napba, ingyen van,
vagy figyeld a százforintos bolt bezúzott,
lefóliázott kirakatüvegét,
milyen szivárványosan villan meg rajta a sugár,
rátűz a panel garzonház bemattult ablakaira is,
a garázskocsmá csapzott vászonernyőjére,
a porlepte parlagfű-csomókra a járda mentén,
tikasztó hőjében az aszfalt hosszú hasadéka
bogarak bukdácsolnak keresztül,
ugord át e szakadékot, ahogy
gyermekkorodban a krétavonalat,
íme, a képzeletbeli másik világ,
mostanná vált, s a volt lett képzeletté,
kapaszkodj belém, vezetek! –
vagy ismerős a környék,
erre korzóztál te is a mögötted elhullt évtizedekben? –
pillants a szemembe! –
pupilládban konditerem gögös molinója feszít,
önhitten terpeszkedik a túloldalon,
ugyan már! – haladjunk csak tovább, lassú lépttel,
mint veszett ebeknek szembe,
nézd! – ott elől dühöng a forgalom,
legyél hát türelmes s gyönyörködj
ez utunkra eső verő napsütésben!

Nem én

A rántott húst vakmerőn kaszabolta.
Lelőtték? – s míg melán meredtem
bús szemem borúját ráemelve
arca zsírján gellert kapott
a lomha gyertyafény
és hű sárgája szégyenkező pirosba
lobbant, amikor kimondta:
Nem én.

Érveim az asztalra hullottak halomba,
babráltak közöttük tévely ujjaim.
Az ablakon túl sűrű sötét volt,
fagyott is odakinn,
és laktak, akiknek lakni sem futotta.
Ő rezignáltan csámcsogta felém –,
hogya bank? – s a mártásba beletunkolt:
Nem én.

Sorra került a saláta is.
Hol magában, hol felváltva a hússal.
A mobil megcsörrent, kinyomta,
lám, így jár mind, akinek kinyomás a sorsa,
nyomul, rugózik, de neki rég bibis.
Akadt úgy, rebegte, hogy elhullott a szegény.
Nem halhatok meg minden háborúban,
nem én!

Lassacskán kezdett betelni a torka.
Cortez? – legyintett, s nyúlt a pohár után.
A pupillája szűrös gyanúba fogta
félénk mosolyom az ajkam oldalán,
hogy az ember gyilkol halomra,
mindegy fekete, sárga vagy fehér.
Kissé puffadtan böffentette:
Nem én.

Otthon ülünk már mind a ketten.
Bamba éj honol a világegyetemben.
Működünk, az esti hús, saláta
puhán a lenti szarhoz ér.
Csönd van, határtalan és kegyetlen,
csak a szó koppan, a hűvös, kőkemény,
ahogy agyam falának belülről odakoccan:
Nem én.

Dara-idő

A válsággal együtt érkezett a hó,
kölletlen hullva, fakón, gyéren.
Csak, mint a versben, ha összevissza
kalimpál a szó, nézi a mester,
- hogy jön ez ide?
Legyint megszokhatatlan szemüvegében,
keserűn bambul a félig lucskokba
és megkopott, egymástól elvadult szerveire.
Lapátolnak a közmunkások,
lassan, hanyagul, ahogyan esik.

Világítómellényes varjak csapatban,
mégis, külön-külön, magában lopja
az időt az ingyen ebédig mindegyik,
meg-megbámulva a fiatal nőt,
sál, kabát, bőrcsizma, mobiltelefon,
csacsog, összenevet egy messzi valakivel,
s ahogy elmegy, mintha már a
konjunktúra melege kavargogna lépteiben,
behuppan apró lába nyomán a hó
a frissen hintett járdán.
Nagy, réveteg ábránd a múlt,
nyűtt, emlékkerhes felhő,
amelyből a jelen dara-idő pereg.
Közömbösen nyújtózkodik a város felett.
A nyomokat ellepi, ami lehullt, aztán
a söprű, a lapát azt is letúrja.
A mester leveszi szemüvegét, megtörölgeti,
- nocsak, nocsak!
Hová is kavarodtak a szavak?
S mint aki túl mélyen tekintett a kútba
hátrahőköl vaksin kémlelni az eget,
a világot újból sötéttel, fehérrel borító
komor felleget.

Kinn

A fákról lehullott lomb az úton
szétrohadt a téli fagyban, s a szeméttel
elvegyülve nyirkos csomókban áll.

A kátyúk mélyén sűrű tócsa,
spriccel, a falon lecsordul,
ha belezuttan egy kerék.

Ketten a kerítésnél pisálnak,
kirázzák, fölrohognak, kutyák caplatnak,
megszagolják, mellévizelnek ők is.

Dikiccsel rohangál a köcsög szél,
hegyén az ég alja kivérzik.
Ledöfhet téged is, vigyázz!

Mit bámészkodsz erre, mi dolgod?
Rejtőzz el otthon hideg lyukadban
inkább, mint idekinn borongj!

Volt már másképp, lesz is másképp,
aludj délig, hátha megálmodsz
egy kályhát, ahogy virgoncul zuhog,

futja kajára, futja csekkre,
cipőt is vesz, mégsem apad
estére üresre a zsebed,

teflon aszfalton suhan a járgány,
kiganézva a döglött múlt,
pórázon szimatolnak az ebek,

ragyog az ég alján a reggel
s a szél tréfásan meglibbenti
munkába menet a nyakkendődet.

Benn

Mi ez itt? – épp hogy csak szaga nincs még!
Jársz föl-alá, míg vársz, a morzsás,
kávéfoltos, zsírtól tapadós PVC-padlón,

az asztalon félig evett kefir, nejlonban
megmajsolt kakaós kalács, a pirítóban
égett maradék –, mégis terjeng valami bűz itt,

a reggeli fény is köletlenül, fintorogva
szivárog be a megroggyant relaxa között,
az ablak mocskát rávetíti a falra, a bútorokra.

Az úton elcsapott kutyák rohadnak el így.
Kivénhedt? – nosza, rakjuk ki a szűrét, majd
átgázol rajta valami kamion, cafatokra tépil

Lám, ezt az ártatlan, jóhiszemű
céget is elcsapta a dübörgő privatizáció,
agyontiporta, most hullamód hever.

Reggel bejönnek, néznek, nem szólnak, esznek,
kapják magukat, elsietnek babrálni a kütyükön,
kisomfordálnak vécézni, az étkezőbe,

öntenek a lefőtt, kihűlt kávéból, kilöttyen,
nem törlik fel, felhörpintik, harapnak a széteső
kalácsból s visszalopakodnak gürizni megint.

Ásít a széthasadt kárpit a széken, a mikrohullámú
ajtaja tárva-kinyitva, telefröcsögve belül, unottan ásít,
ragadós ebben a reggeli utáni csöndben az ásítás.

Vársz. Nekidőlsz a falnak. Hunyd be a szemed!
Muszáj ezt látnod? Majd csak előcsoszog
most már odújából az a fickó, akihez jöttél.

Anyám filodendronja virágvasárnap

Lepillant, úgy tíz méter lehet.
Nem, innen még nem halálos-, és belehajol
a hűvös, áprilisi szélbe
a lapátlevelű, tépett filodendron.

Nyugalom, minden, amit megélsz,
gyermekkorod tömjénfüstjében gomolyog,
barka hullik, kántál az ének,
díszes selyemzászlók alatt vonul a
szúrós napfényben a körmenet.

A balkon mellvédjén átbukni oly egyszerű!
A makacs északi áram meg-megemeli
a mégoly vastag,
évtizedektől rücskös törzset,
elemelkedni akkor, s annak a nőnek csontos,
ápoló kezéről álmodni, amíg hullasz!

Anyám! – mintha csak kusza mese volna,
hogy élt és megszült engem,
vagy a kés a nyakamon ugyanaznap,
amikor később mirtuszág.
Lázás álom, gyötrő kórok ez itt mind,
hazug víziók.

Mások jöttek-mentek a lépcsőház hajlatában sokáig.
Meleg pillantásuk fénye
elkeveredett a széles ablakon beszűrődő
sárga sugarakkal.

Jogszabályokat nem olvas.
Híradásokat sem, hogy tudja,
a kigyulladt ház égig csapó rőt lángjaiból
majd miatta késhet a menekítés,
riadtan hőköl a katasztrófavédelem.

Nem láthatta, a hirdetményt ki, mikor
függesztette ki. A bejárat
a lépcsőfordulóból nem látszik.
Csak a sejtés borzongott végig vastag,
húsos léggyökerein, hogy viszontagságot hozhat
a holnap.

A balkonról messzire csapong a tekintet,
akár az időben.
Állsz, körülötted nyüzsög a lét,
de valahogy nélkülöd.
Gyilkolnak is a fények, nem járkál
senki, legfeljebb ruhát tereget,
botlik, arrébb lök, morog, besiet.

Virágvasárnap. Szentelt barka jajong,
haldoklik levágva,
ünnepi kórus falusi fejhangon rikolt
ájtatos dallamokat. Élet és halál
mézes illata száll a könnyörtelen tavaszban.
Fölkel a szél, csattognak a selymek,
múlt, jelen és jövő vad káosza
villog a kimerevedett szemekben.

Parti sétányon

Ez lomha vég, vagy szende kezdet?
A hullámok a partig kigörögnek
s mi fodrozott, békén elsimul.

Kövek között rohad a múlt,
a sirálytetem már éppen csak sirály,
röptének íve, amint vijjogva tovaszállt

szánalmas, mint a betonba vésett
Éva, szeretlek! – János.
Elsétálok fölötte, kopott betűje halálos.

A Nap is az égen túl vörösre érett,
az ár dőréen a partra hajlik,
kutatom, még mindig mi tart itt?

A hullám egyre csillog, loccsan,
a volt hús szétmállik cafattá,
a járdában a szerelem kilobban,

s a vad jelen átváltozva szavakká
idegek mélyére hatolva
süllyed az emlékeknek fönntartott pokolba.

Szomj

A legbuzgóbb kút is kiszárad.
Ásít a pusztá kürtő,
leengeded, csörömpöl a vödör.

Lenézel, és valami roppant hiány,
ünnep utáni ború tolul a szívedre.
Megszomjazol, enyhülni hajszol a vágýad,

más vizekhez vonszolod magad,
nem kút az, csak áporodott gödör,
s míg a meleg sekélyt habzsolod
az elapadt mély kristály hűse leng be.

Apokalipszis

Föltépett mellkasán a vers végigtekint,
zihál, pulzálva fröcsköl a vére,
izzó foszfor szemetel nyitott szívére,
szemgolyóján fehér ködök dagadnak,
hogy el kellett jönnie ez elátkozott napnak,
mikor az ember önnön kölykét öli le, megint.

A tájon szerte dühöng a pusztulás,
 ezrével harapnak fűbe a szavak,
 kábán menekül, amelyik életben maradt,
 hegyei nőnek a halálos csöndnek,
 s hogy valaha még virágos rímek vetődnek
 e földre, csak a vég előtti végső látomás.

Tósztt

Nyíló	kehely
szirma	gyöngre réz
sorsunk van	oldva benne
késérő	és nehéz
szomjam ha	kortyra lelne
lehúzna	jaj az ág
és érzékeny szerveimre	
omolhatna	
virág maradna	
enyhülés tegnap esti	
szűz tájaim felett	
hogy perzsel	
ég a tűz s	
bár a földre mért	
tudnám nem volt mit tennem	
e drága cseppekért ismét megemelném a kelyhem.	

BETŰRENDES MUTATÓ

12.	176
1999	172
3:1 Bagatell	47
5letek ezek, a 2kedés jogos...	52
A folyó	101
A főorvosnő	244
A hídon	234
A hitveshez	87
A hivatalban	147
A Kőhíd utcán	228
A leningrádi újságolvasókról	48
A Luton úton	250
A Múza	229
A te nevetésed	256
A tél szívemnek...	164
A Tél utcán	138
A tengernél	166
A túloldalon	84
A völgyben	262
Adria	104
Ágnes	138
Ajánlás B. J.-nek	139
Ajánlás B. Sz.-nek	140
Ajánlás R. Á.-nak	140
Ajánlások R. Á. -nak	187
Aki hitte	136

Akvarell	395
Áldás	327
Áldott vagy te	180
Állig	31
Állomáson	227
Alsztromélia	252
Altató	51
Alvás előtt	24
Amikor a költőnek felteszik a kérdést, képes-e dalolni a leselejtezett ruhaszáritó gépről	374
Angina pectoris	32
Anyám filodendronja virágvasárnap	403
Apokalipszis	406
Árnyas nappali	184
Augusztus vasárnap	66
Avarégetők	137
Az egyetemi szobatárs jelentkezése	359
Az éjszaka	36
Az ember	230
Az ember utolsó megkísértése	106
Az emlékvers halála	351
Az én dalom	335
Az ismeretlen kert	357
Az örök proli	227
Azt az utcát	182
B. A.	318
B. E.	281
B. I.	290
B. J.	306
B. M.	327
B. Sz.	282
B. U.	299

Bárdokkal énekelve	261
Bárhová mész	111
Báró Nagy Mihály	167
Benn	402
Bizonyítékon alapuló költészet	256
Bokrétázó	32
Boldogasszony napja	89
Bronnie	233
Búcsúzó	22
Bunyó	51
Cipőboltban	225
Cross	41
Cs. Á.	294
Cs. K.	294
Cs. Sz.	324
Csak 1999 ⁰⁰	162
Csalitban	175
Csendélet	40
Csillagfényben	165
D. V.	308
Dara-idő	399
December	61
Diófák	99
Do you speak English?	50
Dúdoló	34
E. L.	295
Égi vizekbe	183
Ej	49
Éjféli bicskás	45
El torító!	168
Életkép	243
Eljönnek	137
Elmenőben	246

Elrohannak mind az évek	177
E-mail	235
E-mailezők	248
Ember és pénz	161
Ének	9
Epilógus	79
Építész	35
Esik	245
Esőben áztál...	51
Este	97
Este a hegyen	233
Estébe tart	176
Etűdök menyegzőre	267
Évfordulóra	140
Ez az ország	58
Ez ő...	27
F. A.	312
F. E.	319
F. K.	289
F. N.	300
Farkasvágta	151
Február	38
Februáregy	341
Fehérben	130
Fejtegetésekhez rég nincs...	36
Fél nyolc felé	139
Féllálomban	25
Felmosólány	37
Fényre éj jön, nyárra hó	124
Folyamodvány	49
Fotó	354
Fölszakadt csönd	339
Friss sírhant fölött	352

Front előtt	74
G. M.	317
Gitárszóló az Avonon	384
Glamorgan	262
Glória	129
Gyermekké lettél	338
Gyolcsba burkolj	104
Ha még a karod...	78
Ha nem marad	181
Hajnal	35
Hallgasd a harmonikát	272
Hamvazószerda	147
Hánytorogva	30
Hármasvers	134
Hartai Bernadett	231
Havazik	172
Hazafelé	45
Hazárd	44
Hazug tavasz	82
Híd a Száván	390
Hidegben	87
Hipermarket	189
Hívogató	179
Hómunkások dala	59
Hová forduljak?	359
Hús év	186
Idegen	23
Idegenben	249
Idill	39
Ilus	358
Ima	234
Ima a kitelepítettekért	371
Ingre gomb	355

Japán akác	109
Jelenés	253
Jó idő	57
Johanna	112
Jucóka, meg kell nézni, ő benn van-e a számítógépben	170
Július	76
K. K.	286
K. M.	279
K. Sz.	283
K. Zs.	174
K.M.M.	120
Károm	150
Keményebben	148
Kérdések Könyve	239
Kesergő	31
Készülődés szentestére	29
Kiegyenesített frontszakasz	75
Kinn	400
Kinn a fákon	139
Kitől remélhetsz	60
Kiülnék a világ tetejére	33
Koncert után	65
Kontrahegedűs	71
Könnyek	185
Kötél	26
Kötés	108
Kubik	72
Kuporogva	81
L. A.	287
L. K.	315
Lakitelek	151
Létem	114

Listán	81
Litvánia	121
M N emlékeiből	20
M. A.	281
M. I.	305
M. M.	136
M. R.	293
M. Sz.	309
Ma pénzt osztottunk...	109
Ma reggel	241
Magam tükrében	29
Májusi erőszak	235
Mámor	28
Már nem maradt	91
Marinelli Kaliotti	21
Másodvetés	66
Matematika	53
Medárd	44
Megbújva	26
Megidézés	277
Megosztom veled...	53
Megváltó-ünnep	102
Mennek a lányok	39
Mérsékelten szomorú történet	127
Messzi dobbanás	336
Micsoda szemed...	21
Mikor a haláltusáját vívó Viszockij jó étvágyat kívánt az éppen ebédjét fogyasztó emberiségnek	43
Milyen holdtalan...	23
Mint tebenned	85
Mintha...	173
Most, hogy megfejtettem már	110

Mozgófilm	120
Mulasztások	19
Munkaétkezés	230
Mutatványok	127
N. Gy.	310
N. K.	317
N. T.	297
Napok	48
Napraforgó	148
Négy vers a hiúságról	153
Nekem szabad!	133
Nem én	398
Nem felejteni	123
Nem jövők	178
Nemdohányzó	244
Névnap	92
Nézem a felhőt	176
Nyár végén a fák haragos lombja	163
Nyuszika	149
Ó!	46
O. D.	277
O. R.	324
O. V.	314
Ócsa	337
Ódalgó	57
Óév búcsúztató	42
Ősz	64
Őt szeretem	165
P. G.	323
P. K.	304
Panasz magamnak	174
Parti sétányon	405
Polin	261

Profán	80
Pünkösdi körmenet	77
R. Á.	285
R. L.	311
R. S.	302
Rasztik	363
Reggeli káprázat	248
Rémálom	247
Reszket az égen...	131
Rhondda-Cynon-Taff	257
Ropogó	165
S. G.	289
S. M.	280
S. P.	285
S. R.	278
S. Z.	321
S. Zs.	291
Sarkantyúzó	73
Second-hand	229
Séta nőnapkor	232
Sétány a pokolban	396
Spekulánsok	41
Sz. S.	315
Szaporázó	34
Szavak	110
Szent Iván napja	354
Szent Miklós köszöntő	178
Szép kis költő	47
Szeptember	246
Szeszélyes áhítat	241
Szia! – Sanghajban vagyok,	
hívjál vissza hétfőn	348
Szik	253

Szilvia	83
Szolzsényicin	46
Szomj	406
Szomszéd Bódog havat lapátol	
a halott Leho papával a sűrű hóesésben	361
Szökésben	63
Szúrófényben	255
Szűkszávúan egy látogatásról	245
Szűz hóban	183
T. L.	320
Tájkép	37
Táncos darab után	376
Tavaszk	356
Te vagy csak nekem...	27
Téged kutatva	79
Teknős	368
Tél	128
Tél fikuszlombon át	146
Téli rejtelem	181
Téli séta	62
Temetés ebédidőben	257
Temető a város szívében	68
Tenger-szemek	38
Testmeleg	240
Tilosban	393
Titi	232
Tósz	407
Törődött tolvaj ének	90
Törtek	52
Trágár könyörgő	59
Trallala	130
Tudom, reggel még...	228
Tündérfényben	254

Új verseket...	145
Új világ	155
Újév, 1990	105
Uram!	50
Útban az ötvenéves asszonyhoz	236
Ünnep a tengeren	380
Ünnepváró	91
V. K.	283
V. V.	313
Váltott lovakon	25
Váratlan találkozás	237
Városban	67
Vártam, hogy jöjj	339
Vasmarcsa szemránckrémet vásárol a főtéri drogériában	126
Vedd ezt a kést...	52
Vedd úgy	145
Verset olvasok éppen...	83
Veszteségek	249
Visszajár a nyár	184
Vízkereszt	225
Volt pajtások	338
Vonaton	24
Vonaton	173
Vörösben	132
Z. Sz.	325
Zavaros üdvösség	344
Zöld, kék, fehér	335
Zúgónál	259
Zs. E.	288
Zs. I.	292
Zsánerkép verébbel	146

TARTALOMJEGYZÉK

MAGAM TÜKRÉBEN	7
Ének	9
Mulasztások	19
M N emlékeiből	20
Marinelli Kaliotti	21
Micsoda szemed...	21
Búcsúzó	22
Milyen holdtalan...	23
Idegen	23
Alvás előtt	24
Vonaton	24
Félálomban	25
Váltott lovakon	25
Megbújva	26
Kötél	26
Ez ő...	27
Te vagy csak nekem...	27
Mámor	28
Magam tükrében	29
Készülődés szentestére	29
Hánytorogva	30
Kesergő	31
Állig	31
Angina pectoris	32
Bokrétázó	32
Kiülnék a világ tetejére	33
Dúdoló	34
Szaporázó	34

Hajnal	35
Építész	35
Fejtegetésekhez rég nincs...	36
Az éjszaka	36
Tájkép	37
Felmosólány	37
Február	38
Tenger-szemek	38
Mennek a lányok	39
Idill	39
Csendélet	40
Spekulánsok	41
Cross	41
Óév búcsúztató	42
Mikor a haláltusáját vívó Viszockij	
jó étvágyat kívánt az éppen	
ebédjét fogyasztó emberiségnek	43
Medárd	44
Hazárd	44
Éjféli bicskás	45
Hazafelé	45
Ó!	46
Szolzsenyicin	46
Szép kis költő	47
3:1 Bagatell	47
A leningrádi újságolvasókról	48
Napok	48
Ej	49
Folyamodvány	49
Do you speak English?	50
Uram!	50
Esőben áztál...	51
Bunyó	51

Altató	51
5letek ezek, a 2kedés jogos...	52
Vedd ezt a kést...	52
Törtek	52
Megosztom veled...	53
Matematika	53
KITŐL REMÉLHETSZ	55
Ódalgó	57
Jó idő	57
Ez az ország	58
Hómunkások dala	59
Trágár könyörgő	59
Kitől remélhetsz	60
December	61
Téli séta	62
Szökésben	63
Ősz	64
Koncert után	65
Augusztus vasárnap	66
Másodvetés	66
Városban	67
Temető a város szívében	68
Kontrahegedűs	71
Kubik	72
Sarkantyúzó	73
Front előtt	74
Kiegyenesített frontszakasz	75
Július	76
Pünkösdi körmenet	77
Ha még a karod...	78
Téged kutatva	79
Epilógus	79

Profán	80
Kuporogva	81
Listán	81
Hazug tavasz	82
Szilvia	83
Verset olvasok éppen...	83
A túloldalon	84
Mint tebenned	85
Hidegben	87
A hitveshez	87
Boldogasszony napja	89
Törődött tolvaj ének	90
Ünnepváró	91
Már nem maradt	91
Névnap	92
RESZKET AZ ÉGEN A CSILLAG	95
Este	97
Diófák	99
A folyó	101
Megváltó-ünnep	102
Gyolcsba burkolj	104
Adria	104
Újév, 1990	105
Az ember utolsó megkísértése	106
Kötés	108
Ma pénzt osztottunk...	109
Japán akác	109
Most, hogy megfejtetem már	110
Szavak	110
Bárhová mész	111
Johanna	112
Létem	114

K.M.M.	120
Mozgófilm	120
Litvánia	121
Nem felejteni	123
Fényre éj jön, nyárra hó	124
Vasmарса szemránckrémét vásárol a főtéri drogériában	126
Mérsékelt szomorú történet	127
Mutatványok	127
Tél	128
Glória	129
Trallala	130
Fehérben	130
Reszket az égen...	131
Vörösben	132
Nekem szabad!	133
Hármasvers	134
M. M.	136
Aki hitte	136
Eljönnek	137
Avarégetők	137
A Tél utcán	138
Ágnes	138
Fél nyolc felé	139
Kinn a fákon	139
Ajánlás B. J.-nek	139
Ajánlás B. Sz.-nek	140
Ajánlás R. Á.-nak	140
Évfordulóra	140
ÚJ VILÁG	143
Új verseket...	145
Vedd úgy	145

Zsánerkép verébbel	146
Tél fikuszlombon át	146
A hivatalban	147
Hamvazószerda	147
Napraforgó	148
Keményebben	148
Nyuszika	149
Károm	150
Farkasvágta	151
Lakitelek	151
Négy vers a hiúságról	153
Új világ	155
Ember és pénz	161
Csak 1999 ⁰⁰	162
Nyár végén a fák haragos lombja	163
A tél szívemnek...	164
Ropogó	165
Csillagfényben	165
Őt szeretem	165
A tengernél	166
Báró Nagy Mihály	167
El torító!	168
Jucóka, meg kell nézni, ő benn van-e a számítógépben	170
1999	172
Havazik	172
Mintha...	173
Vonaton	173
K. Zs.	174
Panasz magamnak	174
Csalitban	175
Estébe tart	176
12.	176

Nézem a felhőt	176
Elrohannak mind az évek	177
Nem jövök	178
Szent Miklós köszöntő	178
Hívogató	179
Áldott vagy te	180
Téli rejtelem	181
Ha nem marad	181
Azt az utcát	182
Szűz hóban	183
Égi vizekbe	183
Visszajár a nyár	184
Árnyas nappali	184
Könnyek	185
Húsz éve	186
Ajánlások R. Á. -nak	187

HIPERMARKET	189
--------------------	-----

SZIK	223
Vízkereszt	225
Cipőboltban	225
Az örök proli	227
Állomáson	227
A Kőhíd utcán	228
Tudom, reggel még...	228
A Múzsa	229
Second-hand	229
Munkaétkezés	230
Az ember	230
Hartai Bernadett	231
Titi	232
Séta nőnapkor	232

Bronnie	233
Este a hegyen	233
Ima	234
A hídon	234
Májusi erőszak	235
E-mail	235
Útban az ötvenéves asszonyhoz	236
Váratlan találkozás	237
Kérdések Könyve	239
Testmeleg	240
Szeszélyes áhítat	241
Ma reggel	241
Életkép	243
Nemdohányzó	244
A főorvosnő	244
Szűkszavúan egy látogatásról	245
Esik	245
Szeptember	246
Elmenőben	246
Rémálom	247
E-mailezők	248
Reggeli káprázat	248
Idegenben	249
Veszteségek	249
A Luton úton	250
Alsztromélia	252
Szik	253
Jelenés	253
Tündérfényben	254
Szúrófényben	255
Bizonyítékon alapuló költészet	256
A te nevetésed	256
Temetés ebédidőben	257

Rhondda-Cynon-Taff	257
Zúgónál	259
Bárdokkal énekelve	261
Polin	261
Glamorgan	262
A völgyben	262
TENSZ	265
Etűdök menyegzőre	267
Hallgasd a harmonikát	272
ELGURULT GYÖNGYÖK	275
Megidézés	277
O. D.	277
S. R.	278
K. M.	279
S. M.	280
M. A.	281
B. E.	281
B. Sz.	282
V. K.	283
K. Sz.	283
R. Á.	285
S. P.	285
K. K.	286
L. A.	287
Zs. E.	288
S. G.	289
F. K.	289
B. I.	290
S. Zs.	291
Zs. I.	292
M. R.	293

Cs. K.	294
Cs. Á.	294
E. L.	295
N. T.	297
B. U.	299
F. N.	300
R. S.	302
P. K.	304
M. I.	305
B. J.	306
D. V.	308
M. Sz.	309
N. Gy.	310
R. L.	311
F. A.	312
V. V.	313
O. V.	314
Sz. S.	315
L. K.	315
G. M.	317
N. K.	317
B. A.	318
F. E.	319
T. L.	320
S. Z.	321
P. G.	323
Cs. Sz.	324
O. R.	324
Z. Sz.	325
B. M.	327
Áldás	327

SÉTÁNY A POKOLBAN	333
Az én dalom	335
Zöld, kék, fehér	335
Messzi dobbanás	336
Ócsa	337
Volt pajtások	338
Gyermekké lettél	338
Vártam, hogy jöjj	339
Fölszakadt csönd	339
Februáregy	341
Zavaros üdvösség	344
Szia! – Sanghajban vagyok,	
hívjál vissza hétfőn	348
Az emlékvers halála	351
Friss sírhant fölött	352
Szent Iván napja	354
Fotó	354
Ingre gomb	355
Tavaszk	356
Az ismeretlen kert	357
Ilus	358
Az egyetemi szobatárs jelentkezése	359
Hová forduljak?	359
Szomszéd Bódog havat lapátol	
a halott Leho papával a sűrű hóesésben	361
Rasztik	363
Teknős	368
Ima a kitelepítettekért	371
Amikor a költőnek felteszik a kérdést,	
képes-e dalolni a leselejtezett	
ruhaszáritó gépről	374
Táncos darab után	376
Ünnep a tengeren	380

Gitárszóló az Avonon	384
Híd a Száván	390
Tilosban	393
Akvarell	395
Sétány a pokolban	396
Nem én	398
Dara-idő	399
Kinn	400
Benn	402
Anyám filodendronja virágvasárnap	403
Parti sétányon	405
Szomj	406
Apokalipszis	406
Tósztr	407

Készült Kecskeméten, a Print 2000 Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Szakálas Tibor
2018